

LUC BESSON



# Arthur

i Minimejci

ALGORITAM

Luc Besson  
Arthur i Minimejci

Naslov izvornika  
Arthur et les Minimoys

obrada: Giga, Lena  
[www.balkandownload.org](http://www.balkandownload.org)

L U C B E S S O N

# Arthur

i Minimejci



# Poglavlje 1

Selo je izgledalo kao i obično; brdovito, zeleno i prošarano oštrim sunčevim zrakama. Ažurno modro nebo bdjelo je nad njim, s malenim paperjastim oblacima koji su ga spasonosno štitili od žege.

Selo je bilo lijepo kao i svakoga jutra tijekom dugih ljetnih praznika, u kojima kao da su i ptice lijeno uživale.

Ni iz čega se tog lijepog jutra nije mogla naslutiti strašna avantura koja će tek početi.

Usred doline nalazi se mali vrt na obali rijeke i kuća sagrađena na čudan način, u pomalo kolonijalnom, provincijalnom stilu, čitava je sazdana od drveta i ima dugačak trijem. Pokraj nje je velika garaža koja je prije svega radionica, na koju se naslanja velika drvena cisterna.

Malo dalje, dvorište nadzire stara vjetrenjača kao što svjetionik nadzire svoje brodove. Čini se da se okreće samo kako bi svima priuštila zadovoljstvo. Mora se reći da u tom malenom kutku raja čak i vjetar puše nježno. Danas će, međutim, tu mirnu kuću ispuniti blaga jeza.

Ulazna vrata doslovno izlete iz šarki i debela gospođa zauzima prostor na trijemu.

“Arthure!” viče kao da će joj zubi izletjeti iz usta.

Bakici je šezdesetak godina. Poprilično je okruglasta, premda bi joj njezina lijepa, crna haljina obrubljena čipkom trebala prikriti obline.

Na ruke naposljetku navlači rukavice, namješta šešir i silovito povlači zvonce.

“Arthure!” ponovo urla, no i dalje nema odgovora.

“Kamo li je samo opet otišao? A pas? Zar ni njega nema? Alfred!”  
Bakica grmi kao daleka oluja. Ne voli kasniti. Okreće se i ponovo ulazi u kuću.

Unutrašnjost kuće ukrašena je skromno, ali s ukusom. Parketi su ulašteni, a čipka je prekrila sve pokućstvo kao što bršljan prekriva zidove kuća.

Bakica navlači pustene papuče i gundajući prolazi dnevnim boravkom:

“Odličan je to pas čuvar, vidjet ćete! Kako li sam samo mogla dopustiti da me tako glupo nasamare?”

Stiže do podnožja stubišta koje vodi do spavaćih soba.

“Pitam se što li samo čuva taj pas! Nikad nije kod kuće! Kao ni Arthur! Njih su dvojica kao dva propuha!” brunda ona otvarajući vrata jedne sobe. Očito je riječ o Arthurovoj sobi.

Prilično je uredna za dječju sobu, no čini se da to i nije teško postići, budući da u njoj gotovo i nema igračkaka, osim nekoliko drvenih, koje potječu iz nekog drugog vremena.

“Mislite li da ih zabrinjava to što njihova jadna baka cijeli dan trči za njima? Uopće ne!” žali se ona napredujući do kraja hodnika.

“A stvarno ne tražim previše! Samo da se zaustavi barem pet minuta na dan kao i svi njegovi vršnjaci!” govori ona podižući pogled prema nebu. Iznenada zastane. U glavi joj se rodila ideja. Osluškuje neobično tihu kuću.

Bakica tad počne glasno govoriti.

“Pet minuta mira... Kada bi se mogao mirno igrati... U nekom kutu... bez galame”, šapće ona kližući prema dnu hodnika.

Prilazi zadnjim vratima na kojima, urezan u drvenu ploču, stoji natpis: “Ulaz zabranjen”.

Polako otvara vrata da bi iznenadila moguće uljeze. Vrata je, nažalost, izdaju tihom, ali podmuklom škripom.

Bakica iskrivi lice u grimasu i na trenutak se čini kako škripanje dopire iz njezinih usta.

Provuče glavu u zabranjenu prostoriju.

Riječ je o tavanu preuređenom u prostran ured, nešto između vesele antikvarnice i radne sobe luckastog profesora. S jednog kraja

ureda do drugog proteže se velika biblioteka prepuna starih knjiga uvezanih u kožu. Iznad nje, stropnu gredu krasi svilena zastava na kojoj je ispisana zagonetka: "Iza samo jedne riječi krije se mnogo više", može se pročitati.

Naš znanstvenik je, dakle, i filozof.

Bakica polako napreduje kroz tu gomilu starudije u afričkome stilu. Gotovo posvuda nalaze se koplja kao da su poput bambusa izrasla iz tla. Na zidu se nalazi dojmljiva zbirka afričkih maski. Sve su predivne osim... one koja nedostaje. Jedan čavao posve sam strši nasred zida. Bakici je to prvi putokaz. Preostaje joj samo slijediti hrkanje koje postaje sve glasnije.

\* \* \*

Bakica nastavlja još malo dalje i nađe Arthura kako leži na tlu, s afričkom maskom preko lica, što pojačava njegovo hrkanje.

Pokraj njega, naravno, leži Alfred koji repom udara ritam o drvenu masku.

Bakica ne može a da se ne nasmiješi pred tim dirljivim prizorom.

"Mogao bi se barem odazvati kad vas zovem! Tražim vas već sat vremena!" mrmlja ona psu da ne bi Arthura odveć grubo probudila. Alfred joj se umiljava.

"Oh, samo mi nemoj glumiti jadnička! Dobro znaš da ne želim da ulazite u djedovu radnu sobu i dirate njegove stvari", reče ona odsječno, a zatim polagano skine masku s Arthurova lica.

Na svjetlu se pomalja njegovo lišće anđela-vragolana. Bakica se topi kao snijeg na suncu. Istina je da bi, kad ga vidi, čovjek mogao pojesti tog zekonju s pjegicama i raščupanom kosom. Osim toga, tako je lijepo vidjeti nevinost koja se odmara, vidjeti tog momčića koji, opušten, nevino drijema.

Bakica uzdiše od sreće pred malenim anđelom koji joj ispunjava život.

Alfred tiho cvili, sigurno zbog ljubomore.

"Ti šuti! Da sam na tvom mjestu, pet minuta bih bila manja od makova zrna", dobacuje mu. Alfred kao da je shvatio upozorenje. Bakica nježno položi dlan na dječakovo lice.

"Arthure!" šapće ona nježno, no hrkanje postaje još glasnije.

Tad se odlučuje za snažniji glas.

“Arthure!” grmi ona u prostoriji koja njezin glas pretvara u jeku.

Dječak u skoku ustane, izbezumljen, kao usred bitke.

“Upomoć! Napadaju! Upomoć, ljudi moji! Alfred! Okupite se u krug!” mrmlija on napola spavajući. Bakica ga energično hvata za ramena.

“Smiri se, Arthure! Ja sam! Bakica je!” ponavlja mu ona nekoliko puta. Arthur dolazi k sebi i čini se da postaje svjestan gdje je i, što je najvažnije, tko je ispred njega.

“Oprosti, bakice... Bio sam u Africi.”

“Vidim!” odgovara ona smiješeći se. “I, jesi li dobro putovao?”

“Odlično! Bio sam s djedom, u posjetu nekom afričkom plemenu. Bili su to njegovi prijatelji”, dodaje u povjerenju.

Bakica kima glavom i prihvaća igru.

“Okružilo nas je nekoliko desetaka krvoločnih lavova koji su se pojavili niotkud!”

“Oh, Bože moj! I što si učinio da se izvučeš iz takve situacije?” brine se bakica (lažno).

“Ja nisam ništa učinio”, odgovara on skromno. “Djed je sve obavio! Raširio je veliko platno koje smo postavili nasred savane!”

“Platno? Kakvo platno?” zapitkuje bakica.

Arthur je već na nogama i penje se na kovčeg da bi dosegnuo policu na kojoj je knjiga koja ga zanima.

Hvata knjigu i brzo otvara traženu stranicu.

“Evo. Vidiš? Oslikao je čitavo platno koje je postavio u krug. I tako, krvoločne zvijeri samo kruže uokolo i ne mogu nas pronaći. I tako, kao da smo... nevidljivi”, zadovoljno dobacuje on. “Nevidljivi, ali ne i bez mirisa!” uzvraća mu bakica.

Arthur se pretvara da nije shvatio.

“Jesi li se jutros istuširao?” nastavlja ona.

“Baš sam, s velikim zadovoljstvom, to htio i učiniti, kad sam naišao na ovu knjigu. Tako je uzbudljiva da sam jednostavno zaboravio sve drugo”, priznaje on listajući stranice. “Pogledaj sve te crteže! Prikazuju sve što je djed učinio za najzabačenija plemena!”

Bakica jednim okom promatra crteže koje već napamet poznaje. “Ono što ja najviše vidim jest to da su ga više privlačila afrička plemena nego njegovo vlastito”, našali se ona.

\* \* \*

Arthur je ponovo zaokupljen crtežima.

“Pogledaj ovaj. Iskopao je jako dubok bunar i izumio cijeli sustav načinjen od bambusa za dopremanje vode dalje od jednog kilometra!”

“Ma to je genijalno, no Rimljani su taj sustav izmislili davno prije njega. Nazivali su to vodovodima”, podsjeća ga bakica.

Arthur je, dakle, propustio čitavu stranicu povijesti.

“Rimljani? Nikad nisam čuo za to pleme?” kaže on naivno. Bakica ne može a da se ne nasmiješi i iskoristi priliku da provuče prste kroz dječakovu zamršenu kosu.

“Riječ je o vrlo starom plemenu koje je jako davno živjelo u Italiji”, objašnjava mu baka. “Njihov poglavica zvao se Cezar.”

“Kao salata?” zainteresirano je pita Arthur.

“Da, kao salata”, odgovara bakica još nasmijanije. “Hajde, pospremi sve to. Moramo u grad, u trgovinu.”

“Znači li to da se danas ne moram tuširati?” veseli se Arthur.

“Ne, to znači da se sad ne moraš tuširati! Učinit ćeš to kad se vratimo! Hajde, požuri se!” zapovjedi baka.

Arthur pažljivo slaže knjige koje je pomaknuo s njihova mjesta, dok bakica na mjesto vraća afričku masku. Uistinu ponosito izgledaju sve te maske koje su njezinu suprugu darovane u znak prijateljstva. Baka ih nakratko promatra, vjerojatno se prisjećajući avantura koje je doživjela sa svojim suprugom kojeg više nema.

Nakratko je obuzima nostalgija i ona ispusti dubok uzdah, dug kao sjećanje.

“Bakice? Zašto je djed otišao?”

Rečenica odzvanja u tišini i doziva baku iz najdublje nostalgije. Ona promatra Arthura koji stoji ispred portreta djeda odjevena u tad neizbježno kolonijalno odijelo, s kacigom na glavi.

Baka traži prave riječi. Uvijek joj se to događa kad je obuzmu emocije. Prilazi otvorenom prozoru i duboko udiše.

“I ja bih to voljela znati...” izusti ona zatvarajući prozor. Još neko vrijeme ostane stajati pokraj prozora promatrajući vrt kroz prozorska stakla.

Smiješi joj se stari vrtni patuljak koji ponosito stoji ispod veličanstvenog hrasta koji nadvisuje čitavu okolicu.



Koliko li je samo uspomena taj stari hrast prikupio tijekom svog života? Ovu bi priču vjerojatno mogao ispričati bolje od bilo koga drugog, no ipak je baka ta koja iznosi svoje svjedočenje:

“Velik je dio vremena provodio u svom vrtu, pokraj svog stabla koje je toliko volio. Govorio je kako je ono tristo godina starije od njega. Taj ga je stari hrast dakle uistinu mogao mnogo čemu naučiti.”

Bez imalo buke, Arthur je dijelom stražnjice nasjeo na naslonjač i uživa u priči koja počinje.

“Još ga vidim kako, čim se spusti noć, dalekozorom promatra zvijezde, i tako dugo u noć”, priča baka raznježenim glasom. “Iznad sela blistao bi pun Mjesec. Bilo je... predivno. Mogla sam ga satima promatrati dok bi, onako zaokupljen, lepršao kao leptir uzbuđen svjetlom.”

Bakica se nasmiješi, u mislima ponovo proživljavajući čitav prizor. Zatim njezina dobrog raspoloženja polako nestade i lice joj postade ozbiljno.

“A onda, u rano jutro, njegov dalekozor bio je ondje... A on je nestao. Bit će tomu skoro četiri godine.”

Arthur se doima pomalo zaprepašteno.

“Zar je nestao samo tako, bez riječi, bez ikakva objašnjenja?”

Bakica polako kimne glavom.

“U pitanju je moralo biti nešto uistinu važno jer je otišao samo tako, nije nas prethodno o tome izvijestio”, izusti ona s trunčicom humora.

Plješće dlanovima kao da želi raspršiti mjehur od sapunice i tako prekinuti čaroliju.

“Hajde! Zakasnit ćemo! Idi po prsluk!”

Arthur veselo trči u svoju sobu. Samo djeca mogu tako brzo i jednostavno prijeći iz jedne emocije u drugu. Desete godine kao da ni najteže stvari nemaju toliku težinu.

Pri pomisli na to, bakica se smiješi, jer njoj je ponekad teško zaboraviti težinu stvari, pa makar i na nekoliko minuta.

Bakica ponovo namješta šešir.

Prelazi preko vrta ispred kuće i ide prema svom kombiju Chevroletu, vjernijem i od stare mule. Arthur trčeći navlači prsluk i bez pitanja zaobilazi automobil, kao svaki dobar suputnik. Svaka

vožnja u tom svemirskom brodu, dostojnom pionira u svemiru, za njega je prava avantura. Bakica prtlja po tipkama na upravljačkoj ploči i okreće ključ koji je teže okrenuti nego kvaku na vratima.

Motor kašljuca, pijucka, pa kreće, zastaje, krklja, pročišćava grlo, živcira se, no naposljetku ipak kreće.

Arthur obožava tiho predenje starog dizelskog motora koje strašno nalikuje na zvuk stroja za pranje rublja s napuklim ležajevima.

Pas Alfred daleko je od takvih misli, a samim tim i daleko od automobila. Zbunjuje ga sva ta buka koja donosi tako malo rezultata.

Bakica mu se obraća:

“Ne bih ti htjela smetati, no bi li mi iznimno htio učiniti jednu uslugu?”

Pas podiže jedno uho. Usluge su često povezane s nagradama.

“Čuvaj kuću!” dobacuje mu ona zapovjednički.

Pas laje, i ne znajući pritom na što je uistinu pristao.

“Hvala. Jako lijepo od tebe”, odgovara mu baka pristojno.

Spusti ručnu kočnicu koja nalikuje na rampu na pružnome prijelazu i Chevroletom kreće prema izlazu.

Zahvaljujući oblaku prašine koji se podigao, sad se može zamijetiti povjetarac koji neprestano uspravljuje ljupko selo. A automobil se udaljava na zelenom brežuljku i skreće na malenu cestu koja vijuga prema civilizaciji.

Grad nije pretjerano velik, ali je ugodan. Na velikoj, glavnoj ulici nalaze se gotovo sve trgovine i obrtnici.

Od trgovine krojačkim priborom, do postolara, ondje se nalaze samo korisne stvari. Kad čovjek živi tako daleko od svega, onda i nema vremena za trice.

Civilizacija još nije potpuno obuzela ovaj ugodni gradić koji kao da se tijekom vremena posve prirodno razvio sam od sebe.

I premda su se prve ulične svjetiljke već pojavile na glavnoj ulici, one više osvjetljavaju konjske zaprege i bicikle nego automobile.

Zato, valjda, bakičin kombi ondje gledaju kao da je riječ o Rolls Roysu. Parkirala je ispred trgovine koja je nesumnjivo najveća u gradu. Golem natpis ponosno predstavlja ime vlasnika i područje njegova rada:

“DAVIDO CORPORATION. ŽIVEŽNE NAMIRNICE.”

Što znači da trguje širokim spektrom proizvoda.

Arthur voli ići u supermarket, jedinu trgovinu koja u ovom, gotovo srednjovjekovnom području, nalikuje na svemirsku stanicu. A budući da se vozi u Sputniku, onda u tome i ima neke logike, čak i ako je u pitanju isključivo dječja logika.

Bakica se malo dotjeruje prije nego što će ući u trgovačko zdanje, osobito prije nego što će susresti Martina, policijskog časnika.

Martinu je četrdesetak godina, prilično je veseo i kosa mu već pomalo sijedi.

Ima pogled kao koker, no spašava ga njegov osmijeh.

Nije lud za policijskim zvanjem, no tvornica se nalazila predaleko od njegove kuće.

\* \* \*

Martin hita i baki otvara vrata.

“Zahvaljujem, časnice”, kaže mu pristojno bakica kojoj svakako godi muška pristojnost.

“I drugi put, gospođo Suchot. Uvijek je zadovoljstvo vidjeti vas u gradu”, kaže joj on, pomalo zavodnički.

“Uvijek je zadovoljstvo susresti vas, časniče”, odgovara mu ona, presretna što se može uključiti u igru.

“Najveće je zadovoljstvo ipak moje, gospođo Suchot. A vjerujte mi, zadovoljstva su ovdje prava rijetkost.”

“Uvjerena sam, časniče”, priznaje ona.

Martin u rukama uvrće svoju kapu, kao da će mu to pomoći da pronađe riječi kojima bi počeo razgovor.

“Je li tamo sve u redu? Treba li vam što?”

“Svakodnevnih poslova ne nedostaje, no to me barem spašava od dosade. Tako je to. Osim toga, imam svog malog Arthura. Dobro je imati muškarca u kući”, kaže ona mrseći Arthurovu čupavu lavlju grivu.

Arthur mrzi kad mu netko “gnjecka” glavu. Tad ima osjećaj da je pištava optica ili klaun sa zvončićima.

Bez riječi se izmiče. Martin se i bez toga osjećao nelagodno.

“A... pas kojeg vam je prodao moj brat? Je li koristan?”

“I više od tog! Prava zvijer! Gotovo je neukrotiv!” povjerava se baka. “Srećom, moj mali Arthur koji savršeno poznaje Afriku uspio ga je ukrotiti tehnikama kojima su ga poučila plemena koja izdvojena od

svijeta žive u srcu džungle”, govori ona. “Životinja je sad pripitomljena, premda znamo da u njemu još drijema divlja zvijer. A osim toga, mnogo spava”, dodaje ona šaljivo.

Martin je pomalo izgubljen, jer ne zna gdje završava stvarnost, a počinje šala.

“Dobro, dobro, drago mi je što to čujem, gospođo Suchot”, muca on, a zatim sa žaljenjem izgovara:

“Dobro, onda do skorog viđenja, gospođo Suchot.”

“Do skorog viđenja, časniče”, ljubazno mu odgovara baka.

Martin ih gleda kako odlaze i polako, iz ruku ispušta vrata, kao da ispušta uzdah.

Arthur povlači iz sve snage jer želi razdvojiti dvojica metalna kolica za kupnju, koja su očito ludo zaljubljena.

Sustiže baku koja se već zaputila jednim od četiriju prolaza između polica s podsjetnikom za kupnju u ruci. Arthur vuče noge po podu, što je najbolji način da se kolica uspore.

Prikrada se iza bake da ga ona ne bi čula.

“Kaži, bakice, nije li ti se onaj časnik malo udvarao?” dobacuje joj Arthur bez okolišanja.

Bakicu hvata lagana panika, no čini se da ga nitko nije čuo. Nakašlja se da bi pročistila grlo, a zapravo traži riječi kojima će odgovoriti.

“Ali, ovaj... Arthure! Kakav je to rječnik?” čudi se ona.

“Da, pa što! Čim te vidi, hoda kao patak i čovjek bi rekao da će pojesti kapu. I ono njegovo ponavljanje, gospođo Suchot ovo, gospođo Suchot ono!”

“Arthure! Prestani”, odsječno mu kaže bakica. “Pripazi na ponašanje. O ljudima se ne govori tako da ih uspoređuješ s patkama”, uvrijeđeno će ona.

Arthur blago podigne ramena, nimalo uvjeren u vlastitu nepristojnost, budući da je govorio samo istinu. Uvijek ta istina, istina koju djeca stvaraju, a koja često pomete i naše istine.

Bakica se malo smirila i pokušava dati objašnjenje, kako bi se suočila s istinama.

“Samo je pristojan sa mnom, baš kao i svi ostali ljudi iz sela”, objašnjava ona ozbiljno. “Ovdašnji ljudi veoma su voljeli tvog djeda,

jer je svima pomagao svojim izumima, baš kao što je nekoć činio u selima u Africi. A kad je otišao, ljudi su mi uvelike pomagali.”

\* \* \*

Razgovor je postao ozbiljan. Arthur je to osjetio, pa je prestao mahati rukama.

“A, vjeruj mi da bez njihove dobrote i potpore vjerojatno ne bih podnijela toliku bol”, priznaje ona ponizno.

Arthur šuti. Kad im je deset godina, djeca ne znaju uvijek što bi rekla.

Bakica mu nježno miluje glavu i pruža mu popis stvari koje moraju kupiti.

“Drži! Prepuštam ti to. Znam da te zabavlja. Moram otići po nešto kod gospođe Rosenberg. Budeš li gotov prije mene, čekat ćeš me na blagajni?”

Arthur potvrdno kima glavom, jer ga oduševljava već sama pomisao da će između polica u trgovini krstariti svojim željeznim svemirskim brodom.

“Mogu li kupiti slamke?” pita on, onako usput.

Bakica mu udijeli svoj široki osmijeh.

“Da, dušo. Koliko god želiš!”

Nije bilo potrebno ništa više kako bi proveo prijepodne koje će mu ostati u sjećanju.

Baka prelazi glavnu ulicu, pazeći pritom da dobro pogleda lijevo i desno, premda to i nije baš tako nužno, s obzirom na rijedak promet. Možda je to kod nje samo stari refleks preostao iz vremena kad su ona i njezin suprug krstarili velikim, glavnim gradovima Europe i Afrike.

Ona ulazi u malenu željeznariju Rosenbergovih, kod kojih već samo zvonce na ulaznim vratima može ispričati vlastitu priču.

Gospođa Rosenberg pojavljuje se niotkud, kao da je vragu iz torbe ispala.

Mora se reći da je cijeli sat provela prilijepljena za staklo izloga te da je čitav dan motrila ulicu kako bi dočekala svoju staru prijateljicu.

“Nije pošao za vama?” dobacuje ona istog trena, odveć uzbuđena da bi rekla dobar dan. Bakica kratko pogledava iza sebe kako bi provjerila.

“Ne, mislim da nije, mislim da ništa ne sluti.”

“Odlično! Odlično!” cvrkuće trgovkinja i odlazi u stražnji dio trgovine.

Saginje se iza velikog pulta od libanonskog drveta i uzima paket umotan u papirnatu vrećicu. Polako ga polaže na staro drvo.

“Evo, sve je tu”, veli vlasnica željeznarije s razdraganim osmijehom koji joj daje izgled petogodišnje djevojčice.

“Hvala, divni ste. Vi i ne znate da ste mi spasili život. Koliko vam dugujem?”

“Nemojte, molim vas! Ništa, baš ništa! Ludo sam se zabavljala!”

Baka je dirnuta i samo je dobar odgoj prisiljava da ustraje:

“Gospođo Rosenberg, to je tako lijepo od vas, no ne mogu prihvatiti.”

Vlasnica željeznarije već ju je okrenula prema vratima i u ruke joj ugurala paket.

“Ne inzistirajte, radije se požurite kako ne bi posumnjao da se nešto događa!”

Gotovo ju je izbacila van.

Bakica je ipak uzmogla zastati na pragu.

“Zbunjena sam i... Ne znam kako bih vam zahvalila”, priznaje ona pomalo žalosno.

Vlasnica željeznarije uhvati je za ramena i prijateljski je protrese.

“Dopustili ste mi da sudjelujem. Ništa mi nije moglo priuštiti više zadovoljstva.”

Dvije starice izmijene suučesničke osmijehe.

Čovjek mora proživjeti najmanje šezdeset godina da bi mogao izmijeniti tu vrstu osmijeha a da se istog trena ne rasplače.

“Hajde, brzo!” dobacuje joj vlasnica željeznarije. “I računam na vas da ćete sutra doći i sve mi ispričati, i najsitnije detalje!”

Baka s osmijehom prihvaća dogovor.

“Svakako ću to učiniti. Vidimo se sutra.”

“Vidimo se sutra”, veli prodavačica prije no što će se vratiti na svoje promatračko mjesto u kutu izloga.

A malo dalje, baka je otvorila vrata Chevroleta i sakrila tajanstveni paket ispod starog prekrivača.

“Oh, kako je to uzbudljivo!” šapće vlasnica željeznarije plješćući dlanovima.

Kad mu se bakica pridružila, Arthur je bio kod blagajne i već je počeo stvari iz kolica slagati na pokretnu traku. I doista, nema ničeg zanimljivijeg od igre vlakića, nizanja tjestenine i zubne paste, šećera, šampona i jabuka.

Baka kratko pogledava blagajnicu koja kao da je i sama upućena u tajnu akciju.

Mlada žena odjevena u bluzu mimikom je uvjerava kako je sve u redu.

Ispred nosa joj prolazi paketić sa slamkama.

“Jesi li sve pronašao?” pita ga bakica.

“Da, da”, odgovara joj Arthur zaokupljen slaganjem stvari na pokretnu traku.

I drugi paketić sa slamkama prolazi baki ispred nosa.

“Plašila sam se da nećeš moći pročitati moj rukopis.”

“Ne. Nije bilo problema. A ti, jesi li pronašla što si tražila?”

Baku obuzima panika. Lagati djetetu ponekad je najteža stvar na svijetu.

“Ovaj... Da... Ne... Ustvari... Nije bilo spremno. Možda će biti gotovo sljedećeg tjedna”, zamuckuje ona puneći prve vrećice paketićima slamki.

Zbunjena vlastitom laži, reagirala je tek kod šestog paketića sa stotinu slamki:

“Arthure? Ali što ćeš sa svim tim slamkama?”

“Rekla si mi da uzmem koliko hoću, zar ne?”

“Da, istina. Ali tako se samo kaže”, zamuckuje ona.

“To je zadnji!” dobacuje on jer želi prekinuti razgovor i dovršiti svoju pljačku. Baka pokušava pronaći riječi. Blagajnica izrazom lica pokazuje koliko joj je žao, jer u vezi sa slamkama nije primila nikakve posebne naputke.

Stari Chevrolet, umorniji nego kad je išao do grada, staje u blizini kuhinjskog prozora. To će omogućiti lakši pretovar živežnih namirnica.

Arthur istog trena počinje gomilati vrećice na prozorskoj dasci.

Pomoći baki za našeg junaka prirodna je pojava, premda se danas čini kako jedva čeka da svoj zadatak privede kraju. Čeka ga druga dužnost.

Bakica je shvatila poruku.

“Ostavi, dušo. Ja ću to. Idi se igrati dok je još dan.”

Arthur nije toliko pristojan da bi ustrajao. Grabi svoju vrećicu punu slamki i udaljava se trčeći i lajući. Ne, laje Alfred koji trči iza njega kako bi s njim podijelio radost.

Njegova žurba savršeno odgovara baki koja će tako iz automobila moći izvaditi tajanstveni paket i mirno ga sakriti negdje u kući.

Arthur pali dugu neonsku svjetiljku koja kratko pucketa prije nego što će obasjati unutrašnjost garaže.

Ritualno, dječak uzima strelicu za pikado koja stoji odmah pokraj vrata i baca je na drugi kraj prostorije. Strelica pogađa središte mete.

“Yes!” uzvikuje on, mašući rukama, prsti su mu podignuti u znak pobjede.

Odlazi zatim prema radnome stolu, uvelike zaokupljen poslom koji ga čeka.

Riječ je o nekoliko stabljika bambusa presječenih po dužini. Na svakoj od tih polovica izbušen je velik broj rupica.

Arthur oduševljeno kidajući otvara svoju vrećicu sa slamkama, a zatim, jedan po jedan, otvara i paketiće sa slamkama. Ondje su raznovrsne slamke svih veličina i boja.

Arthur oklijeva pri izboru prve slamke, kao kirurg koji bira skalpel.

Naposljetku uzima jednu i pokušava je ugurati u prvu rupicu na jednom od bambusa. Rupica je mrvicu premalena. Kako ga to ne bi omelo, Arthur istog trena vadi svoj švicarski nožić i njime struže unutrašnjost rupice. Drugi pokušaj je uspješan, jer slamka savršeno ulazi u rupicu.

Arthur se okreće prema svom psu, jedinom povlaštenom svjedoku tog nezaboravnog trenutka:

“Alfrede, svjedočit ćeš nastanku najvećeg irigacijskog sustava na čitavom ovom području”, diči se on. “Bit će to sustav veći od Cezarova, dotjeraniji od djedičina, bit će to... Arthurov sustav!” Obuzet emocijama, Alfred zijeva.

Arthur-graditelj prolazi kroz vrt, dok mu je preko ramena prebačen bambus u koji je zabodeno desetak slamki. Baka koja je još zaokupljena slaganjem kupljenih namirnica, kroz kuhinjske prozore vidi ga kako prolazi.



Na trenutak razmišlja kako bi to mogla prokomentirati, no budući da joj uopće nije jasno što je zapravo vidjela, baka samo sliježe ramenima.

Arthur pažljivo polaže bambus na malene stativne koje je u tu svrhu izradio. Ispod svega proteže se brižno iskopani prokop.

Na dnu prokopa, u pravilnim razmacima, mladi su izdanci nježnozelene boje biljke koju u svakodnevnom govoru zovemo rotkvica. Arthur trči do garaže, uzima crijevo za zalijevanje i razmotava ga. Baš dobro što je tu, to je sve što mu treba.

Praćen Alfredovim zabrinutim pogledom nadzornika građevinskih radova, Arthur pričvršćuje crijevo za zalijevanje, naravno s pomoću raznobojna plastelina, za početak prvog bambusa.

Pomiče zatim svoj bambus sve dok se svaka slamka nije našla točno iznad pojedinog izdanka.

“Ovo je najosjetljiviji trenutak, Alfrede, namještanje mora biti točno u milimetar ako ne želimo potopiti ili čak potpuno uništiti urod”, kaže on prigušenim glasom, kao da rukuje eksplozivnom napravom.

Alfreda rotkvice nimalo ne zanimaju. Ne obazirući se na njih, on donosi svoju dobru, staru lopticu za tenis koju ispušta na jedan od izdanaka.

“Alfrede! Stvarno nije trenutak!” viče Arthur. “Osim toga, civilima je zabranjen pristup na gradilište!” dodaje on, a zatim uzima lopticu i baca je što može dalje.

Alfred naravno misli da je igra počela pa, vukući trbuh po tlu, odlazi u potjeru za zamišljenom lovinom.

Arthur je dovršio namještanje i trči do slavine na zidu garaže.

Pas se vraća s lopticom u gubici, no njegov gospodar više nije ondje.

Arthur polaže ruku na slavinu i pobožno je odvrće.

“Smiluj mi se, Bože!” izusti on prije nego što će potrčati duž cijevi kako bi do njezina kraja stigao prije mlaza vode.

Trčeći, nailazi na psa koji mu dolazi u susret.

Alfred se doima posve izgubljeno u toj novoj inačici igre.

Arthur se baca na tlo, a zatim četveronoške slijedi vodu koja nadire u bambus, blago zapljuskuje drvene stijenke i polako se cijedi niz slamke.

I tako je svaka mladica rotkvice ugodno osvježena vodom.

Alfred odlaže lopticu na tlo, zaintrigiran je tim strojem koji piški na cvjetiće.

“Huurrrraa!” uzvikuje Arthur hvatajući šapu svog psa kako bi mu čestitao.

“Bravo! Moje čestitke! Ovo je djelo bez premca koje će ostati zabilježeno u povijesti, vjerujte mi!” čestita on samome sebi stavljajući psu riječi u usta.

S pregačom privezanom oko struka, baka izlazi na verandu.

“Arthure? Telefon!” viče ona kao i obično.

Arthur iz ruke ispušta šapu svog psa.

“Oprostite. Vjerojatno me to direktor vodoopskrbe zove kako bi mi čestitao. Odmah se vraćam.”

## Poglavlje 2

**A**rthur je, trčeći do dnevnog boravka, uhvatio toliki zamah da je, navukavši pustene papuče, čitavu prostoriju uspio prijeći u jednom jedinom proklizavanju.

Dohvatio je telefon i napola utonuo u duboki kauč.

“Izgradio sam sustav navodnjavanja nalik na onaj što ga je izgradio Cezar! No ja to nisam napravio zbog salate! Napravio sam to zbog bakićinih rotkvica! Sad će dvostruko brže rasti!” viče on u slušalicu a da prethodno nije ni doznao tko mu je sugovornik.

No budući da su četiri sata, jamačno je to njegova majka koja ga svakoga dana zove u isto vrijeme.

“Lijepo, dušo! A tko je Cezar?” pita ga majka, pomalo zatečena tolikom energijom.

“To je jedan od djedovih poslovnih suradnika”, kaže on samouvjeren. “Nadam se da ćete stići prije večeri, tako ćete sve moći vidjeti. Gdje ste sad?”

Majka osjeća nelagodu.

“Još smo u gradu.”

Arthur je pomalo razočaran, no danas bi mu samo nešto znatno veće moglo narušiti pobjednički moral.

“Dobro... Nije strašno. Vidjet ćete sutra ujutro”, uvjerava on samoga sebe.

Majka progovara najnježnijim glasom.

“Arthure... Nećemo moći odmah doći, dragi.”

Maleno Arthurovo tijelo istog je trena klonulo, kao ponosni balon koji je netko naprasno probušio.

“Imamo mnogo problema, ovdje, u gradu. Tvornica je zatvorena i... Tata mora pronaći novi posao”, povjerava se mlada žena dostojanstveno.

“Mogao bi doći ovamo, ima mnogo posla u vrtu, znaš?” odgovara Arthur nedužno.

“Govorim o pravom poslu, Arthure, o poslu kojim se zarađuje novac, kako bismo sve troje imali što jesti.”

Arthur nakratko razmišlja.

“Znaš, s djedovim sustavom možemo uzgojiti što god poželimo, ne samo rotkvice! I imali bismo hrane za nas četvero!”

“Naravno, Arthure, no novac ne služi samo za to. Njime plaćamo stanarinu i...”

Ponesen oduševljenjem, Arthur je prekida.

“Zar ne bismo svi mogli ovdje dobro živjeti? Ima dosta mjesta, a uvjeren sam da bi i Alfred bio sretan. A, naravno, i bakica!”

Mamino strpljenje i blagost dovedeni su u kušnju.

“Slušaj, Arthure! Ne kompliciraj stvari. Dovoljno nam je teško i bez toga. Tati treba posao i zato ćemo još nekoliko dana ostati ovdje da bi nešto pronašao”, zaključuje ona sa žaljenjem.

Arthur, čini se, ne shvaća zašto majka energično odbija sva njegova razumna rješenja, no odrasli često imaju razloge koji nemaju nikakve veze s logikom, to je dobro poznato.

“OK”, izusti on dižući ruke od svega.

\* \* \*

Izgred je zaboravljen i majka ponovo ima nježan i blag glas.

“No to što nismo ondje ne znači da svim srcem ne mislimo na tebe, osobito zato što je danas...” kaže ona s trunkom tajnovitosti u glasu, “zato što... je danas... tvoj ro-đen-dan!” pjevuši ona.

“Sretan ti rođendan, sine!” zagrmi iznenada njegov otac u telefonsku slušalicu.

Arthura je minula radost. Izustio je samo “Hvala”, potpuno bezizražajno.

Njegov otac glumi razdraganog veseljaka.

“Mislio si da smo te zaboravili, ha? E pa, nismo! Iznenadenje! Deset godina čovjek ne može zaboraviti! Sad si veliki dečko. Veliki moj dečko!”

Parodija sreće nikom ne može zamazati oči, osobito ne Arthuru.

Iz kuta kuhinje, baka promatra Arthura, jer se čini kao da je unaprijed znala da će za njezina unuka razgovor biti bolan.

“Sviđa ti se dar?” dovikuje otac.

“Nije još ni primio, budalo!” buni se majka tihim glasom

Pokušava ispraviti izmišljotinu svoga supruga:

“Dogovorila sam se s bakicom, Arthure, dragi moj. Sutra ćeš s njom otići do grada i odabrat ćeš dar koji ti se sviđa”, dogovara se ona nježno.

“Nemoj ipak odabrati nešto preskupo”, dovikuje otac koji više ni sam ne zna je li rekao nešto budalasto.

“François!” buni se majka. “Zar ni pet minuta ne možeš paziti što govoriš?”

“Ja... Samo sam se šalio! Dobro!” zamuckuje otac kao kakav loš glumac.

Arthur je hladan kao da je od kamena. Netko je negdje definitivno zatvorio slavinu.

“Dobro! Sad ćemo prekinuti, sinak, jer telefon nije besplatan”, ne može a da ne izusti otac.

Telefon ipak besplatno dopušta da čuje pljusku koju je otac dobio po glavi.

“Eto... Vidimo se uskoro i...” roditelji u duetu počinju pjevati svršetak rečenice. “Sretan ro-đen-dan!”

Arthur polako, gotovo bez emocija, spušta slušalicu. U glavi mu je tek jedna misao.

Na kraju njegova bambusa ima više života nego na drugom kraju telefonske žice.

Gleda svog psa koji ispred njega sjedi i iščekuje vijesti.

“Nije to bio direktor”, povjerava mu Arthur.

Iznenada ga obuzima osjećaj istinske osamljenosti. Savršeno okrugla i crna rupa u koju je bolje ne propasti.

Kako bi promijenio temu razgovora, Alfred ponovo donosi loptu, no iz snatrenja ih tad budi pjesmica.

“Sretan rođendan”, pjeva bakica snažnim i veselim glasom.

Pojavljuje se s velikom čokoladnom tortom koju krasi deset svjećica.

Bakica hoda polako, u ritmu Alfredova laveža jer on ne podnosi da netko pjeva bez njega.

Arthurovo lice se ozarilo, čak i prije nego što će ga obasjati svjetlost svjećica. Bakica ispred njega polaže tortu, kao i dva malena dara.

Pjesma je utihnula. Iznenađenje je uspjelo i do kraja je sačuvano u tajnosti. Preplavljen emocijama, Arthur se baca baki oko vrata.

“Ti si najljepša i najdivnija baka na svijetu!” izjavljuje on bez sustezanja.

“A ti si najbolji unuk. A sad puši u svjećice!”

Arthur duboko udiše, a zatim zastaje u zanosu.

“Ovo je prelijepo, neka još malo gore. Prvo darovi!”

“Ako baš hoćeš”, popušta bakica veselo. “Ovaj si dobio od Alfreda.”

“Lijepo od tebe što si se sjetio, Alfrede!” kaže Arthur, duboko dirnut.

“Jesi li ti ikad zaboravio ijedan njegov rođendan?” podsjeća ga bakica.

Arthur se smiješi toj istini i trga ukrasni papir s malenoga dara. Riječ je o posve novoj teniskoj loptici.

“Vaau! Nikada još nisam vidio posve novu lopticu! Lijepa je!”

Alfred laje kako bi ga potaknuo na igru. Arthur je već spreman baciti loptu, no baka mu zadrži ruku.

“Učinio bi mi uslugu kad bi pričekao da izađeš kako biste se igrali loptom!” priznaje mu ona.

Arthur, naravno, potvrdno kima glavom i skriva loptu iza leđa, između dva jastučića. Otvara drugi paket.

“Ovaj je od mene”, naglašava baka.

Riječ je o malenom trkaćem automobilu s ključem kojim se napinje opruga koja zamjenjuje motor. Arthur je oduševljen. Alfred također.

“Predivan je!” kaže Arthur širom otvorenih usta.

Istog trena zateže oprugu malenog automobila i polaže ga na tlo. Nakon što je oponašao brundanje motora, iz ruke ispušta bolid koji prelazi preko dnevnog boravka, zajedno s Alfredom koji ga u stopu prati.

Bolid nekoliko puta odskoči i, prošavši ispod stolca, umakne psu.

Arthur je razdragan.

“Mislim da će mu automobil biti draži od lopte!”

Bolid se zaustavlja ispred ulaznih vrata, Alfred mu je izgubio svaki trag.

Arthur ponovo gleda svoju tortu i nikako da se odluči pogasiti svjećice.

“Kako si uspjela napraviti ovakvu tortu? Mislio sam da je pećnica pokvarena”, ispituje Arthur.

“Malo sam varala”, priznaje baka. “Gospoda Rosenberg, vlasnica željeznarije, posudila mi je svoju pećnicu, kao i nekoliko kuhinjskih

pomagala.”

“Predivna je”, kaže Arthur koji s nje ne može skinuti pogled. “Samo je malo prevelika za nas troje”, dodaje.

Baka osjeća kako je ponovo obuzima nelagoda.

“Nemoj im zamjerati, Arthure. Daju sve od sebe. A uvjeren sam i da će sve biti u najboljem redu čim tvoj otac pronađe posao.”

“Ni prijašnjih mi godina nisu dolazili čestitati rođendan i sumnjam da će novi posao u pogledu toga nešto promijeniti”, izjavljuje Arthur s lucidnošću odrasle osobe.

Baka, nažalost, nema što reći ni dodati.

Arthur se priprema pogasiti svjećice.

“Prvo nešto poželi”, predlaže bakica.

Arthur ne razmišlja dugo:

“Želim da za moj sljedeći rođendan... Djedica bude ovdje kako bi ga s nama proslavio.”

Baki je teško zadržati malenu suzu koja joj već klizi niz obraz. Miluje kosu svog unuka.

“Nadam se da će ti se želja ostvariti, Arthure”, priznaje ona.

“A sad puši, ako ne želiš jesti tortu od voska!”

Dok Arthur duboko udiše, Alfred napokon pronalazi maleni automobil koji se zabio u ulazna vrata. No kroz staklo se nazire prijeteća sjenka, toliko prijeteća da se pas ne usuđuje uzeti igračku.

Sjenka prilazi i otvara vrata, što stvara propuh koji gasi svjećice baš u trenutku kad je Arthur to htio učiniti.

Arthuru je, doslovno rečeno, zastao dah.

Sjenka se polaganim ali bučnim korakom kreće prema dnevnom boravku.

Baka nepomično stoji, ukočena od zabrinutosti.

Čovjek sad ulazi u svjetlost. Pedeset mu je godina, tijelo mu je krupno, a lice ispijeno, nimalo ljubazno, ni izbliza ni izdaleka.

Suprotno njegovu izgledu, vrlo je lijepo odjeven. No, budući da odijelo ne čini čovjeka, naša dva junaka i dalje su na oprezu.

Gospodin Davido, da bi atmosferu učinio opuštenijom, pristojno skida šešir i usne širi u osmijeh, kao da taj osmijeh njegovu licu nanosi bol:

“Stižem u pravi trenutak, zar ne?” kaže on dvosmisleno.

Baka ga je prepoznala zahvaljujući njegovu glasu. Slavni Davido, vlasnik ništa manje slavne trgovine "DAVIDO CORPORATION. ŽIVEŽNE NAMIRNICE".

"Ne, gospodine Davido. Stižete u najgorem trenutku i u iskušenju sam reći, kao i obično", izjavljuje baka ne odustajući od svoje divlje pristojnosti. "Znate li da temeljna pristojnost nalaže da kad nenajavljeno posjećujete ljude trebate barem pozvoniti na vrata?" pridodaje ona.

"Pozvonio sam", brani se Davido. "Mogu to i dokazati."

Ponosno pokazuje komad lanca.

"Jednoga dana zvono će pasti nekome na glavu", upozorava on. "Sljedeći put ću zatrubiti iz automobila, bit će pametnije!"

"Prije svega, ne vidim zašto biste ponovo dolazili", izjavljuje baka. "A što se ovog danas tiče, vaš nas posjet uznemirava. Usred smo obiteljskog okupljanja."

Davido uočava tortu na kojoj su sve svjećice potpuno ugašene.

"Oh, kako lijepa torta!" pjevuši neotesanac. "Sretan ti rođendan, mališane! Koliko je to godina?" Na brzinu broji svjećice: "Osam, devet, deset! Kako vrijeme brzo prolazi!" lažno se divi. "Još ga vidim onako malenog kako trči u djedovo naručje. Koliko je već vremena prošlo?" pita on s očitom željom da nož zabije još dublje u ranu.

"Bit će tomu uskoro četiri godine", odgovara baka dostojanstveno.

"Zar već četiri godine? Čini se kao da je bilo jučer!" kaže on s jedva prikrivenim sadizmom. Prekopava po džepovima.

"Da sam znao, donio bih nešto za malog, ali kad je već tako..."

Iz džepa izvadi bombon i pruži ga Arthuru:

"Evo, mali. Sretan ti rođendan", osjetio se dužnim reći.

Bakica kratko pogleda unuka. Bez skandala. Shvatio je poruku. Arthur uzima bombon i promatra ga kao da ispred sebe vidi biser.

"Oh, kako lijepo od vas, niste trebali. Takav bombon još nikad nisam imao!" kaže on šaleći se najprezrivije što je mogao.

Davido se suspreže, premda ga izjeda želja da kazni malog drznika.

"I za vas imam nešto, gospođo", kaže on kao da se osvećuje.

Baka ga prekida.

"Slušajte, gospodine Davido, ništa meni ne treba, osim možda to što bih večer htjela provesti nasamo sa svojim unukom. I zato, bez



obzira na svrhu vašeg posjeta, molila bih vas da istog trena napustite ovu kuću u kojoj niste dobrodošli.”

Usprkos krajnjoj pristojnosti, u bakičinoj poruci nije bilo mjesta sumnji.

Davido ne mari za to. Pronašao je ono što je tražio u džepovima.

“Ah! Evo ga!” kaže on pokazujući dvaput presavijen list papira. “Budući da poštar k vama dolazi samo jedanput tjedno, odlučio sam svratiti do vas da ne biste previše čekali. Neke je vijesti bolje doznati što prije”, objašnjava on s lažnom dobronamjernošću.

Pružila list bakici koja ga uzima i na nos stavlja svoje malene naočale.

“Ovo je formular koji dokazuje kako je, zbog neplaćanja, vašem vlasničkom listu istekao rok”, kaže on. “Ovo dolazi izravno iz guvernerova ureda.”

Već ojađena pogleda, bakica počinje čitati.

“Osobno se htio time pozabaviti”, naglašava Davido. “Jer s čitavom se aferom već predugo odugovlačilo.”

Arthur ne mora ni čitati da bi ovog strašnog čovjeka izrešetao pogledom.

Davido mu se naceri otrovnim pogledom.

“Ovaj papir, od 28. srpnja definitivno poništava vaš, a istodobno potvrđuje moj vlasnički list. To jednim dijelom objašnjava moju prirodnu težnju da se kod vas osjećam... pomalo kao kod svoje kuće!”

Davido je iznimno ponosan na svoje lukavstvo. Bilo je to za njega tako jednostavno da gotovo osjeća grižnju savjesti.

“No, bez brige,” naglašava on, “neću vas istjerati ovako kako vi danas tjerate mene. Ostavit ću vam vremena da se snađete.”

Baka očekuje najgore.

“Dajem vam četrdeset osam sati”, ledeno kaže Davido. “U međuvremenu, slobodno se kod mene ponašajte kao da ste u svojoj kući”, dodaje zlobno.

Kad bi Arthur mogao ubijati pogledom, Davido bi već odavno bio izrešetan kao sito.

Bakica se, međutim, doima neobično smireno. Pažljivo čita posljednji paragraf pisma, a zatim kaže:

“Vidim da ipak postoji jedan maleni problem.”

Davido se uspravlja, zabrinut sam po sebi.

“Da? A kakav?”

“U želji da vam što prije izađe u susret, vaš je prijatelj guverner zaboravio jednu jedinu stvar.”

Sad Davido strahuje od najgoreg. Ljuskica, zrnce pijeska koje bi moglo stati na put cijelom njegovu pothvatu.

“A što to?” pita on nemarno.

“Jednostavno se zaboravio... potpisati.”

Baka mu okreće papir i pokazuje.

Davido glupavo zuri kao tele u šarena vrata. Nema više lijepih riječi, dvosmislenih izraza lica. Kao ukopan stoji pred svojim papirom, nijem kao riba.

Arthur se suzdržava da ne poviče od radosti. No to bi samo značilo odati mu počast. Bolje je nastaviti s nemarnim prezirom. Izvojevana je pobjeda. Bakica smireno presavija pismo i vraća ga Davidou.

“Vi ste, dakle, i dalje u mojoj kući, sve dok ne dokažete suprotno. A budući da nisam tankočutna kao vi, dajem vam deset sekundi da napustite ovu kuću prije nego što pozovem policiju.”

Davido traži pravu riječ koja bi mu omogućila da se dostojanstveno udalji, no ne pronalazi je.

Arthur podiže telefonsku slušalicu.

“Znate brojiti do deset, zar ne?” dovikuje mu dječak.

“Vi... zažalit ćete zbog svoje drskosti! Vjerujte!” reče naposljetku Davido izlazeći iz kuće.

Okreće leđa i iza sebe tako silovito lupa vratima da se pretkazanja obistinjuju i zvono mu pada na glavu.

Napola onesviješten, zaslijepljen od boli, sudara se s drvenim, jasno vidljivim stupom, promašuje stubu i pada na šljunkom posutu stazu.

Naposljetku ipak dolazi do svog automobila, silovito zatvara vrata kojima zahvaća i rub svoje jakne te odlazi u oblaku prašine. Ta mu prašina baš dobro pristaje.

Nebo se polako prepušta narančastoj boji. Sunce se, pak, pokušava kotrljati preko brežuljka, baš kao i na onom prekrasnom bakrorezu koji Arthur miluje vrškovima prstiju. Bakrorez prikazuje

afričku savanu okupanu svjetlom smiraja dana. Gotovo se može osjetiti ta toplina.

Arthur je u svom krevetu, kosa mu je začušljana i miriše na jabuke, a na koljenima mu počiva velika knjiga uvezana u kožu.

Ta ga knjiga svake večeri ispraća u zemlju snova.

Bakica je pokraj njega i čini se da ju je bakrorez posebno dirnuo.

“Svake večeri mogli smo uživati u tom predivnom prizoru. A točno u ovom krajoliku na svijet je došla tvoja mama”, priča baka.

Arthur upija njezine riječi.

“Dok sam ja u šatoru rađala, tvoj je djed bio vani i slikao krajolik.”

Arthur se smiješi, zabavljaju ga priče o djedu.

“Ali, što ste vi radili u Africi?” pita naivno dječak.

“Bila sam medicinska sestra. Tvoj djed je, pak, bio inženjer. Gradio je mostove, tunele, ceste. Ondje smo se upoznali. Imali smo iste želje. Željeli smo pomoći i upoznati divne afričke ljude.” Arthur pažljivo okreće stranicu i prelazi na sljedeću.

Na njoj je crtež u bojama. Čitavo jedno afričko pleme na okupu, napola obnaženo, urešeno ogrlicama i talismanima. Svi su visoki i tanki. Toliko su graciozni da su jamačno daleki rođaci žirafa.

“Tko su ovi?” pita Arthur, fasciniran.

“To su Bogo-Matassalai”, odgovara bakica. “Zbog njihove nevjerojatne priče, tvoj je djed s njima povezan prijateljstvom.”

To je bilo dovoljno da se potakne Arthurova znatiželja.

“Da? Kakva priča?”

“Ne večeras, Arthure. Možda sutra”, odgovara mu već poprilično umorna bakica.

“Ma, daj! Molim te, bakice!” ustrajava Arthur umiljavajući se. “Moram još pospremiti kuhinju”, brani se bakica. No Arthur je lukaviji od umora.

“Molim te, samo pet minuta... Za moj rođendan!” kaže on glasom kojim bi mogao krotiti kobre.

Baka se više ne može odupirati.

“Jednu minutu, ne dulje”, popušta ona.

“Ni minutu više!” zaklinje se Arthur, pošten kao zubar.

Bakica pronalazi udobniji položaj i unuk je istog trena oponaša. “U plemenu Bogo-Matassalai svi su bili vrlo visoki, i kad bi odrasli, nitko od njih nije bio niži od dva metra. Život nije uvijek lak kad si tako

velik, no oni su govorili kako ih je priroda takvima stvorila te da za njih sigurno negdje postoji netko tko ih nadopunjuje i nadoknađuje njihove mane, brat koji čovjeku pruža ono što mu nedostaje i obratno.”

Arthur je očaran. Bakicu takva publika nadahnjuje.

“Kinezi to zovu yin i yang. Bogo-Matassalaiji tomu su nadjenuli ime: Brat-priroda. I dugi niz stoljeća tragali su za svojom polovicom, onom koja će ih dovesti u ravnotežu.”

“I jesu li je pronašli?” zabrinut je istog trena Arthur koji je odveć nestrpljiv da bi dopustio bilo kakvu neizvjesnost u pripovijedanju.

“Poslije više od tristo godina traženja u svim afričkim zemljama... Jesu”, potvrđuje baka. “Bilo je to jedno drugo pleme koje je, kakve li ironije, živjelo odmah uz njihovo. Točnije: na udaljenosti od jedva nekoliko metara.”

“Kako je to moguće?” čudi se Arthur.

“Ljudi iz tog plemena zvali su se Minimejci i imali su tu posebnost da su bili visoki... jedva dva milimetra!”

Bakica okreće stranicu i pred očima im se ukazuje to čudesno pleme koje je poziralo u sjeni maslačka.

Arthurova su usta širom otvorena. Nikada još nije čuo tako čudnovate priče, jer djed je više volio faraonske priče o svojim velikim gradilištima.

Arthur naizmjenično pogledava stranice, da bi usporedio razliku u njihovoj veličini.

“I... Dobro su se slagali?” brine se on.

“Odlično!” umiruje ga baka. “Jedni drugima pomagali su u stvarima koje jedni ili drugi nisu mogli učiniti. Dok bi jedni sjekli stablo, drugi bi uništavali crvotočinu. Beskrajno veliki i beskrajno maleni stvoreni su da se međusobno slažu. Zajedno su imali jedinstvenu i potpunu viziju svijeta koji ih je okruživao.”

Arthur je opčinjen, gotovo zaslijepljen. Okreće sljedeću stranicu i otkriva maleno biće koje će dirnuti njegovo dječje srce.

Dva velika, modra oka ispod riđeg i neposlušnog pramena kose, usta kao grejpfrut, pogled vragolast kao u mlade lisice i sitan osmijeh koji bi otopio i najledeniji sladoled.

Arthur još nije svjestan da se upravo zaljubio.

Samo je, na trenutak, osjetio lopticu topline u trbuhu i nešto drukčiji, namirisani dah koji mu je ušao u pluća.

Baka ga promatra krajičkom oka, toliko sretna što svjedoči tom čudnovatom rođenju.

Nakon što se nakašljao da bi pročistio grlo, Arthur ipak uspijeva izgovoriti nekoliko riječi.

“To... To... Tko je to?” zamuckuje on.

“To je kći kralja Minimejaca. Kraljevna Selenija”, kaže jednostavno bakica.

“Lijepa je”, nesvjesno izusti Arthur, prije nego što će se pribrati. “Hoću reći... Uistinu je... Tvoja priča... Nevjerojatna je!”

“Tvoj djed bio je počasni član plemena Bogo-Matassalajija. Mora se priznati da je mnogo učinio za njih: bunari, sustavi za navodnjavanje, brane... Čak ih je poučio i kako koristiti zrcala da bi međusobno komunicirali, naučio ih je kako prenositi energiju”, precizira baka s određenom količinom ponosa. “A kad je došao trenutak da odemo, tvome djedu su, u zahvalu, ponudili veliku vreću punu rubina, od kojih je jedan bio veći od drugog.”

“Vaau!” uzvikuje Arthur.

“No tvoj djed nije znao što bi s tim blagom. Blago za kojim je on žudio bilo je posve drukčije”, povjerava se baka. “Htio je doznati tajnu koja će ga dovesti do Minimejaca.”

Arthur je ostao bez daha. Kratko pogledava crtež kraljevine Selenije, a zatim gleda bakicu.

“I... Jesu li mu otkrili tajnu?” pita on nehajno, premda odgovor može promijeniti cijeli njegov život.

“Nikad to nisam doznala”, odgovara baka, očigledno iskreno. “Izbio je veliki rat, ja sam se vratila u Europu, a tvoj djed je ondje proveo čitav rat. Šest godina nisam imala nikakvih vijesti od njega”, priznaje ona. “Tvoja majka i ja bile smo uvjerenе da ga više nikada nećemo vidjeti. S obzirom na to koliko je bio hrabar, postojala je velika vjerojatnost da je poginuo u borbama”, zaključuje ona.

Arthur nestrpljivo iščekuje nastavak priče.

“A onda sam jednoga dana primila pismo s fotografijom kuće i svadbenu ponudu. Sve istodobno!”

“I onda?” pita uzbuđeno Arthur.

“Onda... Pala sam u nesvijest! Bilo je to previše, sve istodobno!” priznaje baka.

Arthur prasne u smijeh zamišljajući baku kako s pismom u ruci leži sa sve četiri u zraku.

“A što si zatim učinila?”

“Pa... Pridružila sam mu se. I udala sam se za njega!” kaže ona kao da su za to potrebni dokazi.

“Djed je stvarno nevjerojatan!” uzvikuje Arthur.

Bakica je ustala i zaklopila knjigu.

“Da! A ja sam očito previše popustljiva! Pet minuta je odavno prošlo. U krevet!”

Baka širom rastvara pokrivače kako bi Arthur pod njih mogao uvući noge.

“I ja bih se volio pridružiti Minimejcima”, priznaje on povlačeći perinu do brade. Ako se djed jednoga dana vrati, misliš li da će mi povjeriti svoju tajnu?”

“Budeš li dobar i budeš li me slušao... Založit ću se za tebe.”

Arthur je ljubi u vrat.

“Hvala bakice! Znao sam da mogu računati na tebe!”

Starica se oslobađa umilnog zagrljaja i ustaje.

“A sad na spavanje!” kaže ona odlučno. Arthur se okreće u skoku i baca na jastuk, pretvara se da je već zaspao.

Bakica ga nježno ljubi, uzima knjigu i gasi svjetlo, ostavljajući Arthura u Morfejevu, a vjerojatno i u Selenijinu, zagrljaju.

Baka prigušenim koracima ulazi u radnu sobu svog supruga, izbjegavajući odveć škriputave daščice parketa.

Vrijednu knjigu vraća na njezino mjesto i zastaje ispred portreta svog supruga.

Ispušta uzdah velik kao noćna tišina.

“Nedostaješ nam, Archibalde”, priznaje ona naposljetku. “Toliko nam nedostaješ.”

Ugasi svjetlo i s tugom zatvori vrata.

## Poglavlje 3

Vrata garaže tako je teško otvoriti da nalikuju na vrata koja vode u dvorac, na pomični most, te je Arthuru uvijek potrebno nekoliko sekundi da povрати snagu.

Odmah zatim baca se na koljena i iz garaže izvozi svoj bolid. Osamsto konja u tri centimetra dužine. Potrebno je samo imati mašte, koja Arthuru nikad nije nedostajala. Polaže prst na automobil i polako ga izvozi, proizvodeći pritom niz brundanja, zveckanja i drugog rikanja dostojnog jednog Ferrarija.

Arthur posuđuje glas dvojici vozača koji sjede u automobilu, kao i njihovu šefu koji im daje upute.

“Gospodo, želim cjelovito izvješće o našoj svjetskoj irigacijskoj mreži”, kaže on mikrofonskim glasom.

“Dobro, šefe!” nastavlja on umjesto vozača.

“I budno pazite na to novo vozilo, jer ono je supermoćno”, pridodaje zvučnik.

“OK, šefe! Ne brinite se”, uvjerava vozač prije nego što će napustiti parkiralište i jurnuti prema travi u vrtu.

\* \* \*

Bakica stražnjicom otvara ulazna vrata. U rukama joj je kabao prepun blistava rublja koji ona žurno odnosi u stražnji dio vrta i polaže ispod užadi za vješanje rublja. Arthur polako gura automobil koji se spušta u maleni jarak iskopan u zemlji, a zatim slijedi dojmljivu irigacijsku mrežu.

“Patrolni automobil zove središnjicu. Sve je u najboljem redu”, izvještava vozač.

Patrola je, međutim, prebrzo rekla svoje. Ispred njih, velika lopta za tenis (posve nova) priječi prolaz.

“Oh, moj Bože! Ravno ispred nas! To je katastrofa!”

“Izvidnice, što se događa? Odgovorite!” zabrinjava se šef koji iz svog ureda ništa ne vidi.

“Odron! Ne, nije to odron! To je zamka! Nizinski jeti!”

Alfred je njušku položio točno iza loptice za tenis i svom snagom maše repom.

“Središnjica izvidnici. Čuvajte se njegova repa, to je opasno oružje!” upozorava glas iz zvučnika.

“Ne brinite se, šefe. Doima se smireno. Iskoristit ćemo priliku da raščistimo put. Pošaljite dizalicu.”

Istog trena, Arthur se pretvara u mehaničku dizalicu sa svim popratnim zvukovima.

Poslije nekoliko pokušaja, Arthurova ruka-kliješta uspijevaju uhvatiti loptu.

“Izbacivanje!” uzvikuje vozač.

Arthurova ruka se opušta i baca loptu što može dalje.

Za njom, naravno, trči nizinski jeti.

“Prolaz je slobodan, a oslobodili smo se i jetija!” ponosno izvještava vozač.

“Svaka čast, izvidnice!” priznaje zvučnik. “Nastavite s misijom.”

Bakica nastavlja sa svojom misijom i rukom hvata drugi konopac za vješanje rublja, da bi preko njega rasprostrla plahte.

U duljini, iznad vrhova brežuljaka, podiže se oblačić prašine koji najavljuje dolazak automobila.

Nije dan kad dolazi poštar, a ni mljekar.

“Tko je to sad?” brine se baka.

Arthur je još u patroli u trenutku kad je na pomolu nova drama.

Jeti se vratio. Opkoračio je jarak, u gubici mu je loptica koju je spreman ispustiti.

U automobilu nastaje panika.

“O, moj Bože! Izgubljeni smo!” uzvikuje suvozač.

“Nikad!” viče vozač glasom koji mu Arthur posuđuje u ovim junačkim okolnostima.

Arthur brzo napinje malenu oprugu.

Nizinski jeti ispušta bombu koja pada u jarak.

“Požurite, kapetane,” preklinje suvozač, “ili ćemo svi umrijeti!”

Loptica se kotrlja kroz jarak. Sve nalikuje na minijaturu prizora iz *Indiana Jonesa*.

Arthur napokon polaže automobil na tlo, u smjeru kojim će pobjeći.



“Banzai!” viče on, premda japanski poklič nije baš u skladu sa situacijom.

Automobil poskakuje prema naprijed, guran vjetrom što ga stvara loptica koja se zamalo na njega sručila.

Bolid se kroz kanjon probija kao borbeni avion.

Ni sam vozač ne može vjerovati svojim očima. Kugla se udaljila, no automobil se, nažalost, približava rubu prokopa koji se ispred njega uzdiže kao neprobojan zid.

“Izgubljeni smo!” cmizdri suvozač.

“Čvrsto se uhvatite!” dovikuje Arthur, hrabri vozač.

Bolid stiže do zida i gotovo se okomito uz njega uspinje, polijeće u zrak, a zatim pada na tlo, i to poslije niza okreta oko vlastite osi. Automobil se zaustavlja.

Skok je bio uzvišen, gotovo savršen.

Arthur je ponosan kao paun koji je upravo naučio razviti svoj rep.

“Bravo, kapetane”, izjavljuje suvozač, posve iscrpljen.

“Nije to ništa, mali moj!” nastavlja Arthur, kao iskusni vozač teških kamiona.

Ogromna sjenka tad prekrije maleni bolid. Riječ je o znatno većem automobilu, Davidoevu.

Automobil se zaustavio iznad malenog Arthurova i dječak od zaprepaštenja ispusti krik.

Iza vjetroborskog stakla, Davido je čini se sretan što je preplašio dijete.

Alfred-jeti vraća se s loptom, no osjeća kako nije pravi trenutak za igru.

Polako ispušta lopticu koja se kotrlja preko ruba asfalta, prolazi ispod pravog automobila i zaustavlja se ispod Davidoeve noge koji se sprema izaći.

Posljedice su trenutačne. Davido staje na lopticu, polijeće u zrak i na tlo pada sa sve četiri u zraku.

Ni Denis Vragolan ne bi to bolje izveo.

I Arthur se valja na tlu, ali od smijeha.

“Izvidnica središnjici! Jeti je pokosio novu žrtvu!” izvještava vozač.

Alfred laje i maše repom. Tako kod jetija izgleda pljesak.

Davido s mukom ustaje i pokušava se očistiti od prašine.

Od bijesa, uzima lopticu i baca je što može dalje.

Tišinu tad prekida zvuk paranja, jer se oporio šav na rukavu njegove jakne.

Loptica pada u nekoliko metara visok rezervoar s vodom.

Bijesan zbog jakne, ali zadovoljan zbog uspješnog bacanja, Davido trlja ruke.

“Središnjice, vi ste na redu!” osvetnički dobacuje dječaku. Arthur bez riječi prihvaća udarac. Dostojanstvo je često bez riječi.

Davido se okreće i odlazi prema dnu dvorišta. Bakicu počinje zabrinjavati neprestano pseće lajanje. Hoda uz uže za vješanje rublja i razmiče jednu plahu da bi skratila put.

Nađe se sučelice Davidou i poskoči od straha.

“Prestrašili ste me!” prizna baka.

“Žao mi je”, odgovara Davido koji otvoreno laže. “Proljetno čišćenje? Trebate li pomoć?”

“Ne, hvala. Što sad hoćete?” zabrinuto pita starica.

“Htio sam se ispričati. Sinoć sam počinio pogrešku koju bih sad htio ispraviti”, kaže on dvoličnim glasom, koji u svakom pogledu zvuči dvosmisleno.

Davido iz džepa ponovo izvlači papir i nabija ga baki na nos. “Evo, stvar je popravljena! Papir je potpisan i sve je po propisima.”

Uzima štipaljku i pismo vješa na uže.

“Niste gubili vrijeme!” priznaje baka s gađenjem.

“Oh, sve je to samo posljedica spleta okolnosti”, kaže on nehajno. “Kao i svake nedjelje ujutro, išao sam na misu i slučajno sam ondje susreo guvernera!”

“Zar vi nedjeljom idete na misu? Nikad vas ondje nisam vidjela!” odgovara baka neumoljivo.

“Iz poniznosti često ostajem na kraju crkve. I ja sam se čudio što vas ondje nikad ne vidim”, odgovara on. “Za razliku od vas, ondje sam susreo gradonačelnika koji je potvrdio moj ugovor o kupnji.” Davido je izvadio još jedno pismo koje vješa na uže pokraj prethodnog.

“Susreo sam i javnog bilježnika koji je ovjerio ugovor o kupnji”, kaže on vješajući još jedno pismo. “Susreo sam i bankara u društvu njegove šarmantne supruge i on je vaš dug prebacio na mene.” Pokraj ostalih, suši se i četvrto pismo.

\* \* \*

Za to vrijeme, Arthur se počeo penjati na rezervoar, s njegove sjeverne strane.

Alfred ga prati pogledom i ne čini se sasvim opušten.

Davido nastavlja kvačicama vješati pisma. Stigao je do devetog.

“Geometar je potvrdio katastarsku česticu”, nastavlja on neumorno. “A naposljetku, tu je prefekt koji je supotpisao nalog za deložaciju koja će stupiti na snagu za četrdeset osam sati.” Ponosno pokazuje deseto i posljednje pismo:

“I evo, ovdje je deset pisama! Moj sretni broj!” izjavljuje on s određenim zadovoljstvom. Zadovoljstvom zbog osvete.

Baka je ojađena, preneražena, na rubu nesvjesticе.

“Eto. Ova kuća će za četrdeset osam sati biti moja ako se u međuvremenu ne pojavi vaš suprug.”

“Nemate srca, gospodine Davido”, kaže naposljetku baka, zgrožena.

“Niste u pravu! Po prirodi sam prilično darežljiv, a dokaz za to jest činjenica da sam vam za ovu bijednu kuću ponudio prilično izdašan iznos! No vi za to niste htjeli ni čuti!”

“Kuća nikad nije bila na prodaju, gospodine Davido!” baka ga čini se već stoti put podsjeća na to.

“Vidite da se nimalo ne trudite!” odgovara on cinično.

Arthur se uspinje na rub velike, napola pune cisterne.

Teniska loptica mirno pluta na površini vode.

Arthur je za ovu prigodu preuzeo ulogu kaskadera. Nogama se grčevito pridržava za drvenu stijenku i pruža se svom svojom dužinom kako bi dohvatio lopticu.

Alfred počinje cviljeti. Čudno je kako životinje predosjete dramu koja će uslijediti.

Začuje se pucketanje. Tiho. Gotovo smiješno, no dovoljno da bi Arthur pao na dno bačve.

Alfred potrči podvijena repa, kao da je iznenada pozvan na novi zadatak.

“Zašto toliko žudite za ovim malenim zemljištem i ovom bijednom kućom?” pita bakica.

“Stvar je sentimentalne prirode. Ovo zemljište nekoć je pripadalo mojim roditeljima”, odgovara ledeno poslovni čovjek.

“Dobro to znam. Upravo su vaši roditelji mome suprugu velikodušno darovali ovu kuću da bi mu zahvalili na svemu što je učinio za ovo područje. Zar ćete ići protiv volje svojih roditelja kojih više nema?” pita baka.

Davidou je nelagodno.

“Nema ih! Eto pravog izraza. Otišli su, baš kao i vaš suprug, i ostavili su me samog!” živcira se Davido.

“Vaši vas roditelji nisu napustili, drago dijete, poginuli su u ratu”, nježno naglašava bakica.

“Rezultat je isti!” odgovara on agresivno. “Ostavili su me samog i prepustili mi da poslove vodim onako kako sam želim! A ako do prekosutra u podne vaš suprug ne bude potpisao papire i platio dug, bit ću prisiljen izbaciti vas iz kuće, bilo vaše rublje suho ili ne!”

Davido podiže bradu, okreće se oko svoje osi i povlači jednu platu da bi što teatralnije napustio mjesto zbivanja. Nalijeće na Arthura, mokrog od glave do pete.

Poslovni čovjek ispusti zvuk nalik na kvocanje, zvuk koji purica ispušta kad dozna da je pozvana na proslavu Božića.

“I njega biste trebali objesiti da se osuši!” izusti on podrugljivim glasom.

Arthuru je dovoljno što je Davidoa ubio pogledom.

Davido se udaljava prema svom automobilu, i dalje ispuštajući zvukove slične kvocanju zbog kojih, osobito uzme li se u obzir veličina njegove stražnjice, još više nalikuju na puricu.

Silovito zatvara vrata, pušta konje u motoru da grme i kotače da kližu u mjestu, zbog čega se desetak metara oko automobila podiže gust oblak prašine. Maleni bolid nekoliko se puta okrene oko vlastite osi, polako klizne unatrag i upadne u kanalizacijski otvor.

Davido pušta konje da krenu i prolazi kroz vrt, praćen gustim oblakom prašine koja se lijepi za rublje.

Arthur i njegova baka prekriveni su prašinom žućkaste boje. Premorena od silnih nevolja koje su je zadesile, baka sjeda na stube ispred terase.

“Jadni moj Arthure, mislim da ovaj put neću uspjeti zaustaviti tog lešinara Davidoa”, kaže ona očajna.

“Mislio sam da je on nekoć bio djedov prijatelj?” pita Arthur sjedajući pokraj bake.

“U početku je i bio”, priznaje ona. “Kad smo se vratili iz Afrike, Davido je obožavao tvog djeda! Nismo ga se mogli riješiti! No, Archibald nikad nije imao povjerenja u njega, i bio je u pravu.”

“Morat ćemo napustiti kuću?” brine se Arthur.

“Bojim se da je tako”, priznaje jadna žena.

Arthura je pogodila ta vijest. Kako li će samo moći živjeti bez svog vrta, poprišta svih svojih igara, jedinog utočišta pred samoćom? Mora pronaći neko rješenje.

“A blago? Rubini koje su darovali Matassalaji?” pita on pun nade.

Baka pokazuje vrt.

“Ondje je negdje.”

“Hoćeš reći... Da je blago skriveno u vrtu?” čudi se Arthur.

“Tako je dobro skriveno da ga nisam uspjela pronaći, premda sam posvuda kopala”, priznaje baka.

Arthur je već na nogama. Hvata lopaticu koja spava naslonjena na zid i odlazi do sredine dvorišta.

“Što radiš, dušo?” brine se baka.

“Misliš li da ću četrdeset osam sati sjediti prekriženih ruku i čekati da nam onaj lešinar uzme kuću?” odgovara Arthur motivirano. “Pronaći ću ga. Ja ću pronaći blago!”

Arthur energično zabija lopaticu u kvadratić trave i počinje kopati kao buldožer. Alfred koji je oduševljen novom igrom, lajanjem ga ohrabruje.

Baka ne može a da se ne nasmiješi.

“Isti djed”, priznaje ona.

Tek kad se lupnula po koljenima, shvatila je u kolikoj je mjeri prekrivena prašinom.

S mukom ustaje i ulazi u kuću, vjerojatno da bi se preodjenula.

Na Arthurovu čelu već izbija nekoliko kapi znoja dok kopa treću rupu.

Iznenada, lopatica udari o nešto tvrdo.

Alfred laje kao da nešto osjeća. Dječak se baca na koljena i nastavlja kopati rukama.

“Ako si pronašao blago, onda si uistinu najbolji pas na svijetu!” priznaje Arthur svom psu koji toliko maše repom da podsjeća na

avion.

Arthur iz rupe izbacuje još nešto zemlje, rukom prelazi preko predmeta i čupa ga iz zemlje. Alfred je lud od sreće. Što je i normalno, jer u pitanju je kost.

“Kanibale jedan, nismo tražili takvo blago!” uzvikuje Arthur prije nego što će baciti kost i početi s kopanjem nove rupe.

Baka se preodjenula. Umiva lice vodom i na trenutak se promatra u ogledalu. Pogledom mjeri staricu koju je iscrpila nesreća, čije srce već predugo krvari. Žao joj je te žene i kao da se pita kako li još samo uspijeva stajati uspravno.

Ispušta dug uzdah, malo si dotjeruje kosu i kratko se smiješi tom prijateljskom odrazu.

Vrata Archibaldove radne sobe polako se otvaraju.

Baka ulazi i promatra prostoriju, istinski muzejski primjerak.

Sa zida pažljivo skida jednu afričku masku i na trenutak je promatra.

Pogled joj susreće pogled njezina supruga, na slikarskome platnu.

“Žao mi je, Archibalde, no više nemamo izbora”, kaže ona svome suprugu, prepuna gorčine.

Spusti pogled i napusti prostoriju s afričkom maskom ispod ruke.

Arthur je stigao do dna još jedne rupe iz koje vadi još jednu kost. Alfred spušta uši i ponaša se kao da ne zna što se događa.

“Pa zar si opljačkao mesnicu? Ne mogu vjerovati!” dobacuje mu Arthur, pomalo očajan.

Baka iz kuće izlazi s maskom umotanom u novinski papir da ne bi uzrujala unuka.

“Ja... Moram otići u trgovinu, u grad”, kaže ona. Nelagodno joj je. “Hoćeš li da pođem s tobom?” pristojno uzvraća dječak.

“Ne, ne! Samo ti nastavi kopati! Nikad se ne zna.”

Žurno ulazi u stari Chevrolet i odlazi.

“Neću se zadržavati!” viče ona zbog motora koji je preglasan, kao i uvijek.

Automobil se udaljava u oblaku prašine.

Arthur je pomalo zbunjen zbog bakine iznenadne užurbanosti, no dužnost ga zove i on nastavlja kopati.

## Poglavlje 4

**K**ombi vozi kroz veliki grad. Taj grad nema ničeg zajedničkog sa šarmantnim selom u koje baka redovito odlazi u kupnju. Riječ je o istinskoj metropoli. Ondje trgovine rasprostiru svoje izloge pred očima stotina znatiželjnika koji tumaraju uokolo. Sve se ovdje doima većim, ljepšim, bogatijim.

Baka se ispravi kako bi mu nalikovala.

Zastaje ispred jedne trgovine i iz torbe vadi posjetnicu. Provjerava je li adresa dobra i ulazi u malenu trgovinu antikvitetima. Promatrajući s ulice, trgovina se doima malenom, no njezinoj dubini kao da nema kraja. Stotine predmeta i pokućstvo svih vrsta i iz svih povijesnih razdoblja gomilaju se ondje u velikom broju. Kopije kipova grčkih bogova stoje pokraj pravih meksičkih djevica u drvetu, fosili su smješteni između porculanskih vaza i kao da potiču na borbu. Stare knjige uvezane u kožu obitavaju pokraj najobičnijih roto-romana i čini se da se dobro slažu, usprkos razlici u godinama i jeziku.

Iza pulta, vlasnik čita novine. Napola antikvar a napola zalagaoničar, taj čovjek ne ulijeva odveć povjerenja.

Nije se udostojio ni podići pogled sa svog štiva u trenutku kad mu je starica prišla.

“Mogu li vam kako pomoći?” pita on po starom običaju.

U svom tom neredu, baka ga nije ni uočila.

“Oprostite”, kaže ona nervozno pokazujući malenu posjetnicu. “Jednom prigodom svratili ste do nas i rekli da... budemo li se jednoga dana htjeli riješiti starog namještaja i ukrasnih predmeta...”

“Da, moguće”, odgovara on neodređeno.

S obzirom na tisuće posjetnica koje je podijelio po svim okolnim selima, kako bi se mogao sjetiti ove jadne žene?

“Evo, imam... predmet iz osobne zbirke”, zamuckuje baka. “Voljela bih znati ima li kakvu... vrijednost.”

Čovjek uzdišući odlaže novine i nemarno navlači naočale. Nužno je reći da je cijeli dan proveo procjenjujući “takozvana bogatstva” bez ikakve stvarne vrijednosti.

Uklanja novinski papir i uzima masku u ruke.

“Što je to? Karnevalska maska?” pita on i vidi se da nije stručnjak na tom području.

“Ne. To je afrička maska. Pripadala je poglavici plemena Bogomatassalai. Jedinstvena je”, kaže baka s ponosom i poštovanjem, ne prikrivajući gorčinu koju osjeća zato što se rastaje od tako lijepe uspomene.

Antikvar se doima zainteresirano.

“Euro i pol”, izusti on, siguran u sebe.

Može se samo zamisliti kako bi bilo da ga maska nije zainteresirala. Baki je zastao dah.

“Euro i pol? Pa to je nemoguće! Ovo je jedinstven primjerak neprocjenjive vrijednosti koji...”

Antikvar joj ne dopušta dovršiti rečenicu.

“Jedan euro i osamdeset centa. To je sve što vam mogu ponuditi”, popušta on. “Ta vrsta egzotičnih predmeta trenutačno se loše prodaje. Ljudi žele praktične, konkretne i moderne stvari. Žao mi je. Imate li što drugo ponuditi?”

Baka je pomalo izgubljena.

“Da... Možda... Ne znam”, zamuckuje ona. “Što se trenutačno najbolje prodaje?”

Antikvar se napokon smiješi.

“Bez imalo problema? Knjige.”

Arthur odbacuje lopatu. Obeshrabrenje. Alfred je, međutim, veseo i odmara se na gomili kostiju. Vrt sad nalikuje na minsko polje.

Arthur se poslužuje čašom vode iz slavine u kuhinji koju ispija u jednome gutljaju. Uzdiše, kroz kuhinjski prozor promatra smiraj dana, a zatim ispija još jednu čašu.

Ulazi u bakinu sobu, uzima ključ koji visi na zidu iznad kreveta s baldahinom i odlazi prema djedovoj radnoj sobi.

Ulazi polako, s čašom vode u ruci. Pali lijepu venecijansku svjetiljku i sjeda za radni stol.



Dugo promatra portret svog djeda koji, usprkos osmijehu, ostaje očajno nijem.

“Ne pronalazim, djede!” kaže naposljetku Arthur, pomalo ojađen. “Ne mogu vjerovati da si blago sakrio negdje u vrtu, a da iza sebe nisi ostavio nikakvu bilješku, znak, nešto što bi mi pomoglo pronaći ga. To nije u tvom stilu.”

Slika na platnu i dalje se smiješi. Archibald je i dalje nijem.

“A možda nisam dobro tražio?” pita se Arthur koji ni na trenutak ne može priznati poraz.

Dječak poseže za prvom knjigom iznad radnog stola i počne je prelistavati.

U nekoliko sati, Arthur je prelistao gotovo sve knjige i nagomilao ih na radnome stolu. Noć se potpuno spustila, a on osjeća grčeve u svim mišićima.

Naposljetku uzima knjigu koju mu je dan prije čitala baka.

Ponovo gleda crteže koji prikazuju Matassalaije, a zatim i one s Minimejcima.

Preskače nekoliko stranica i pronalazi crtež koji djeluje uznemirujuće.

Riječ je o zlokobnoj sjenci, nečemu nalik na mršavo tijelo koje tek maglovito nalikuje na ljudsko.

Lice je bezizražajno, samo dvije crvene točkice označavaju mjesto gdje bi trebale biti oči.

Srsi prolaze čitavim Arthurovim tijelom. To je nešto najružnije što je ikad vidio u svom kratkom životu.

Ispod crteža sjenovita bića, rukom napisano stoji:

**MALTAZARD PROKLETNIK.**

Vani, u polutami, dva žuta oka provlače se između vrhova brežuljaka. Riječ je o običnom kamionetu koji probija noć svojim moćnim prednjim svjetlima. Vođeno punim mjesecom, vozilo skreće na puteljke koji vode do kuće. Arthur žurno okreće stranice da bi što prije zaboravio taj prizor iz noćne more i prokletog Maltazarda. Nailazi na crtež Selenije, kraljevine Minimejaca.

To ga utješi. Vrhovima prstiju miluje crtež i tad uočava da je loše zalijepljen.

Arthur ga odljepljuje da bi kraljevnju mogao izbliza promatrati. "Nadam se da će mi biti udijeljena i ta čast da vas jednoga dana susretnem, kraljevno", šapće on pristojno.

Pogledava zatim prema vratima kako bi provjerio je li sam i crtež još bliže prinese licu.

"U međuvremenu, dopustite mi da vam ukradem jedan poljubac." Arthur nježno ljubi crtež, a Alfred je taj koji uzdiše.

"Jesi li ljubomoran?" dobacuje mu Arthur smiješeci se. Pas se nije udostojio ni odgovoriti. Izvana dopire zvuk vozila koje netko parkira. Vjerojatno se vraća baka.

Arthur nesvjesno okrene crtež i na njegovoj poleđini pronade još jedan. Dječakovo lice se ozari.

"Znao sam da je ostavio neki znak!" kaže on veselo samome sebi.

Crtež je napravljen olovkom, prilično loše, u svakom slučaju na brzinu.

Ondje je i rečenica koju Arthur naglas čita:

"Za odlazak u zemlju Minimejaca potrebno je uzdati se u Shakespearea... Tko je sad taj?" pita se on.

Ustaje i okreće plan u svim smjerovima da bi vidio prepoznaje li mjesto.

"Ovdje je kuća... Sjever je ondje..."

Ispravno je okrenuo plan i to ga vodi do prozora.

Žurno ga otvara i ponovo provjerava plan nacrtan olovkom. Plan točno odgovara onom što se vidi s prozora radne sobe. "Veliki hrast, vrtni patuljak, mjesec, sve je tu!" uzvikuje Arthur uzbuđeno. "Pronašli smo, Alfrede! Pronašli smo!"

Trči prema vratima, silno sretan što će otkriće podijeliti s bakom, no sudara se s antikvarom i njegovim nosačima.

"Polako, mladiću, polako!" dovikuje mu antikvar blago ga odgurujući.

Premda iznenađen, Arthur uspijeva sakriti crtež iza svojih leđa.

Čovjek se vraća u predsoblje da bi se obratio baki. "Otključano je, gospođo. Otključano i zauzeto!"

Bakica izlazi iz svoje sobe i pridružuje im se.

"Arthure, već sam ti rekla da ne želim da se igraš u ovoj prostoriji", kaže nervozno ona. Hvata Arthura za ruku i izmiče se kako bi

antikvara propustila u prostoriju.

“Oprostite mu. Samo izvolite, molim vas”, kaže baka pristojno. Antikvar se ogledava kao lešinar koji provjerava je li tijelo uistinu mrtvo.

“Ovo je već znatno zanimljivije”, izusti naposljetku s osmijehom proračunata čovjeka.

Arthur baku diskretno hvata za rukav.

“Bakice? Tko su ovi ljudi?” šapne zabrinuto.

Starici je nelagodno te krši ruke da bi se ohrabrila.

“To je... Gospodin je ovdje da bi... procijenio vrijednost djedovih stvari. Budemo li se morali iseliti, najpametnije je žurno se riješiti sve te starudije”, kaže ona pokušavajući i samu sebe uvjeriti u istinitost tih riječi.

Arthur je skamenjen.

“Zar ćeš prodati djedove stvari?”

Bakica šuti, kao da oklijeva, kao da ima grižnju savjesti, a zatim duboko uzdahne.

“Bojim se da nemamo izbora, Arthure.”

“Naravno da imamo izbor!” buni se dječak pokazujući joj crtež. “Pogledaj! Znam gdje je blago! Djedica nam je ostavio poruku! Ovdje je čitav plan!”

Baka ništa ne shvaća:

“Gdje si to uzeo?”

“Cijelo nam je vrijeme to bilo pred nosom, u knjizi koju si mi svake večeri čitala!” objašnjava dječak pun zanosa.

No baka je sad već preumorna da bi povjerovala svim njegovim maštarijama.

“Odmah to vrati gdje mu je i mjesto”, odgovara ona strogo.

Arthur je pokušava uvjeriti.

“Bakice! Ne shvaćaš! To je plan s pomoću kojeg se dolazi do Minimejaca! Oni su ovdje, negdje u vrtu! Djedica ih je donio iz Afrike! A ako dođemo do njih, siguran sam da će nas odvesti do djedova blaga! Spašeni smo!” dodaje on siguran u sebe.

Baka se pita kako li je samo njezin unuk mogao poludjeti u tako kratkom vremenu.

“Nije vrijeme za igru, Arthure! Vrati to gdje si pronašao i smiri se!”

\* \* \*

Arthur je shrvan. Promatra baku svojim velikim, nevinim očima koje se već pune suzama.

“Ne vjeruješ mi, zar ne? Zar misliš da je djed pričao gluposti?”

Baka podiže pogled prema nebu i nježno spušta ruku na njegovo rame.

“Arthure, sad si velik, zar ne? Zar uistinu vjeruješ da je vrt prepun patuljaka koji samo čekaju da ih pronađeš da bi ti uručili vreću punu rubina?”

Antikvar okreće glavu, kao lisica koju je privukao zamaman miris.

“Molim?” pristojno se uključuje u razgovor.

“Ne, ništa... Razgovarala sam sa svojim unukom”, odgovara baka.

Antikvar nastavlja pregled kao da se ništa nije dogodilo, no siguran je da je čuo ono što je čuo.

“Naravno, ako imate nekakav nakit, svakako ćemo ga uzeti”, dobaci kao da dobacuje kruh golubovima.

“Nažalost, nakita nema ni na vidiku!” odgovara baka dvosmislenim glasom. Ponovo se okreće prema Arthuru.

“A sada ćeš crtež vratiti na mjesto, i to brzo!”

Dječak nevoljko poslušna, dok antikvar čita natpis na zastavi koja je iznad radnog stola rasprostrta kao rođendanska girlanda:

“Iza samo jedne riječi krije se mnogo više. William S.”

Ta enigma, čini se, zabavlja antikvara.

“S kao Sokrat”, pita on naivno.

“Ne, S kao Shakespeare. William Shakespeare”, ispravlja baka.

Arthuru je tad sinulo i on ponovo uzima crtež koji je već spremio. Ponovo čita rečenicu: “Za odlazak u zemlju Minimejaca potrebno je pouzdati se u Shakespearea.”

“Daaa? Nisam puno promašio”, uzvikuje antikvar.

Baka ga strogo pogledava.

“Da, baš tako. Pogriješili ste samo za približno dvije tisuće godina!”

“Ah? Kako li samo vrijeme brzo prolazi!” kaže on kako bi prikrio vlastito neznanje.

“U pravu ste, vrijeme brzo prolazi i zato se požurite odabrati što ćete uzeti prije nego što se predomislim”, uzvraća baka pomalo razdraženo.

“Uzimamo sve!” dovikuje antikvar svojim ljudima.

Baka je ostala bez riječi. Arthur diskretno gura crtež u stražnji džep svojih hlača.

“Tss! Tss! Nećemo varati, mali!” dobacuje mu antikvar inkvizitorski se smiješeći. “Rekao sam: uzimamo... sve!”

Sa žaljenjem, Arthur iz džepa vadi papir i pruža ga antikvaru koji ga istog trena sprema u svoj.

“Dobar si ti dečko”, priznaje vješti staretinar lupkajući ga po glavi.

Nosači su počeli svoj žalobni ples. Pokućstvo i predmeti nestaju nevjerojatnom brzinom, praćeni pogledom jadne žene koja gleda kako odlaze godine uspomena.

Prizor je očajan kao šuma koja gori i nestaje u dimu.

Jedan od dvojice neotesanaca naposljetku uzima i sliku s Archibaldovim likom. Baka ga zaustavlja hvatajući rub okvira.

“Ne. To ne”, kaže ona odlučno.

Ljudeskara se ne da razuvjeriti:

“Rekao je sve!”

Baka počinje vikati.

“A ja, ja sam rekla sve ‘osim’ portreta mog supruga!”

Glomazni tupan zaprepašten je iznenadnom energijom starice koja se grčevito drži za sliku.

“Simon! Pusti gospodina supruga na miru! Ništa ti nije učinio!” šali se antikvar. “Oprostite mu. Količina njegovih mišića nažalost je obrnuto proporcionalna njegovim intelektualnim sposobnostima”, dobacuje on kao pošalicu.

Uzima sliku i vraća je starici.

“Evo. Uzmite, gospođo. Kuća časti!” ima hrabrosti pridodati. Stražnja vrata kamioneta širom su otvorena i dva mišićava tupana u njega slažu posljednje kutije.

Arthur se ispružio preko kauča u dnevnom boravku i promatra baku koja, na kućnome pragu, s antikvarom dogovara cijenu.

Čovjek je prebrojio novčanice i polaže svežanj u staričine ruke. “Tristo eura. Okruglo!” ponosno kaže on.

Starica žalosno promatra svežanj.

“Malo je to novca za trideset godina uspomena.”

“To je samo predujam”, uvjerava je vlasnik antikvarnice. “Prodam li sve, dobit ćete još i dodatnu vrijednost od najmanje deset posto!”

“Krasno!” odgovara bakica ojađeno.

“Veliki sajam je za deset dana. Uvijek možete doći po svoje stvari ako se u međuvremenu predomislite!” naglašava antikvar.

“Lijepo od vas”, kaže ona blago.

Bakica otvara ulazna vrata da bi propustila antikvara i zatekne se ispred sitnog čovjeka u sivom odijelu u pratnji dvojice policajaca.

Čovjek ne mora biti detektiv da bi shvatio kako je čovjek u sivom odijelu sudski ovrhovoditelj.

“Gospođa Suchot?” kaže pristojno čovjek u službi zakona, premda zvuk njegova glasa nedvosmisleno govori o svrsi njegova posjeta. “Da?” zabrinuto će bakica.

Jedan od dvojice policajaca pokušava je umiriti prijateljskom gestom. To je Martin, policajac kojeg susreće kad god ide u trgovinu. Muškarac u sivom nastavlja:

“Frederic de Saint-Clair. Sudski ovrhovoditelj.”

Antikvar osjeća da će doći do pomutnje i neprimjetno se udaljava.

“Vidimo se uskoro, draga gospođo. Bilo mi je drago poslovati s vama!” dovikuje on smiješeći se i odlazeći.

Ovrhovoditeljevo oko, prirodno, privlači snop novčanica koje bakica drži u ruci.

“Vidim da dolazim u pravi čas!” kaže on glasom podmazanijim od brojčanika. Pokazuje pismo:

“Imam zahtjev za vraćanje duga na vaše ime, a za radove za koje dugujete dotičnom Ernestu Victor-Emmanuelu Davidou. Riječ je o iznosu od sto osamdeset pet eura kojem se pridodaje šest posto kamata na kašnjenje, kao i plaćanje sudskog postupka. To je sveukupno dvjesto devedeset eura.”

Ništa u njegovu glasu ne dopušta mogućnost mogućih pregovora. Baka promatra svežanj novčanica i pruža mu ga, kao robot. Ovrhovoditelj uzima svežanj, pomalo začuđen što nije bio prisiljen na borbu.

“Dopuštate?” pita on već počevši novčanice prebrojavati luđačkom brzinom.

Arthur s kauča promatra prizor. Ne doima se ni zabrinuto ni zaprepašteno. Samo je zgrožen. Već je prije nekoliko sati shvatio da je bakica gurnuta u žrvanj iz kojega se neće moći izvući.

“Možda sam pogriješio, ali... Nedostaje deset eura”, kaže ovrhovoditelj.

“Ne shvaćam, ja... Bilo je tristo eura!” čudi se baka.

“Želite li osobno prebrojiti?” pita on pristojno, siguran u sebe. Mala je vjerojatnost da je pogriješio. To je kao kad mrtvozornik kaže da je njegov klijent mrtav, onda mu čovjek može vjerovati na riječ.

Baka je shrvana. Lagano trese glavom.

“Ne, mislim da neću... Jamačno ste u pravu.”

U kamionu koji se probija kroz noć, antikvar se doima zadovoljno.

“Obavili smo lijep poslić”, povjerava se on svojim nacerenim pomoćnicima.

Antikvar zavlači ruku u džep.

“Pogledajmo što nam je to ono maleno čudovište pokušalo sakriti.”

Vadi papir koji mu je Arthur nevoljko dao i sa zadovoljstvom ga rastvara. Riječ je o popisu stvari koje treba kupiti u supermarketu.

## Poglavlje 5

U dnevnom boravku, Arthur razmotava svoj papir. Riječ je o crtežu kraljevine Selenije koji je vješto zamijenio drugim papirom. Kao jedinu nadu koja mu je preostala, Arthur miluje crtež.

Ovrhovoditelj nastavlja svoj posao:

“Premda je iznos koji nedostaje malen, zakon je ipak zakon. Prijeći ću, dakle, na ovrhu predmeta koji će pokriti dug od deset eura”, najavljuje on.

Dvije su osobine zajedničke ovrhovoditelj u i pit bulu: nikad ne ispuštaju ono što su zagrizli i jednako se smiješe patnji.

Martin, dobri policajac, osjeća se dužnim posredovati.

“Slušajte, iznos što ga duguje uistinu je malen, pa bismo joj možda mogli dati nekoliko dana da ga isplati, zar ne?” kaže on dobronamjerno.

Ovrhovoditelj je, čini se, u neprilici.

“Volio bih da mogu, ali... Presuda zahtijeva trenutачnu isplatu čitavog iznosa. Mogao bih biti kažnjen ne budem li se pridržavao presude.”

“Shvaćam”, kaže pristojno bakica čija dobrotа uistinu ne poznaje granice. “Hajde, obavite svoj posao”, pridodaje ona izmičući se da bi ga propustila.

Ovrhovoditelj se iznenada osjeti postićeno i oklijeva ući.

No to ne potraje dugo i on ulazi u kuću. Dobri policajac ga zaustavlja.

“Čekajte!” kaže on vadeći novčanik. “Evo... Deset eura, sve je sad plaćeno!” zaključuje on pružajući novac.

Ovrhovoditelj se osjeća glupo. Čovjek se uvijek osjeća čudno kad posljednji shvati koliko je glup.

“To... To baš i nije ispravna procedura, ali... s obzirom na okolnosti, prihvaćam!”



Bakica je na rubu suza, no dostojanstvo joj ne dopušta da se rasplače.

“Hvala, časniče, ja... Vratit ću vam čim... Čim uzmognem!”

“Ne brinite se, gospođo Suchot. Uvjeren sam da će vaš suprug, čim se vrati, pronaći način da mi to nadoknadi”, kaže on zaista ljubazno.

“Pobrinut ću se za to”, odgovori mu baka, odveć dirnuta da bi izdržala njegov ljubazni pogled.

Policajac povlači ovrhovoditelja za rame.

“Hajde, danas ste dovoljno radili! Idemo sad kući.” Ovrhovoditelj se ne usuđuje proturječiti mu.

“Moje poštovanje, gospođo”, rekao je prije nego što ga je policajac ugurao u vozilo.

Baka polako zatvara vrata i ostaje jedno vrijeme stajati pokraj njih, pomalo zaprepaštena.

Tad zazvoni telefon, točno pokraj Arthura. On bezvoljno podiže slušalicu.

“Halo? Arthure, dušo? Mama je! Kako si?” pišti glas u slušalici.

“Sve je super!” odgovara Arthur sarkastično. “Bakica i ja smo u odličnoj formi!”

Baka ulazi u dnevnu sobu i svome unuku rukama daje znakove koji bi se mogli prevesti kao: Ništa im ne govori.

“Što si radio?” automatski se raspituje majka.

“Veliko pospremanje!” odgovara Arthur. “Ludo je koliko se starih i beskorisnih stvari može nagomilati u kući. Ali zahvaljujući bakici, sve smo bacili!”

“Arthure, molim te, nemoj ih uznemiravati!” šapće baka.

Arthur tad učini nešto još bolje od toga. Spusti slušalicu.

“Arthure! Zalupio si majci slušalicu u lice?” ljuti se baka.

“Ma, ne. Veza se sama prekinula!” objašnjava on odlazeći prema stubištu.

“Ma, kamo ti to ideš? Ostani ovdje, odmah će ponovo nazvati.”

Arthur zastaje nasred stubišta i pogledom mjeri baku.

“Prekinuli su nam liniju, bakice! Zar ne vidiš što se događa? Upala si u zamku. U zamku koja se iz sata u sat oko tebe sve više steže. No ja se neću samo tako prepustiti. Ovu će kuću dobiti samo preko mene mrtvog!”

Arthur je posljednju rečenicu vjerojatno pokupio iz nekog akcijskog filma, no kako li ju je samo lijepo rekao. Okreće baki leđa i uspinje se stubištem. Da je kojim slučajem na glavi imao šešir, bio bi pljunuti Indiana Jones.

Bakica podiže telefonsku slušalicu i zaključuje da je linija uistinu prekinuta.

“Vjerojatno je riječ o privremenom prekidu, često se to događa kad je oluja.”

“Kiša nije padala već mjesec dana”, dobacuje Arthur s vrha stubišta.

Netko kuca na vrata.

“Ah, vidiš? Ovo je jamačno serviser”, umiruje baka samu sebe.

Trči do vrata ispred kojih stoji serviser u radnoj odjeći.

“Večer, gospođo!” pozdravlja serviser rukom dodirujući vrh svoje sportske kape.

“Ah, dolazite u pravi čas!” kaže baka. “Telefonska veza upravo nam se prekinula i mislim da osnovna pristojnost nalaže da se ljude izvijesti prije nego što ih se tako ponizi!”

“Slažem se s vama, gospođo!” pristojno priznaje serviser. “Ali ja nisam ovdje zbog telefona nego zbog struje.”

Kao neoboriv dokaz, pokazuje amblem prišiven na njegovoj jakni:

“A došao sam upravo da bih vas izvijestio da ćemo vam zbog neplaćanja uskoro isključiti struju.”

I on iz džepa vadi službeno pismo. Baka će uskoro imati čitavu zbirku.

Arthur ulazi u ispražnjenu radnu sobu. Osim nekoliko bezvrijednih predmeta, ondje je preostao još samo radni stol, stolac i djedova slika.

Ojađen, dječak sjeda na stolac i ponovo čita nekim čudom zaboravljeni transparent. Mora se priznati da komad tkanine i nema neku veliku vrijednost, premda ono što na njemu piše nema cijene.

“Iza samo jedne riječi krije se mnogo više”, ponovo naglas čita Arthur.

Zagonetka je ondje, ispred njega.

“Pomozi mi, djede. Ako riječi iza sebe mogu skrivati druge, koja se zagonetka krije iza ovih riječi?”

Koliko god se trudio djeda ispitivati pogledom, njegov je portret i dalje nijem.

Baka je pročitala plavi list papira i vraća ga serviseru.

“A... Kad će me isključiti?” pita ona kao da se već privikla na situaciju.

“Ubrzo, mislim!” odgovara serviser u trenutku kad je u čitavoj kući nestalo svjetla.

“Ovo je uistinu vrlo brzo!” priznaje baka. “Ostanite gdje jeste, idem po svijeću.”

Arthur kresne žigicu i približi je svijeći. Nastade malena kuglica svjetla nalik na oazu u pustinji. Postavlja svijeću na radni stol i na nekoliko se koraka udaljava od nje da bi bolje vidio natpis, ključ zagonetke.

“Pravi je trenutak da se uključi mozak!” kaže on samome sebi kao izazov.

“Iza samo jedne riječi krije se mnogo više...”

Svjetlost svijeće koja je postavljena blago unatrag naglašava prozirnost platna i Arthuru se čini da nešto nazire.

On uzima svijeću, uspinje se na stolac i postavlja svjetlost točno iza platna. Iznenada na platnu prepozna riječi. Riječi koje kriju mnogo više. Arthurovo lice se ozari.

“Pa, naravno”, uzvikuje on.

Pokušava obuzdati radost, jer nije vrijeme za odugovlačenje. Prolazi svijećom iza platna i čita skrivenu rečenicu. Dok čita, ima dojam da čuje lijep, pomalo zahrđao glas. Čini se kao da je djed ušao u prostoriju.

“Dragi moj Arthure, bio sam siguran da mogu računati na tebe i da ćeš proniknuti u tu jednostavnu šaradu.”

Arthur radi grimasu:

“I nije baš tako jednostavna”, čini se kao da odgovara djedu.

Starčev glas ponovo odzvanja.

“Jamačno već imaš oko deset godina, čim si tako lukav. Za razliku od tebe, ja i nisam tako lukav, jer ako čitaš ove retke, onda sam ja već vjerojatno mrtav.”

Arthur na trenutak zastaje. Njegov djed iznenada je tako živ, a već ga mora zamišljati mrtvim! Dječak o tome ne želi ni razmišljati.

“Na tebi je, dakle, težak zadatak da dovršiš moju misiju. Naravno, ako to prihvaćaš.”

Arthur promatra djedov portret. Starčevo povjerenje ispunjava ga ponosom.

“Prihvaćam, djede”, kaže on svečano, a zatim se vrati čitanju: “Od tebe nisam ni očekivao manje, Arthure. Ti si unuk dostojan svog djeda”, napisao mu je djed.

Arthur se smiješi, zadivljen starčevom oštroumnošću.

“Hvala”, odgovara on. Tekst se nastavlja: “Kako bi stigao do zemlje Minimejaca, moraš znati kad će se sljedeći put otvoriti prolaz. Prolaz se otvara samo jedanput godišnje. Kako bi to doznao, moraš uzeti univerzalni kalendar koji je na mojem radnom stolu, a zatim brojiti i pronaći deseti puni mjesec u godini. U noći desetog mjeseca, točno u ponoć, svjetlost će pronaći put do zemlje Minimejaca.” Arthur ne vjeruje vlastitim ušima. Istina je, dakle, sve što je zamišljao.

Skriveno blago, Minimejci i... kraljevna Selenija.

Ispušta tih uzdah da bi se pribrao, a zatim pojuri prema radnome stolu kako bi potražio kalendar.

Na svu sreću, antikvar ga nije uzeo.

Arthur ga na brzinu proučava i broji noći punog mjeseca. “Sedam... Osam... Devet... Deset!”

Promatra datum.

“Trideset prvi srpnja! Na moj rođendan! Što znači... danas!” shvati iznenada, zaprepašten podudarnošću.

Arthur se okreće prema zidnome satu. On pokazuje dvadeset tri sata i trideset šest minuta.

“Za dvadeset četiri minute!” grozničavo povikuje.

Pod svjetlom svijeće, baka potpisuje papir koji joj serviser ljubazno pruža.

“Evo, ružičasti je za vas, plavi ostaje meni. Jedan za djevojke, drugi za dečke”, pokušava se šaliti, no šala pada u vodu. Bakica je ledena kao mramor.

“Da bismo vam ponovo uključili struju, dovoljno je da odete u središnji ured, između devet i osamnaest sati. Naravno, s čekom.”

“Naravno”, naglašava baka prije nego što će znatiželjno nastaviti:

“Recite, kako to da još radite? Osamnaest sati je prošlo, zar ne?”

“Ni mene to ne zabavlja, vjerujte mi. No takvu sam naredbu primio iz ureda”, povjerljivo će zaposlenik. “Inzistirali su da vas još večeras posjetim. Za to su mi čak trostruko platili! Čini se da ste se u E.D.-u nekom grdno zamjerali!”

“U E.D.-u?”

“Elektro Davidou”, precizira tehničar.

“Ah! Sad mi je jasnije!” uzdiše bakica.

Iznenada, začuju se udarci koji dopiru s prvog kata. Vjerojatno udarci čekićem.

Tehničara to pomalo zabrinjava pa se ponovo pokušava našaliti.

“Čini se da nisam jedini koji kod vas radi prekovremeno?”

“Ne. To su duhovi”, kaže baka sigurnim glasom koji ne dopušta ni najmanju sumnju. “Kuća ih je puna. Osim toga, trebali biste što prije otići zato što ne podnose ljude u odorama.”

Tehničar se pogledava: on je ovdje jedini odjeven u odoru. Kiselo se smiješi, no ipak mu je draže otići.

“Dobra šala! Onda, odoh ja!” kaže on natraške hodajući prema vrtu. Udaljivši se od svjetlosti svijeće, on potrči prema automobilu.

Bakica se smiješi, zalupi vratima i podiže glavu kako bi otkrila odakle dopiru udarci čekića.

## Poglavlje 6

**A**rthur kao lud udara u klip zabijen u zid. Čekićem, naravno. “Dvadeset osam... dvadeset devet... i trideset”, šapće on. Zadnji udarac snažniji je od svih ostalih i izbija daščicu smještenu u zidu. Daščica je pričvršćena za osovinu. To je ulaz u maleno skrovište. Arthur zavlaci ruku u raspoloživi prostor i ondje pronalazi papir. Širi ga i užurbano čita.

“Bravo. Riješio si i drugu zagonetku. Sad slijedi treća i posljednja. Stari radijator. Okreći ventil na desnu stranu onoliko puta koliko ima slova u tvom imenu. Zatim okreni ulijevo za četvrtinu kruga.” Arthur hita prema prozoru i klekne ispred starog radijatora. Hvata ventil i počinje ga okretati.

“Arthur! A... R... T... H... U... R...!”

Dječak je svim srcem prionuo na zadatak. Nema vremena za pogreške.

“A sad... četvrtinu kruga ulijevo!”

Trlja dlanove, duboko udiše i izdiše kao da se sprema za najgore. Najgore se i događa. Ulazi kroz vrata. Bakica ulazi u sobu i Arthur poskoči od straha.

“Što sad radiš? Zašto si lupao čekićem?” kaže ona shrvana danom koji čini se nema kraja.

“Ja... popravljam djedov radijator!” zamuckuje Arthur.

“Usred noći? Usred ljeta?” čudi se baka koja nije nasjela na njegovu laž.

“Nikad se ne zna. Događa se da zima iznenada bane. I sama to neprestano govoriš!” obrazlaže Arthur.

“Istina, govorim to! Ali najčešće u studenome!” nervozno potvrđuje ona. “Kažem i da će uskoro ponoć i da je vrijeme za počinak. Jednako sam ti tako već stotinu puta rekla da ne želim da ulaziš u ovu prostoriju!”

“Zašto? U njoj više ničega nema”, kaže Arthur posve razložno.

Baka tad shvaća da njezina zabrana sad više nema smisla. Ali ipak ne odustaje, iz principa.

“Točno, predmeta više nema... No uspomene su još tu i ne želim da ih uznemiravaš!” zaključi ona.

Prilazi kalendaru i čupa stranicu koja označava trideset prvi srpnja i otkriva stranicu s prvim danom kolovoza.

Otrgnutu stranicu polaže u malenu kutiju na kojoj piše: Dani bez tebe. Gomila naslaganih listića nažalost je poprilična.

“Hajde! Bjež’ u svoju sobu!”

Arthur nevoljko poslušna, a baka zaključava vrata radne sobe i ključ vraća na mjesto iznad svojega kreveta s baldahinom.

Odlazi u sobu svog unuka koji odijeva pidžamu. Baka podiže prekrivače. Dječak se bez riječi zavlači u krevet.

“A sad kratka priča, ne dulja od pet minuta”, kaže baka nježno da bi ga odobrovoljila.

“Ne, hvala. Umoran sam”, odgovara Arthur sklapajući oči.

Baka je malo iznenađena, ali ne inzistira. Uzme svijeću i napusti prostoriju koju je preplavila mjesečina.

Čim su se vrata zatvorila, dječak ustane napet kao luk.

“A sad si ti na redu, Arthure!” kaže on samome sebi da bi se ohrabrio.

Arthur odškrine vrata i osluškuje. Čuje šum vode iz tuša. Baka uživa u posljednjim litrama tople vode.

On se uvlači u njezinu sobu. Vodena para probija se kroz pritvorena vrata kupaonice.

Arthur hoda polako, stopalima opipavajući daščice parketa koje bi mogle zaškripati.

Dolazi do kreveta s baldahinom i pruža ruku kako bi dosegnuo ključ.

Pogleda uprta prema kupaonici, hoda unatrag do vrata sobe.

Iznenada se, međutim, s nečim sudari i počne vikati. To s čim se sudario nije nešto, već netko. Njegova bakica: baš kao i njezin unuk, i ona je lisica, samo što ima pedeset godina iskustva više od njega.

“Uplašila si me!” izjavi dječak. “Ja... mislio sam da se tuširaš.”

“E pa, nisam se tuširala. Bila sam u dnevnoj sobi i tražila svoje kapi za spavanje”, kaže ona pokazujući malenu bočicu. “I savjetujem ti da

brzo odeš spavati ako ne želiš da te natjeram da ispiješ čitavu bočicu!”

Uzme ključ iz Arthurovih ruku, a on istog trena bježi u svoju sobu.

Bakica uzdiše, vraća ključ na mjesto i odlazi u unukovu sobu.

Pod svjetlom svijeće, zatječe dječaka kako u krevetu leži s pokrivačem navučenim do brade.

“Moraš spavati, skoro će ponoć.”

“Znam”, kaže Arthur, u panici zbog vremena koje prolazi, a kojim ne može upravljati.

“Zaključat ću vrata. Tako barem nećeš biti u iskušenju”, nježno mu objašnjava baka.

Vrlo tiho, čuje se kako Arthur pod utjecajem panike guta knedle. No bakica je predaleko da bi čula. Ona mu se nasmiješi i zaključa vrata.

Arthur odmakne pokrivač i odmah ustane.

Njegove plahte i pokrivači već su povezani u uže.

Preostaje mu samo otvoriti prozor i sve izbaciti van. Njegov bijeg bio je unaprijed pripremljen. Prvo opkorači prozor, a zatim se spušta niz improvizirano uže.

Bakica odlaže svijeću na noćni ormarić pokraj svog kreveta.

Slaba svjetlost čak joj dopušta da na staroj budilici vidi koliko je sati.

Petnaest je minuta do ponoći. Plamičak svijeće čak joj omogućava da prebroji kapi za spavanje. Samo tri kapi u velikoj čaši vode koju ispija u jednom gutljaju.

Odlaze zatim naočale na ormarić i liježe, prepuštajući se snu.

Arthur skače s platnenog užeta koje je prekratko da bi doseglo tlo.

Pridiže se i mahnito trči do ulaznih vrata.

Ugledavši Arthura, Alfred se trgne. Ponosno je čuvao ulaz u kuću i nije mu jasno kojom je čarolijom njegov gazda uspio neprimijećen izaći?

Budući da su vrata zaključana, Arthur u kuću ulazi kroz vratašca za psa. Alfred proživljava jedno iznenađenje za drugim. Njegov gospodar sad hoda četveronoške i koristi se ulazom za umjetnike.

Arthur prolazi kroz dnevnu sobu i spontano navlači pustene papuče.

Veliki sat otkucava i pokazuje dvadeset tri sata i četrdeset devet minuta.



Uspinjanje na kat prolazi bez ikakvih problema, no stvari se kompliciraju ispred bakine sobe: zaključala je vrata.

“Joj!” izleti Arthuru kojem je za razmišljanje preostalo još samo nekoliko minuta.

Gleda kroz otvor ključanice kako bi se barem uvjerio da je ključ obješen na svom čavlu. Tako i jest. To je jedina dobra stvar.

“Smisli nešto, Arthure, smisli nešto!” neprestano si ponavlja dječak.

Odmiče se od vrata, okreće oko sebe, velikom brzinom promatra sve oko sebe, traži i najmanju izbočinu za koju bi se uhvatila bilo kakva zamisao.

Iznad vrata uočava prozorčić na kojem je jedno stakalce razbijeno.

Arthuru tad sine.

Potrči i otvori vrata spremišta te vođen snopom svjetla svoje džepne svjetiljke, ulazi.

Penje se na radni stol i uzima jedan od štapova za pecanje koji su brižljivo posloženi uza zid.

Alfred ponovo poskoči kad ugleda gospodara sa štapom za pecanje u rukama. Što li će samo pecati u ovaj kasni sat, pita se pas izgubljen u vremenu. Arthur je pronašao magnet na vratima kuhinjskog plakara.

Dječak iza magnetu provlači svoj švicarski, višenamjenski nož i odvaja ga od vrata.

Stigavši pred vrata bakine sobe, pažljivo pričvršćuje magnet za vrh svog štapa za pecanje.

“Lukavo”, misli Alfred koji i dalje ne shvaća što će se pecati, osobito ne u kući.

Bez imalo buke, ali istodobno i velikom brzinom, Arthur na stolić slaže stolce kako bi mogao dosegnuti prozorčić i njegov razbijeni dio.

Pažljivo se uspinje na skelu koju je napravio i kroz malenu rupu provlači svoj štap.

Pas ga promatra i ništa mu nije jasno. U bakinoj sobi nikad još nije uočio rijeku.

Arthur razvlači svoj štap, a zatim spušta nit i magnet na njezinu kraju do ključa i njegova čavla.

Alfred želi provjeriti što se događa. Prilazi skeli i šapom staje na daščicu parketa koja zaškripi.

Arthur gubi ravnotežu. Svim se silama upinje da ostane stabilan. Magnet se njiše po prostoriji, prevrće malenu bočicu iz koje kapi za spavanje počinju kapati u bakinu čašu s vodom.

“Arthure?” uzvikuje baka pridižući se u polusnu.

Arthur se ukipio i moli Boga da i Alfred učini isto.

Pas je ukočen, samo mu se rep još malo njiše.

Bakica osluškuje tišinu. Čuje se samo nekoliko zrikavaca, jedna ili dvije krastače u vrtu. Ništa uznemirujuće, no ova tišina ipak je presavršena da bi bila istinita.

I ne primijetivši da se kapi za spavanje izlijevaju u njezinu čašu, ona uzima svoje naočale. Otvara vrata svoje sobe i gleda ulijevo, prema stubištu. Ondje vidi samo psa koji posve sam sjedi nasred hodnika i maše repom.

Ne vidi, međutim, Arthura koji, ukočen kao mumija stoji navrh svoje skele sa štapom za pecanje u ruci.

Pas i dalje ništa ne shvaća, ali ipak se smiješi.

“Hoćeš li, molim te, i ti poći leći!” zapovjedi bakica.

Pas umiruje rep i hita niza stube. To je barem shvatio.

“Što li im se to svima događa da večeras ne žele spavati? Pun mjesec?” pita se ona polako zatvarajući vrata.

Arthur napokon može odahnuti. Pravo je čudo što nije razotkriven.

Bakica skine naočale i odloži ih na noćni ormarić.

Uzima čašu s vodom u koju su se izlile kapi za spavanje i, napravivši grimasu, ispija je u jednom gutljaju.

Posljedice su trenutačne. Baka pada preko kreveta, nemajući vremena ni kliznuti ispod pokrivača.

Arthur nastavlja sa svojim čudnovatim pecanjem, dok baka već počne hrkati.

Magnet se polako spušta prema ključu i privlači ga. Čavao se s tim, međutim, ne slaže i opire se pljački. Arthur radi grimase i gestikulira da bi izvojevao pobjedu u dvoboju s čavlom.

Alfred se polako uspinje uza stube da bi doznao kako napreduje pecanje. Prilazi Arthuru koji se uvija na vrhu svoje improvizirane skele.

Pas ponovo staje na istu, očito loše pričvršćenu daščicu. Noga stolića se pomiče. Čitava skela gubi svoju ionako krhku stabilnost.

“Oh, ne!” izleti Arthuru.

Uz užasnu buku, čitava konstrukcija se uruši kao kuća od karata. Pas u trku bježi.

Arthurova glava proviri ispod jednog stolca, a on izgleda kao preživjeli u potresu. Katastrofa je bila tako silovita da je otvorila vrata bakine sobe. No, istina je, nisu bila zaključana.

Arthur podiže glavu i vidi baku koja ispružena leži preko kreveta i blaženo hrče.

“Kako li je samo nije probudio ovaj kaos?” pita se dječak.

Ulazi u sobu i prilazi krevetu kako bi se uvjerio da je s bakicom sve uredu. Netko tko tako hrče jednostavno mora biti živ i zdrav.

Tad uočava malenu bočicu koja se prevrnula i shvaća što se dogodilo.

Uzima pokrivač i pokriva svoju dobru bakicu čije se lice, pod utjecajem sna, pomladilo za bar trideset godina.

“Lijepo sanjaj, bako”, kaže on prije nego što će s poda pokupiti ključ i nestati.

## Poglavlje 7

**A**rthur ponovo upali svjeću i baci se na stari radiator. “Četvrtinu kruga... ulijevo”, prisjeća se dječak.

Hvata ventil i okreće ga. Prilično bučan mehanizam odvaja radiator od zida i izmiče ga u stranu, oslobađajući tako novo skrovište, znatno veće od prethodnih. Dovoljno je veliko da se u nj sakrije velik kožni kovčeg.

Kovčeg potpuno prekriven prašinom Arthur odvlači do sredine prostorije. Unutra je prekrasan dalekozor od bakra, položen u lijepu kutiju obloženu tamnocrvenim baršunom. Uz njega je i veliko drveno postolje za dalekozor.

Iznad, u pregradi na poklopcu, pet je afričkih kipića poređanih jedan pokraj drugog. Pet muškaraca u paradnoj odjeći. Pet Bogomatassalaja.

Arthur kao začaran promatra svoje blago. Ne zna odakle bi počeo.

Uzima ključić s etiketom na kojoj piše: Ključ uvijek nositi uza se.

Arthur prvo uzme ključ i stavi ga u džep. Zatim razvije pergament na kojem su daljnje upute. Riječ je o prilično jednostavnom planu na kojem je ucrtano područje oko velikog hrasta u vrtu.

Vrtni patuljak ispod sebe skriva rupu u koju je potrebno ugurati dalekozor. Nakon toga, potrebno je raširiti sag s pet krakova i na svaki krak položiti po jedan kipić.

Sve to doima se prilično jednostavno. Arthur pazi da ništa ne zaboravi, brzo pamti sve upute, a zatim pod ruku uzima dalekozor i njegovo postolje te napušta prostoriju.

Dok prolazi kroz dnevnu sobu, zidna ura pokazuje dvadeset tri sata i pedeset jednu minutu.

Preostalo je još samo devet minuta do otvaranja svjetlosnih vrata. Arthur nema pojma što ga očekuje ni kako izgledaju ta famozna vrata, no posve zaokupljen misijom, od riječi do riječi prati djedove upute.

Usprkos mjesecu, punom i lijepom, Arthur ne vidi bogzna što. "Potrebno nam je svjetlo", kaže on Alfredu koji ga posvuda prati.

Arthur hita prema starom Chevroletu i sjeda za upravljač. Uzima ključeve skrivene u džepiću štitnika za sunce i kratko se prisjeća kako se pali automobil.

"Zašto me tako gledaš?" pita on psa. "Stotinu sam puta već vidio kako to bakica radi!"

Okreće ključ u bravici. Stari automobil pijucka i kašljuca, nimalo naviknut da ga se budi usred noći. Arthur uključuje prednja svjetla, no automobil je loše postavljen te uopće ne osvjetljava stari hrast. Dječak ubacuje u prvu brzinu i dodaje gas, no automobil kao da ne želi krenuti.

"Ručna kočnica, budaletino jedna!" iznenada shvaća dječak.

Svom snagom spušta ručku i isključuje kočnicu. Automobil poskakuje. Arthur povikne i trudi se svladati automobil koji zaokreće iza kuće. S divovskim upravljačem u rukama i upravljačkom pločom koja mu seže do očiju, trudi se izbjeći stabla, no ipak nije uspio izbjeći uže za sušenje koje pokupi zajedno sa svim rubljem.

Dva svjetleća oka ispod plati lebde uokolo, ispuštajući dječje urlike: eto savršene utvare od koje Alfred zavijajući pobjegne.

Usprkos utvari koja jeca i prednjim svjetlima koja pred sobom metu seoski krajolik, baka i dalje duboko spava i hrče.

Automobil ipak udara o jedno stablo, no ono je istih godina kao i Arthur. Više straha, a manje zla. Dobra vijest je ta što snopovi prednjih svjetala sad osvjetljavaju upravo vrtnog patuljka.

Arthur trči prema čovječuljku od gipsa i čupa ga iz tla.

"Oprosti mi, stari moj!" šapne mu on prije nego što će ga odložiti u stranu.

Vrtni patuljak dobro čuva i svoju tajnu i rupu koja nije pretjerano široka, ali je zato beskrajno duboka.

Arthur polaže stalak na tlo i na njega dalekozor čiji prednji kraj uranja u rupu, kako plan i nalaže.

Dječak je pomalo zbunjen. Pita se kako takav razmještaj može otvoriti neka vrata, pa bila ona i od svjetla?

"Čuvaj ovo, idem po ostatak", kaže on svom psu i trčeći se udaljava.

Alfred promatra strukturu i čini se da je jednako zbunjen kao i njegov gospodar.

S dna kovčega Arthur uzme težak sag i prebaci ga preko ramena. Zatim ga prebaci preko rukohvata odmorišta na prvome katu, pusti ga da klizne duž ograde i dočeka ga na dnu, u dnevnom boravku.

Zidni sat nastavlja svoju neumoljivu misiju i sad pokazuje dvadeset tri sata i pedeset sedam minuta. Arthur razmota sag i oko dalekozora se sad pruža pet krakova. Gledana iz zraka, jamačno lijepo izgleda ta raznobojna morska zvijezda ispružena preko travnjaka.

“A sad lutke”, kaže Arthur.

Krajnje pažljivo, iz kovčega vadi pet porculanskih lutaka i odlazi prema stubištu. Polako se spušta, stubu po stubu.

“Ne smijem razbiti nijednu, jer one su očigledno središnji dio čarolije”, razmišlja Arthur.

Pas koji je ostao vani polako se privikava na utvaru čije žute oči sve slabije svijetle zbog nedostatka goriva.

Iznenada, na tlu se počinju ocrtavati sjenke.

Alfred je naćulio uši i počinje cviljeti. Sjenke klize preko žutog svjetla automobilskih farova. Goleme siluete, gore od utvara.

Pas se zavijajući udaljava i kroz svoja vratašca ulazi u kuću.

Ne navukavši pustene papuče, trči kroz dnevnu sobu i proklizavajući udara o Arthurove noge koji u naručju nosi kipiće.

“Ne!” viče Arthur koji ne može izbjeći pad.

Padne koliko je dug i širok. Kipići se na trenutak okreću u zraku, a zatim padaju na tlo i razbijaju se u tisuće komadića.

Arthur je očajan. Prizor lutaka rasutih po parketu jednostavno je neizdrživ.

Zidni sat pokazuje dvadeset tri sata i pedeset devet minuta.

“Biti tako blizu cilja, a ne uspjeti. To je nepravedno!” jadikuje dječak kojeg je razočaranje toliko prikovalo za tlo da ne može ustati.

Toliko je obeshrabren da nema snage ni ljutiti se na svog psa koji se sakrio ispod stubišta.

Dječak se oslanja o laktove i tad ugleda sjenku kako klizi po tlu. Blago podiže glavu i ispred sebe vidi pet neobičnih, golemih i prekomjernih sjenki koje su prisiljene sagnuti se da bi prošle kroz vrata.

Arthur je ukočen, usta su mu obješana. Okreće svoju malenu džepnu svjetiljku koja se pali.

Maleni snop svjetla osvjetli ratnika plemena Matassalai u tradicionalnoj odjeći.

Tunika brižljivo povezana oko pojasa, nakit i talismani gotovo posvuda, pokrivalo za glavu načinjeno od školjaka, koplje u ruci.

Visok dva metra i petnaest centimetara, čovjek djeluje uzvišeno. Četiri muškarca u njegovoj pratnji jedva da su nešto niži od njega.

Arthur je ostao bez riječi. Ima dojam da je manji i od vrtnog patuljka.

Ratnik iz džepa vadi papirić, razmotava ga i čita.

“Arthure?” kaže naposljetku Matassalai.

Dječak ne vjeruje svojim ušima i samo glupavo kima glavom. Poglavica mu se smiješi.

“Ne smijemo gubiti ni minute, dođi!” dovikuje mu ratnik, a zatim se okreće, izlazi iz kuće i odlazi prema vrtu.

Kao hipnotiziran, Arthur zaboravlja sve svoje strahove i slijedi ga. Alfred, pak, slijedi svog gospodara, odveć prestrašen da bi ostao sam ispod stubišta.

Petorica Afrikanaca postavila su se tako da je svaki stao na vrh jednog od krakova saga.

Očito je da su stali na mjesta kipića.

Arthur shvaća da mora stati u središte, pokraj dalekozora.

“A vi... Vi nećete poći?” pita pristojno dječak, ne baš hlabro.

“Samo jedan može proći, a ti nam izgledaš kao najbolji izbor za borbu protiv M. Prokletnika”, odgovara mu poglavica.

“Maltazarda?” ispituje dječak prisjećajući se crteža iz famozne knjige.

Istog trena, svih pet ratnika preko usta stavlja prst da bi mu pokazali da ušuti.

“Čim se budeš našao s druge strane, nikad, nikad, baš nikad ne izgovaraj njegovo ime. To donosi nesreću.”

“Dobro, nema problema. Samo M. Prokletnik!” ponavlja Arthur dok ga obuzima sve veća zabrinutost.

“Tvoj se djed otišao boriti upravo protiv njega, a tebi pripada čast da borbu privedeš kraju”, svečano zbori ratnik.

Arthur guta knedlu. Misija mu se doima nemogućom.

“Zahvaljujem na povjerenoj mi časti, no... ne mislite li da bi bilo bolje da umjesto mene ode jedan od vas? Ipak ste znatno jači od mene!” ponizno priznaje dječak.

“Ti svoju snagu nosiš u sebi, Arthure. Tvoje srce je najmoćnije oružje”, odgovara mu ratnik.

“Ali...” kaže Arthur, ne pretjerano uvjeren. “Moguće je, no... ja sam još malen!”

Poglavica Matassalaija mu se smiješi.

“Uskoro ćeš biti još stotinu puta manji, a tvoja snaga bit će još vidljivija.”

Iz zidnog sata ponoć odzvanja prvi put.

“Vrijeme je, Arthure”, kaže mu ratnik odvođeci ga do središta saga i dajući mu upute.

Drhtavih ruku, Arthur čita s papira, dok sat nastavlja odzvanjati ponoć.

Na dalekozoru su tri prstena. Arthur uzima prvi.

“Prvi krug, krug tijela, okrenuti tri stupnja udesno”, čita dječak obuzdavajući zabrinutost. Krajnje pažljivo izvršava svoju zadaću.

Ništa se ne događa. Samo sat odzvanja i četvrti put.

Arthur uzima drugi prsten.

“Drugi krug. Krug duha... Tri stupnja ulijevo!”

Arthur okreće prsten, čvršći od prethodnog.

Sat otkucava deveti put.

Afrički poglavica podiže pogled prema mjesecu i čini se da ga zabrinjava oblačak koji mu se opasno približava.

“Požuri, Arthure!” upozorava ga ratnik.

Dječak hvata treći i posljednji prsten.

“Treći krug, krug duše... okrenuti za čitav krug.”

Arthur duboko udiše i okreće prsten, dok ponoć odzvanja jedanaesti put.

Na nesreću, oblačak stiže do cilja i malo-pomalo prekriva mjesec. Svjetla više nema. Arthur je učinio svoje te je i treći prsten na svome mjestu. Odzvonivši dvanaesti put, zidna ura para tišinu.

Ništa se ne događa. Matassalaiji su nijemi i nepomični. Čini se da se i vjetar zaustavio.



Zabrinut, Arthur promatra ratnike čiji su pogledi uprti prema mjesecu.

Zastrt malenim sivim oblakom, posve nesvjesnim nesreće koju uzrokuje, mjesec nije vidljiv, već se samo naslućuje.

Vjetar im, međutim, ipak pomaže i polako odguruje oblak u stranu.

Mjesečeva svjetlost malo-pomalo dobiva na snazi, a zatim iznenada moćna zraka svjetla propara noć kao munja koja povezuje mjesec i dalekozor.

To potraje tek nekoliko sekundi, no šok je tako snažan da Arthur pada na stražnjicu.

Ponovo zavlada tišina. Čini se da se ništa nije promijenilo, samo što sad lica ratnika krasi osmijesi.

“Svjetlosna vrata su otvorena!” ponosno izjavi poglavica. “Možeš stati pred njih.”

Arthur se s mukom pridiže.

“Stati pred njih?”

“Da. I potruđi se biti uvjerljiv. Vrata ostaju otvorena samo pet minuta!” pridoda ratnik.

Arthur samoga sebe pokušava motivirati, no uopće mu nije jasna ova nova misija. Prilazi dalekozoru i baca pogled u unutrašnjost.

Naravno, ne vidi bogzna što. Samo posve nejasnu masu boje kestena.

Arthur primi prednji dio dalekozora kako bi ga namjestio da bolje vidi.

Sada u zemlji uočava malenu, blago osvjetljenu šupljinu. Slika uskoro postaje kristalno jasna i Arthur može promatrati i najsitnije korijenje.

Posve iznenada, na drugi kraj dalekozora oslanja se vrh ljestava.

Arthur ne vjeruje svojim očima. Odmiče se od okulara i promatra tlo oko sebe. Ne, nema problema s vidom. Na drugom kraju dalekozora uistinu su ljestve koje nisu veće od milimetra.

Arthur ponovo namještava oštrinu slike dalekozora. Ljestve blago podrhtavaju, kao da se netko po njima uspinje.

Arthur zadržava dah. Na vrhu ljestava pojavljuje se čovječuljak koji polaže dlanove na divovsku leću. To je Minimejac.

Arthur je u šoku. Ni u najluđim se snovima nije nadao da je takvo što moguće.

Minimejac rukom zakloni svjetlost, pokušavajući nešto vidjeti.

Ima šiljaste uši i oči kao crne špekule, lice mu je prošarano pjegama. Jednom riječju, toliko je sladak da bi ga čovjek mogao pojesti i zove se Betameche.

## Poglavlje 8

**M**inimejac napokon nešto razaznaje, a to nešto za njega je tek divovsko oko.

“Archibalde?” sa zebnjom zapita čovječuljak.

Arthur ne može vjerovati svojim ušima. Maleno stvorenje ima sposobnost govora.

“Ovaj... ne”, odgovara Arthur preneraženo.

“Predstavi se!” podsjeća ga ratnik Matassalai.

Arthur se sabere i prisjeti, kako svoje misije tako i vremena kojim raspolaže.

“Ja... Ja sam njegov unuk i... zovem se Arthur.”

“Nadam se, Arthure, da imaš dobar razlog zbog kojeg se koristiš svjetlosnom zrakom”, upozorava ga Minimejac. “Vijeće je to izričito zabranilo. Osim u hitnim slučajevima.”

“Ovo je krajnje hitno”, dovikuje dječak gromkim glasom. “Vrt će biti uništen, sravnjen sa zemljom, prekopan! Za manje od dva dana, neće više biti ni vrta ni kuće, a dakle... ni Minimejaca.”

Betameche je malo uzrujan.

“Što to govoriš, dječčače dragi? Jesi li i ti mali šaljivac kao i tvoj djed?” dovikuje on da bi se umirio.

“Nije to šala. Riječ je o građevinskom poduzetniku. Sve će ovo sravniti sa zemljom i sagraditi zgrade!” objašnjava mu Arthur.

“Zgrade?” užasnuto pita Betameche. “Što su to zgrade?”

“To su velike kuće od betona koje prekriju vrtove”, odgovara mu Arthur.

“Pa to je strašno!” uzvikuje Betameche s užasnutim izrazom lica.

“Da, to je strašno!” potvrđuje Arthur. “A jedini način da se to izbjegne jest da pronađemo blago koje je moj djed sakrio u vrtu. Tako ću moći isplatiti poduzetnika i ništa se loše neće dogoditi!”

Betameche se, naravno, slaže s njim.

“Dobro! Savršeno! To je odlična zamisao!” priznaje Minimejac s olakšanjem.

“Kako bih pronašao blago, moram prijeći u tvoj svijet!” naglašava Arthur Minimejcu koji, čini se, nije ni pomislio na to.

“Ah, da! Ali to je nemoguće!” odgovara mu Betameche. “Ne može se samo tako proći! Potrebno je sazvati Vijeće, objasniti im problem, zatim oni moraju vijećati i...”

Arthur ga odsječno prekine:

“Za dva dana neće više biti vijećanja, jer neće više biti Vijeća, svi će biti mrtvi!”

Betameche se ukoči. Upravo je shvatio težinu situacije.

Arthur tad baci pogled prema afričkom poglavici kako bi vidio je li pretjerao.

Poglavica podiže prst, što znači da je ispravno postupio.

“Kako se zoveš?” upita ga Arthur postavljajući ponovo oko ispred okulara.

“Betameche”, odgovori mu Minimejac.

Arthur progovara svečanim glasom:

“Betameche, budućnost tvog naroda je u tvojim rukama.”

Minimejac se počinje okretati oko sebe, izbezumljen tolikom odgovornošću.

“Da, naravno. U mojim rukama. Potrebno je djelovati”, ponavlja on samome sebi tihim glasom.

Toliko maše rukama da naposljetku pada s ljestava.

“Moram izvijestiti Vijeće! No Vijeće se već okupilo zbog kraljevske ceremonije! Linčovat će me budem li omeo kraljevsku ceremoniju!”

Betameche glasno razgovara sa samim sobom. Uvijek to čini kad traži rješenje.

“Požuri se, Betameche. Nemamo vremena”, podsjeća ga Arthur.

“Da. Naravno. Nemamo vremena”, samome sebi ponavlja Minimejac koji se sve više uzrujava.

Od silne vrtnje u krug obuzima ga vrtoglavica. Na trenutak zastaje, zatim se trčeći udaljava puteljkom nalik na tunel što ga je iskopala krtica, jedva nešto viši od njega samog.

“Kralj će biti ponosan na mene! No uništit ću ceremoniju! Mrzit će me!” neprestano ponavlja Betameche koji svom snagom trči kroz

tunel.

Poglavica Bogo-Matassalaja prilazi Arthuru i smiješi mu se.

“Dobro si se branio, dječaće moj.”

“Nadam se da će ih to uspjeti uvjeriti!” odgovara Arthur pomalo zabrinuto.

Betameche trči do samog kraja tunela. Ubrzo iskače u golemu dvoranu, istinsku špilju ispod zemlje.

Ondje je njegovo selo. Više od stotinu kuća načinjenih od drveta i lišća, isprepletenog korijenja, izdubljenih gljiva i suhog cvijeća.

Isprepletano korijenje često čini viseće mostove koji povezuju kuće.

Betameche skreće u široku aleju, potpuno pustu u ovo doba noći.

Tako se barem još bolje može uživati u arhitekturi. Pomalo barokno, i u svakom slučaju ekološko biljno tkanje u koje je utkano sve što se u prirodi može pronaći. Pojedini su zidovi načinjeni od osušene zemlje, dok su drugi, poput ograda, načinjeni od ispletanih peteljki maslačka.

Krovovi su uglavnom prekriveni suhim lišćem, dok su ih neki radije prekrili komadićima drveta poput crijepa. Kućice često razdvajaju maleni zidovi od ljuskica češera.

Betameche svom brzinom juri alejom osvijetljenom svjetlećim kuglicama cvijeća posađenog u pravilnim razmacima, a koje zamjenjuju ulične svjetiljke.

Aleja izbija na trg s Vijećnicom. Riječ je o golemom polukružnom amfiteatru u rimskome stilu iskopanom u zemlji koji se nalazi preko puta kraljevske palače.

Na trgu se okupio cijeli narod Minimejaca, tako da se Betameche mora probijati kroz gomilu kako bi stigao do Vijeća.

Malo se gurka laktovima da bi se probio, usput upućuje isprike, te naposljetku ipak stiže do ruba arene.

“Ohoho! Usred ceremonije! Ubit će me!” šapne sam sebi da ne bi narušio sveopću tišinu.

Na središtu praznoga trga nalazi se Stijena mudrosti u čijem je središtu čarobni mač.

Predivno oružje. Precizno obrađen čelik u koji su ugravirane tisuće znakova. Vidljiva je, međutim, samo polovica. Druga polovica kao da je srasla s kamenom.

Ispred tog zdanja, jedan je Minimejac jednom nogom kleknuo na zemlju, a glavu ponizno pognuo pred svetim kamenom.

Njegovo lice opčinjeno kamenom ne može se vidjeti, no po detaljima na njegovoj odjeći može se naslutiti da je riječ o ratniku.

Njegove noge vezicama su omotane sve do listova. Za pojasom mu vise različiti noževi od mišjih zuba i vrećice načinjene od kožica zrnja kukuruza.

Nema sumnje, riječ je o ratniku.

“Jao! Usred smo obreda!” brine se Betameche.

Vrata palače svečano se otvaraju. To su divovska vrata koja prekrivaju velik dio pročelja palače.

Da bi ih se otvorilo, potrebna su četiri Minimejca, toliko su teška i masivna.

Prvi izlaze dvojica nosača svjetla. To su Minimejci u službenim odorama, prugastim i protkanim zlatnim nitima. Izgledaju kao kostimi s karnevala u Veneciji. Svaki od njih na glavi ima šešir nalik na veliku prozirnu kuglu u kojoj je po jedna krijesnica.

Dok prolaze, osvjetljavaju put kao nosači baklji.

Svaki od njih zaustavlja se na jednoj strani podija koji blago izbija na trg. Tako otvaraju prolaz za Kralja.

Koraci Njegova Veličanstva polagani su i teški. Kralj je neusporedivo veći od ostalih Minimejaca te izgleda kao odrastao čovjek okružen djecom.

Ruke su mu velike i sežu mu do listova. Odjeven je u gusto bijelo krzno nalik na krzno polarnog medvjeda i ima bradu čija se boja miješa s bojom krzna.

Prema njegovu licu ne može se reći koliko mu je godina, no sigurno mu je najmanje stotinu. U usporedbi s tijelom, glava mu se doima sićušno. I znatno je smješnija od ostatka tijela, jer na glavi nosi divovski šešir prekriven zvončićima.

Kralj prilazi rubu podija. Prati ga nekoliko dostojanstvenika, vjerojatno članova Vijeća, koji razborito staju u stranu. Samo jedan ostaje uz Kralja. To je Miro, krtica. Njegovo barokno odijelo podsjeća na Veronu iz razdoblja kad su njome vladali Montechijevi.

Na vrhu njuške su mu malene naočale i izgleda vrlo zabrinuto.

Kralj podiže svoje goleme ruke, a gomila mu kliče. U zraku se osjeća rimski ugođaj.

“Dragi narode, dvorski dužnosnici i dostojanstvenici!” uzvikuje Kralj pomalo ostarjelim, ali ipak moćnim glasom.

“Neprekidni ratovi koje su vodili naši preci donijeli su nam samo nesreću i uništenje.”

Zatim jedno vrijeme šuti, kao u sjećanje na sve one koji su nestali tijekom tog bolnog razdoblja.

“Zato su jednog dana mudro odlučili više ne ratovati i mač moći stopiti sa stijenom.”

Širokom kretnjom tad pokaže mač stopljen sa stijenom i ratnika koji još kleči.

“Mačem se više nitko ne smije poslužiti, a on nam mora pomoći samo da bismo u miru riješili vlastite probleme.”

Gomila, čini se, dijeli Kraljevo mišljenje. Osim, možda, Betamechea koji je odveć zaokupljen svojom misijom.

Kralj nastavlja sa svojim govorom.

“Na podnožju stijene naši preci napisali su zakon kojeg se moramo pridržavati: zaprijeti li ikad našim zemljama kakav osvajač, tek tad čisto srce vođeno pravdom, srce koje ne poznaje ni mržnju ni osvetu iz stijene može iščupati mač s tisuću moći i povesti pravedan boj.” Kralj ispusti dug uzdah prepun tuge, a zatim nastavlja: “Nažalost... Došao je i taj dan.”

Žamor se proširi gomilom i svatko svoju zabrinutost počne dijeliti s najbližim susjedom.

“Naši uhode izvijestili su me kako... M. Prokletnik priprema divovsku vojsku za napad na naše zemlje.”

Gomilom se proširi uzdah užasa. Prvo slovo njegova imena bilo je dovoljno da uznemiri okupljene. Lako se može zamisliti kakva bi tek panika nastala da je netko slučajno izgovorio čitavo njegovo ime.

“Raspravimo!” uzvikuje Kralj, što zvuči kao signal za početak veselog kaosa u kojem svi, bez stvarnog dijaloga, iznose vlastito mišljenje. Više je to nalik na atmosferu koja vlada u ribarnici, nego na Nacionalno vijeće.

“Hoće li ovo još dugo trajati?” pita zabrinuto Betameche. Pripadnik kraljevske garde blago se sagne prema njemu.

“Ma, ne! Tek smo počeli!” uzvikuje vojnik podižući pogled prema nebu. “Još nas čeka Kraljev zaključak, govori Mudrih, ratnička

prisega, pa Kralj sve to mora potvrditi, a zatim slijedi... početak gozbe!” zaključio on veselo, slasno se osmjehujući.

Betameche se osjeća izgubljeno. Rukama maše na sve strane kako bi prikupio snagu.

“Narode! Ne smijemo gubiti ni trena!” uzvikuje Kralj da bi ih ušutkao.

“U pravu je!” naglašava Betameche. “Ne smijemo gubiti ni trena!”

Kralj načini nekoliko koraka prema ratniku koji je i dalje svečano pognut pred svojim budućim mačem:

“Trenutak je ozbiljan te vam stoga predlažem da skratimo protokol i odmah ustoličimo osobu za koju mislim da posjeduje sve osobine nužne za izvršenje ove opasne misije.”

Kralj stupa naprijed. Neočekivana dobrohotnost oblijeva mu lice rumenilom i omekšava mu glas.

“A osoba koja će za nekoliko dana službeno preuzeti moje mjesto na čelu ovog kraljevstva...”

Dječji osmijeh pomlađuje mu lice.

“Pritom, naravno, mislim na kraljevnu Seleniju... moju kćer.” Svoje debele i velike ruke nježno pruža prema ratniku koji kleči. Poštujući protokol, mlada djevojka polako ustaje i prisutnima razotkriva svoje anđeosko lišće.

Još je ljepša nego na crtežu. Kosa gusta kao griva ljeska se u ljubičastim tonovima, što se savršeno slaže s njezinim bademastim očima boje mora oko maldivskog otočja.

Ona ponosito drži svoje maleno, dječje tijelo, glumi buntovnicu, ratnicu, no gracioznost je odaje. Istinska je to kraljevna, blijeda kao Snjeguljica, lijepa kao Pepeljuga, graciozna kao Trnoružica, ali i vragolasta kao Robin Hood.

\* \* \*

Kralju je teško prikriti ponos. Obrazi mu se rumene već pri samoj pomisli da je ta malena žena njegova kći.

Gomila plješće, u znak odobravanja. Odobravanje okupljenih teško da je rezultat dubokog i dugog promišljanja. Više je to posljedica djelovanja Selenijina šarma koji se širi kao propuh.

Čini se da to samo Betamecha ostavlja ravnodušnim.

“Samo hrabro, Betameche!” govori on samome sebi.



Kralj načini još jedan korak prema svojoj kćeri.

“Kraljevno Selenija, neka vas vodi duh naših predaka”, kaže joj svečano otac.

Selenija prilazi kamenu, smireno pruža ruke prema maču i već je spremna položiti ruku na držak, no tad se umiješa Betameche.

“Tata!” viče on probijajući se kroz gomilu.

Selenija se zaustavlja i bijesno udara nogom.

“Betameche!” viče ona kroza zube.

Samo njezin najmlađi brat može izvesti tako neslanu šalu upravo u ovakvom trenutku.

Kralj pogledom traži svog najmlađeg sina.

“Ovdje sam, tata!” kaže dječak zastajući pokraj Selenije koja kipti od bijesa.

“Namjerno si ovo učinio, ha? Nisi mogao pričekati deset sekundi, a onda glumiti klauna?”

“U važnoj sam misiji”, odgovara joj Betameche, ozbiljan kao papa.

“Ah? Hoćeš reći da moja misija nije ozbiljna? Moram iz kamena iščupati čarobni mač i otići se boriti protiv M. Prokletnika!”

Betameche sliježe ramenima.

“Previše si ohola da bi iz stijene mogla iščupati mač, dobro to znaš!”

“Kaži mi, gospodine-koji sve-znaš,” odgovara mu ona uvrijeđeno, “ima li ljubomore u tvojim riječima?”

“Nimalo!” odgovara Betameche podižući nos prema nebu.

“Dosta! Prestanite se natezati!” prekida ih Kralj prilazeći im. “Betameche! Ovo je važna ceremonija. Nadam se da imaš dobar razlog što je ovako prekidaš.”

“Da, oče. Zraka svjetla iz zemlje iznad nas danas se otvorila”, uvjerava ga Betameche.

Žamor se širi svjetinom koju istog trena obuzima nemir.

“Tko se usudio?” uzvikuje Kralj tenorskim glasom.

Betameche prilazi svom golemom ocu.

“Zove se Arthur”, kaže on stidljivim glasićem. “On je Archibaldov unuk.”

Svi prisutni duboko su dirnuti. Archibaldovo ime odzvanja u njihovim sjećanjima. Kralj je pomalo zbunjen.

“A... Što želi taj... Arthur?” pita on.

“Želi se obratiti Vijeću. Kaže da će se velika nesreća sručiti na nas i da nas samo on može spasiti.”

Gledalište zahvaća duboki nemir. Svi su na rubu panike. Kaosa.

Selenija rukom odgurne brata i zauzme njegovo mjesto ispred Kralja.

“Naša velika nesreća zove se M. Prokletnik i ne treba nam taj Arthur! A upravo meni, Seleniji, čijim žilama teče kraljevska krv, pripada zadaća da zaštitim naš narod.”

Bez oklijevanja, ona se okreće i prilazi maču.

Polaze ruku na držak i gracioznom kretnjom iz stijene pokušava izvući predmet.

No u ovakvim radnjama gracioznost jamačno nije ni od kakve pomoći, jer mač se nije pomaknuo ni milimetar. Zato se ona odluči za snagu i povuče obje ruke.

Ništa se ne događa. Mač je srastao s kamenom.

Zato sad povuče objema rukama, upre objema nogama, uvrće se, krivi lice i više...

Ništa ne pomaže. Zbunjenost obuzima gomilu. A zbunjenost je vidljiva i na Kralju koji izgleda duboko razočarano, a sasvim sigurno i pomalo zabrinuto.

Iscrpljena, Selenija na trenutak zastaje da bi predahnula.

“Vidiš: previše si ohola. Rekao sam ti!” usput joj dobacuje Betameche.

“Oh, samo ti šuti!” odgovara mu Selenija prilazeći mu ruku ispruženih ispred sebe kao da će ga ugušiti.

“Selenija!” viče njezin otac. Kraljevna se zaustavlja.

“Žao mi je, kćeri moja”, kaže joj on nježno. “Znamo koliko voliš svoj narod, ali... U tvom srcu ima previše mržnje i želje za osvetom.”

“Nije istina, oče!” brani se ona sa suzama u očima. “Samo... Betameche me izivcirao! Sigurna sam da ću nakon što se malo smirim, moći izvaditi mač i sve će biti u najboljem redu!”

Kralj je trenutak promatra. Sumnjičav je. Kako kćeri objasniti da je zaslijepljena bijesom, a pritom je ne povrijediti, ne slomiti joj srce?

“Što bi učinila da ispred tebe stane M. Prokletnik?” pita je jednostavno Kralj. Selenija se trudi obuzdati bijes koji samo želi prokuljati iz nje.

“Postupila bih prema njemu onako kako i zaslužuje”, uvjerava ona.

“A to znači?” ne odustaje Kralj, poigravajući se njezinim živcima.

“Ja... Ja... Ugušila bih tog odurnog crva! Zbog svih zločina koje je počinio i zbog sve nesreće koja se na nas sručila, kao i zbog...”

Selenija tad iznenada shvati u kakvu je zamku upala.

“Žao mi je, kćeri moja, ali nisi još spremna. Moći ovog mača mogu se očitovati tek u rukama koje vodi pravda, a ne osveta”, objašnjava joj otac.

“A što ćemo onda? Zar ćemo dopustiti da nas ta bezoblična protuha osvoji, opljačka i pokolje i nas i našu djecu? Bez riječi? Zar nećemo ništa učiniti? Ništa pokušati?” kaže ona uzimajući okupljenu gomilu za svjedoke.

Okupljene obuzima uznemirenost. Očito je da u govoru male kraljevine ima istine.

“Tko će nas spasiti?” uzvikuje ona za kraj.

“Arthur!” odgovara gorljivo Betameche. “On nam je jedina nada.”

Selenija podiže pogled prema nebu. Kralj razmišlja. Gomila promišlja.

Vijeće raspravlja, a zatim vladaru upućuje znak odobravanja. Kralj potvrdno kima glavom.

“S obzirom na okolnosti... i u spomen na Archibalda, Vijeće pristaje saslušati tog mladića.”

Betameche viče od radosti, dok se njegova sestra duri, kao i obično.

Okupljena gomila u stanju je posvemašnje uzavrelosti, kao i uvijek kad se dogodi kakav obrat.

“Miro? Pripremite vezu”, dovikuje Kralj.

Malena krtica istog trena izvršava naredbu. Skače u svoje maleno kontrolno središte, neku vrstu polukružnog pulta prepunog ručkica i prekidača svih vrsta.

Miro prvo hitro računa na svome abakusu, a zatim povlači ručicu broj dvadeset jedan. Divovsko zrcalo uglavljeno u korijenje koje mu služi kao okvir iz zida izlazi kao automobilski retrovizor. Odmah zatim pojavljuje se i drugo zrcalo koje hvata odraz onog prvog. Treće izlazi iz stropa i također hvata odraz.

Miro povlači ručice jednu za drugom i posvuda se pojavljuju zrcala koja istu sliku prenose kroz cijeli grad, kroz tunel koji od dvorane vodi do goleme leće dalekozora koji je još zabijen u rupu u zemlji.

Sve u svemu, pedesetak zrcala poređano je da bi se dobila slika te leće.

Miro objema rukama pokreće novu ručicu.

Iz stropa špilje izlazi jedna vrsta biljke koja se pod utjecajem rose otvara kao cvijet i oslobađa četiri svjetleće kugle: žutu, crvenu, plavu i zelenu. Četiri temeljne boje koje se polako slažu i stvaraju bijelu savršenu svjetlost, kao veliki projektor spreman da vjerno prenese sliku zrcala. Nedostaje još samo projekcijsko platno. Miro povlači uzicu, jedinu čiji je gornji dio prekriven baršunom.

Preko stropa se razmotava golemo platno prekrivajući nebo nad gradom.

Pogleda li se izbliza, riječ je o osušanim listovima javora koji su prišiveni jedan do drugog. Miro pritišće novi gumb. Posljednje zrcalo omogućava da odraz s ostalih zrcala stigne do projektora koji sliku projicira na divovsko platno.

Platno preplavljuje golemo Arthurovo oko.

Dječak koji još kleči u svome vrtu ne može vjerovati vlastitim očima. Zatekao se usred Vijeća Minimejaca, sučelice Kralju.

Kralj je pomalo zaprepašten veličinom oka prema kojem se može zaključiti koliko je visoko ljudsko biće koje se krije iza njega.

Selenija je, pak, platnu okrenula leđa u znak prosvjeda.

Kralj malo-pomalo vraća dostojanstvo i nakašljava se da bi pročistio grlo.

“Hm! E pa, mladi Arthure, Vijeće vas sluša, budite kratki.”

Arthur duboko diše.

“Jedan čovjek želi uništiti vrt u kojem se skrivate. Na raspolaganju imate još samo minutu da me pustite u svoj svijet kako bih vam mogao pomoći. Kad istekne ta minuta, ništa više neću moći učiniti za vas i bit ćete uništeni.”

Rečenica projuri kao propuh kroz redove okupljenih.

Vijest kao da je paralizirala Kralja.

“To ja zovem kratkim... i preciznim.”

Okreće se prema Vijeću, izgubljenom poput igle u plastu sijena.

Kralj je dakle prepušten na milost i nemilost vlastitim odgovornostima.

“Tvoj djed je bio mudar i velik čovjek. U spomen na njega, ukazat ćemo ti povjerenje. Probudite prenositelja!” grmi on, podižući svoje velike ruke.

Betameche od radosti viče i odlazi u trku, odgurnuvši pritom svoju sestru koja se i dalje duri.

Miro povlači zlatnu uzicu, a projekcijsko platno prekrije veliki crveni baršunasti zastor.

## Poglavlje 9

**A**rthur se okrene prema poglavici plemena Bogo-Matassalai. “Mislim da sam uspio”, stidljivo izjavljuje.

Ratnici nisu ni sumnjali u to. To, međutim, nije slučaj s Alfredom koji uopće ne shvaća smisao nove igre koja uključuje utvare visoke dva metra i petnaest centimetara, vrtnog patuljka, sag za molitve i dalekozor.

Betameche dugim proklizavanjem ulijeće u dvoranu za prijenose.

Sudara se sa svilenom čahuricom koja visi sa stropa.

“Prenositelju! Prenositelju! Probudite se, hitno je!” viče on šakama udarajući o čahuru. Nema odgovora. Betameche iz svog višenamjenskog nožića vadi višenamjensku oštricu. Riječ je, naravno, o rezaču čahura. Reže svilu cijelom širinom.

Prenositelj, koji je mirno spavao glave okrenute prema dolje, propada kroz svilene stijenke i udara o tlo:

“Tako mi kuglice bijeloga sljeza!” mrmlja stari Minimejac trljajući si glavu. Oslobađa svoju dugu, bijelu bradu koja mu se zaplela između nogu, a zatim u red dovodi dlake u ušima:

“Tko se usudio?”

Stari patuljak tad ugleda mladog kraljevića i njegovo veselo lišće:

“Betameche! Nitkove mali! Zar nisi pronašao ništa pametnije za zabavu?”

“Šalje me moj otac. U pitanju je prelazak”, objašnjava dječak drhteći od nestrpljenja.

“Opet?” žali se prenositelj. “Što im je svima da baš sad žele prelaziti?”

“Ali posljednji prelazak dogodio se prije tri godine!” razborito napominje Betameche.

“To i kažem! Baš sam se počeo uspavljivati!” odgovara prenositelj protežući se.

“Požurite se! Kralj je nestrpljiv!” uporan je kraljević.

“Kralj, kralj! Kad smo već kod toga, a gdje je kraljevski pečat?”  
Betameche ga vadi iz džepa i pruža ga prenositelju.

“Dobro, to je uistinu pečat”, zaključuje on poslije brze provjere.  
Uzima kraljevski predmet i utiskuje ga u kutiju smještenu na samome zidu.

“A sad mjesec. Je li pun?”

Stari prenositelj podiže pomična vratašca na zidu nalik na poklopac zidne kante za otpatke. Na njima je pričvršćeno zrcalo koje prikazuje odraz mjeseca, velikog, blistavog i nadasve punog. “Uistinu je lijep”, dirnut je prenositelj.

“Požurite se, prenositelju! Zraka svjetla postaje sve slabija.”

“Ma, dobro! Dobro!” gundđa on.

Prilazi trima prstenovima jednakim onima koje je Arthur pažljivo poređao na dalekozoru. Jedina je razlika u tome što su Arthurovi prstenovi za Minimejce golemi.

Prenositelj primi prvu krunu.

“Tri utora udesno, za tijelo”, kaže starac izvršavajući svoju dužnost.

Zatim primi drugu krunu.

“Tri utora ulijevo, za duh.”

Drugi prsten polako se okreće do trećeg utora.

Prenositelj primi treći prsten.

“A sad, puni krug... Za dušu.”

Prenositelj prima treću krunu i okreće je kao što sajmar okreće kolo na lutriji.

Iznenada, zraka mjesečeva svjetla počinje se mijenjati i titrati kao ljetni horizont.

“Drži se”, dovikuje afrički poglavica Arthuru.

“Da se držim? Ali za što?” odgovori dječak zaprepašteno.

Tek što je to uspio izgovoriti, a već se počeo skupljati i smanjivati, tako brzo da nije stigao ni okom trepnuti.

Prelazeći, Arthur se instinktivno uhvati za okular dalekozora. I dok se nastavljao smanjivati, leđima se oslonio o staklo.

“Što mi se događa?” upita on, izbezumljen.

“Pridružiti ćeš se našoj braći, Minimejcima”, smireno mu odgovori Afrikanac. “No nemoj zaboraviti da svoju misiju moraš izvršiti za trideset šest sati. Ne vratiš li se prekosutra poslije podne, vrata će se

zatvoriti... a otvorit će se tek za tisuću dana!” napomene poglavica odlučno.

Arthur potvrdno kimne svojom malenom glavom koja se i dalje smanjivala. Staklo iza njegovih leđa sad je bilo visoko kao zgrada. Staklena stijenka tad iznenada postade mekana i Arthur poče u nju tonuti. Prolazi kroz staklo i upada u unutrašnjost dalekozora. Sad se kotrlja, udara o stijenke, kao krpeni lutak koji je pao niza stube.

Pad završava glasnim udarcem o drugo staklo, ono koje gleda u dvoranu prelazaka.

Arthur si trlja glavu, a Betameche se već pojavljuje na vrhu svojih ljestava.

Oba dječaka jednako su iznenađena.

Betameche se naposljetku nasmiješi i rukom mu daje znak, znak dobrodošlice.

Arthur, pomalo zatečen, uzvraća na jednak način.

Minimejac mu nešto govori i silovito maše rukama, no debelo staklo onemogućava svaki razgovor.

Betameche pojačava kretnje. Očigledno je da mu pokušava nešto objasniti.

“Ništa ne čujem!” viče Arthur postavljajući ruke ispred usta kako bi pojačao glas.

Betameche prilazi staklu i puše u njega da bi ga zamaglio, a zatim crta ključ.

“Ključ?” kaže Arthur rukama izvodeći kretnje kao da otključava bravu.

Minimejac tresu glavom. Arthuru se iznenada dosjeti:

“Ah! Ključ! Onaj koji uvijek moram nositi uza se!”

Arthur prekopa po džepovima i iz jednog od njih izvlači ključ još pričvršćen za etiketu.

Betameche mu čestita i pokazuje ključanicu na lijevoj strani stijenke.

Dječak slijedi upute i odlazi do stijenke dalekozora debele kao oplata teretnog broda.

Arthur oklijeva ugurati ključ u bravu, no Betameche ga, mašući rukama, ohrabruje.

Dječak ugura ključ i okreće ga.



Istog trena uključuje se nevidljivi mehanizam i strop se počne spuštati nevjerojatnom brzinom.

Arthur podiže glavu i promatra masu koja se nezaustavljivo spušta prema njemu.

U zamci je. Strop će ga zgnječiti. Obuzima ga panika.

Rukama udara o staklo i doziva Betamechea u pomoć.

Minimejac je sav nasmiješen i u zrak podiže palce umjesto čestitke.

Arthur je zaprepašten tolikom okrutnošću. Osjeća se izgubljenim.

Svom snagom udara o staklo koje ne popušta.

“Ne želim umrijeti, Betameche! Ne odmah! Ne ovako!” viče jedan dječak i već mu ponestaje daha.

Strop se približava i za samo nekoliko sekundi zgnječit će ga svojom težinom.

Arthur zuri ravno u Betamecheove oči.

Posljednja slika koju će, dakle, ponijeti sa sobom bit će vedro lišće prokletog patuljka.

Stakleni strop već dodiruje Arthurovu glavu i prisiljava ga da se ispruži preko tla da bi ga još bolje zgnječio čitavom dužinom.

No pritisak stakla ipak ga ne zgnječi, već ga ugura u staklo ispod njega koje je postalo meko: Arthur tone kao žlica uronjena u med. Nemoguće je pobjeći ili pokrenuti se, jer tvar je odveć gusta i ljepljiva. Mora pričekati da ga dalekozor ispljune na drugu stranu.

Arthur propada kroz leću i pada na tlo, omotan stotinama ljepljivih niti, kao da je ispao iz bačve pune žvakaćih guma.

Kao rasuti teret, dječak leži pred Betamecheovim nogama.

“Dobro došao u zemlju Minimejaca”, veselo mu dovikuje maleni kraljević širom raširenih ruku.

Arthur se pridiže kako zna i umije, pokušavajući se osloboditi niti koje ga sputavaju.

Još nije shvatio da više nije maleni dječak. Pretvorio se u istinskog Minimejca.

“Strašno si me uplašio, Betameche! Prvo nisam ništa čuo, a zatim sam pomislio da ću umrijeti i da...” Arthur zastaje usred rečenice.

Uklanjanjući ljepljivu nit s ruke, iznenada je shvatio da njegova ruka više nije nimalo nalik na ruku kakvu je nekoć imao. Arthur se ne usuđuje priznati nezamislivo.

Oslobađa se ljepljivih niti i malo-pomalo otkriva svoje novo, minimejsko tijelo.

Betameche ga hvata za ramena i okreće prema leći da bi u njoj vidio svoj odraz.

Arthur je preneražen. Rukama si dodiruje tijelo, a zatim i lice, kao da želi provjeriti da ne sanja.

“Ovo je nevjerojatno”, kaže naposljetku dječak.

Zaživajući ponovo svoju čahuru, prenositelj se smiješi.

“Dobro, a sad vam više ne trebam. Idem ponovo leći.”

Uzima Betamecheove ljestve i vere se u svoju čahuru koju zašiva iznutra.

Arthur je još hipnotiziran svojim odrazom.

“Ovo je uistinu nevjerojatno!”

“Ma, dobro! Divit ćeš se poslije!” dobacuje mu Betameche, povlačeći ga za ruku. “Očekuje te Vijeće.”

Poglavica plemena Bogo-Matassalai pažljivo izvlači dalekozor iz rupe, dok njegova braća jednako pažljivo slažu sag s pet krakova. Poglavica posljednji put pogleda u rupu.

“Sretno, Arthure”, kaže on nježno.

Vrtnog patuljka zatim vrati na njegovo mjesto te maleno pleme nestade u noći jednako tajanstveno kao što se i pojavilo.

Od predugog kašljucanja, motor Chevroleta napokon se zaustavlja. Prednja svjetla postaju sve slabija, dok se posve ne ugase.

Vrtom je ponovo zavladała noć i tišina je potpuna... Čuje se tek tiho, jedva čujno brujanje koje dopire s prvog kata.

To je vjerojatno baka koja hrče kao bezbrižna lokomotiva.

## Poglavlje 10

**K**ralj sjedi na prijestolju i žezlom udara o tlo.  
“Uvedite tog Arthura!” kaže on moćnim glasom.

Dva čuvara podižu svoje oružje i otvaraju prolaz Arthuru koji, praćen pogledima svih prisutnih, mora prijeći čitav trg.

Gomila ga dočekuje uzvicima “Oh!” i “Ah!” Prisutni se podrugljivo cere, gundaju, psuju, mozgaju. Arthur se iz petnih žila trudi prikriti svoju prirodnu i nezgodnu stidljivost.

I dalje prekrivenih ruku, Selenija promatra kako im se približava taj spasitelj koji je pao iz vedra neba. Više je nalik na ptica koji je ispao iz gnijezda. Betameche laktom podbada sestru.

“Zgodan je, ha?” šapće on kraljevni koja istog trenu sliježe ramenima.

“Tako je običan!” odgovara ona okrećući mu leđa.

Arthur prolazi točno pokraj nje.

“Moje poštovanje, kraljevno Selenija”, uspijeva izustiti usprkos vlastitoj stidljivosti.

Jedva se usudio pogledati je, a sve iz straha da bi mu srce moglo eksplodirati.

Blago se nakloni, pozdravi je i nastavi put prema kralju. Selenija to nikada neće priznati, no taj je pristojni i diskretni dječak u tom trenutku kod nje zaradio nekoliko bodova.

Svidio se čak i Kralju, no još je prerano za iskazivanje osjećaja. Samo se krtica Miro ne obazire na protokol.

On prilazi dječaku i srdačno se s njim rukuje.

“Bio sam veliki Archibaldov prijatelj. Tako mi je drago što susrećem njegova unuka!” kaže on glasom prepunim emocija.

Arthur je pomalo zbunjen činjenicom da ga krtica koju jedva poznaje ljubi kao izglednjeli štrucu bijelog kruha.

“Miro! Pusti ga!” dovikuje mu Kralj koji drži do protokola. Malena krtica se sabere, ispriča zbog svog postupka i vrati na svoje mjesto.

Arthur zastaje ispred Kralja i pristojno mu se klanja.

“Onda, dječaće moj, slušamo te!” dovikuje Kralj kojeg izjeda znatiželja.

Arthur prikuplja svu raspoloživu hrabrost i počinje pričati.

“Za samo dva dana, doći će ljudi koji će uništiti kuću i vrt. A to znači da će i moj i vaš svijet biti uništeni i prekriveni betonom.”

Nastane mrtvačka tišina slična neugodnoj drhtavici.

“Eto nesreće koja je veća od one pred kojom smo strepjeli”, šapće Kralj.

Selenija više ne može izdržati. Okreće se i vrhovima prstiju odguruje Arthura.

“A ti, ti koji si visok dva i pol milimetra, ti si nas došao spasiti, zar ne?” prezrivo mu dovikuje kraljevna.

Arthur je zatečen tolikom mržnjom okrenutom protiv njega koji joj je htio ponuditi ljubav.

“Jedini način da se te ljude zaustavi jest platiti im. Zato je moj djed i došao k vama, bit će tomu skoro tri godine. Tražio je blago skriveno u vrtu kako bi platio dugove. Došao sam dovršiti njegovu misiju i pronaći blago”, objašnjava on ponizno.

Mora priznati da mu se ta misija sad čini znatno težom nego kad je o njoj sanjario gledajući crteže, onako zavaljen u svom toplom i niskom krevetu.

“Tvoj je djed bio osobit čovjek”, priznaje Kralj vraćajući se uspomenu. “Poučio nas je tolikim stvarima! Upravo je on Mirou poučio kako ovladati slikom i svjetlošću.”

Miro uzdišući potvrdno kima glavom, obuzet nostalgijom. Kralj nastavlja s pričom:

“Jednoga je dana otišao u potragu za famoznim blagom. Nakon što je uzduž i poprijeko prošao kroz Sedam zemalja koje čine naš svijet, naposljetku ga je i pronašao... Usred zabranjene zemlje, u središtu kraljevstva tame, u srcu grada Necropolisa.”

Čitava dvorana drhti zamišljajući taj silazak u pakao. Kralj pridodaje:

“Necropolis je grad koji nadzire vojska fanatika kojom, pak, kao apsolutni gospodar upravlja slavni M. Prokletnik.”

Nekoliko gledatelja pada u nesvijest. Minimejci su osjetljiv narod.

“A nažalost... Iz kraljevstva tame nitko se ne vraća”, zaključio kralj koji Arthura očito želi obeshrabriti.

“Dakle? Još uvijek spreman za avanturu?” dobacuje mu Selenija, još jednako provokativna.

Betamecheu je pun kufer i zato staje između Arthura i Selenije.

“Pusti ga na miru! Upravo je doznao da je izgubio djeda. I to je već dovoljno teško, zar ne?”

Rečenica odzvanja u Arthurovoj glavi. Nije to dosad tako jasno shvatio. Oči mu se pune suzama. Betameche tad shvaća da je pogriješio.

“Zapravo... Želim reći... Nemamo nikakvih vijesti... I nitko se nikad nije vratio... Dakle...”

Arthur obuzdava suze i duboko udahne da bi prikupio hrabrost. “Moj djed nije mrtav! Siguran sam u to!” dovikuje on samouvjeren.

Kralju prilazi nešto bliže, ni sam ne znajući kako umiriti tjeskobu toga malenog dječaka.

“Dragi moj Arthure, bojim se da je Betameche nažalost u pravu. Ako je tvoj djed pao u ruke M. Prokletnika ili u ruke njegovih užasnih fanatika, mala je vjerojatnost da ćemo ga jednog dana ponovo vidjeti!”

“Baš tako! M. je možda proklet, ali jamačno nije idiot! Kakve bi koristi imao od ubojstva jednog starca? Nikakve. Zašto, međutim, uza se ne bi imao čovjeka beskrajna znanja, istinskog genija koji može riješiti svakojake probleme?”

Kralj se zamisli nad vjerojatnošću o kojoj dosad očito nije ni razmišljao.

“Otići ću u kraljevstvo tame i pronaći ću i svog djeda i blago! Čak iako ga budem trebao iščupati iz kandži tog prokletog Maltazarda!” izusti on, izivciran.

Nije bio ni svjestan da je izgovorio ime koje se nikad ne smije izgovoriti. Ime koje donosi nesreću, nesreću koja uvijek vreba. Čitavim gradom tad se prolomi zvuk alarma. Jedan čuvar utrči u palaču i vikne: “Uzbuna na središnjim vratima!”

Među prisutnima nastaje potpuna panika. Trče na sve strane, i guraju se, paničare...

Kralj se podiže s prijestolja i kreće prema središnjim vratima, glavnome ulazu u grad. Selenija polaže ruku na Arthurovo rame koji

je zbunjen činjenicom što je pokrenuo kataklizmu tolikih razmjera. "Može se reći da si se dobro pripremio za prvi nastup!" dobacuje mu kraljevna kao zmija koja pljuje otrov. "Zar ti nitko nije rekao da to ime ne smiješ izgovoriti?"

Jadan Arthur nervozno uvrće ruke.

"Da, ali..."

"Ali gospodin čini što ga je volja, zar ne?"

Ostavlja ga da stoji ukočeno kao kolac, ne ostavljajući mu vremena ni da objasni zašto je to učinio ili da se barem ispriča.

Arthur nogom udari o tlo, silno ljut što je pogriješio.

Gomila hita prema središnjim vratima pa su stražari prisiljeni odgurivati ih štapovima da bi oslobodili prolaz.

Kralj i njegovo dvoje djece uspijevaju stići do divovskih vrata. Miro povlači jednu uzicu i pojavljuje se maleno zrcalo nalik na periskop. Krtica mu prilazi i promatra što se događa s druge strane vrata.

Duga cijev, nalik na golemu aleju, ondje se proteže unedogled. Sve izgleda mirno.

Miro lagano okreće zrcalo da bi vidio što se događa sa svake strane.

Iznenada, u zrcalu ugleda ispruženu ruku. Među okupljenima tad se razlegne zaprepašteni vrisak. Miro okreće kotur zrcala kako bi spustio sliku. Tad ugledaju Minimejca ispruženog na tlu u nimalo lijepom stanju.

"To je Gandolo! Pelivan s velike rijeke!" uzvikuje stražar koji je prepoznao jadnika. Kralj se sagiba prema ekranu da bi se osobno uvjerio.

"Nevjerojatno! A bili smo uvjereni da je zauvijek izgubljen u zabranjenoj zemlji!" čudi se Kralj.

"To dokazuje da se odande može vratiti!" odgovara mu Selenija zlurado.

"Da, ali pogledajte u kakvom je stanju! Brzo, otvorite vrata!" naređuje Kralj.

Arthur zabrinuto pogledava jedan kut zrcala, dok čuvari pomiču grede koje blokiraju vrata.

Arthur prilazi bliže. Zaintrigiralo ga je nešto u donjem, desnom kutu slike.

Nešto neobično, kao kut koji se odlijepio.

“Stanite!” viče Arthur. I svi kao ukopani zastaju u mjestu.

Kralj se okreće prema dječaku i upitno ga promatra.

“Gospodine, pogledajte tamo. Izgleda kao da se dio odlijepio.” Kralj se sagiba i uvjerava se da je to točno.

“Eh... da, uistinu. No, nije to ništa. Poslije ćemo zalijepiti”, kaže on ne shvaćajući.

“Gospodine, to je oslikano platno! To je zamka! Moj djed u Africi koristio se istim trikom da bi se zaštitio od krvoločnih zvijeri!” objašnjava mu Arthur.

“Ali mi nismo krvoločne zvijeri!” odgovara mu Selenija. “I jamačno onog jasnika nećemo ostaviti ondje da umre! A budući da dolazi iz zabranjene zemlje, sigurno nas može uputiti u mnoštvo tajni! Otvorite vrata!” naređuje kraljevna.

S rukom ispruženom ispred sebe, Gandolo puže po tlu. Zaziva, preklinje, no teško je čuti što govori. Moglo bi ga se čuti tek kad bi to nekom došapnuo u uho.

“Ne otvarajte vrata! Ovo je zamka!” šapće on teško dišući.

Nitko nije čuo Gandolovo zazivanje i čuvari teškom mukom otvaraju vrata.

No prisutni ipak oklijevaju potrčati u pomoć jednom pelivanu. Selenija se ipak žrtvuje i kreće naprijed, sama i ponosna, rugajući se opasnosti koje još nije ni svjesna.

“Budi ipak oprezna, kćeri moja”, upozorava je Kralj kojem je veličina tijela obrnuto proporcionalna hrabrosti.

“Da se fanatici trebaju pojaviti, već bismo ih vidjeli izdaleka”, odgovara kraljevna sigurna u sebe.

Istina je da se na prvi pogled velika cijev proteže unedogled.

Ali samo na prvi pogled. I Arthur je uvjeren da je riječ o zamci u koju njegova najdraža kraljevna samo što nije upala.

“Ne činite to, kraljevno Selenija”, šapće joj Gandolo.

Mlada žena prilazi mu još bliže, kao privučena tim glasom koji može tek naslutiti.

Arthur više ne može izdržati. Otima baklju iz ruku jednog od čuvara i svom je snagom baca ispred sebe. Zapaljena baklja proljeće Seleniji iznad glave i udara o dotad nevidljivo oslikano platno.

Svi prisutni su zaprepašteni. Arthur je bio u pravu. Selenija ne može vjerovati vlastitim očima. Baklja pada na tlo, a čitavo divovsko platno

počinje gorjeti kao slama.

“O, moj Bože”, uzvikuje Selenija promatrajući plameni zid. Arthur dotrčava punom brzinom i odgurne je. Hvata Gandola za noge.

“Selenija! Probudi se! Moramo ga izvući odavde!” viče Arthur da bi nadglasao zvuk vatre.

Kraljevna se probudi iz šoka i uhvati ranjenika za ruke.

“Zatvorite vrata!” naređuje Kralj izbezumljenim glasom.

Usprkos jadnom Gandolu koji im otežava kretanje, Arthur i Selenija trče što brže mogu.

Platno je već gotovo posve izgorjelo kad na tlo padne i posljednji veliki dio iza kojega se pojavljuje vojska fanatika.

“O, moj Bože!” uzvikuje kraljevna pred tim prizorom užasa.

Vatra je prejaka, pa fanatici nestrpljivo čekaju s druge strane okvira. Stotinjak ih je, sve jedan ružniji od drugog. Ratnik fanatic je neka vrsta kukca nastalog križanjem čije podrijetlo nitko ne želi ni zamisliti. Njihovi oklopi načinjeni su od ljuski truloga voća. Nose oružja svih vrsta, uglavnom mačeve. Za ovu priliku, naoružali su se slavnim “suzama smrti”. Riječ je o kapima nafte zadržanim u žičanoj mrežici pričvršćenoj za kraj jednog lista. Mrežica se pali i baca te tako širi vatru na sve što se kreće, pa čak i na ono što stoji.

Svaki fanatic ima jahaću životinju. Riječ je o komarcima. Obučene i upregnute za rat, te životinje odmah nakon rođenja odlaze na operaciju mozga da bi bile što poslušnije.

Priča se kako taj postupak za životinju nije bolan, budući da se nema bogzna što odstraniti.

Zapovjednik fanatika, međutim, nema namjeru mirno stajati da bismo ga bolje opisali, već odluči početi napad usprkos još uvijek jakoj vatri.

On podigne u zrak mač, ispuštajući grozomoran poklič.

Stotinu fanatika veselo u zboru ponovi taj poklič.

“Požuri se, Selenija!” viče Arthur dok se vrata zatvaraju i dok im iznad glava prolijeću prvi komarci.

Selenija prikupi svu raspoloživu snagu i uspijeva ući u unutrašnjost.

Kralj se baca na vrata i svojim snažnim rukama dovršava posao čuvara.



Nekoliko komaraca zabilo se u zatvorena vrata, dok čuvari vraćaju sigurnosne grede. Nažalost, desetak komaraca ipak je uspjelo ući u grad i već kruže zrakom.

U gradu je zavládala panika, jer svatko pokušava zauzeti svoje borbeno mjesto.

Fanatici su podigli svoje suze smrti i vitlaju njima oko svojih glava. Komarci poniru prema tlu kao kamikaze na brodove, ostavljajući za sobom plamene brazde koje pale sve što im se nađe na putu. Pravi Pearl Harbor.

“Moramo se boriti, Arthure! Do kraja!” ponosno mu dovikuje Betameche.

“Rado, ali čime?” kaže mu dječak, posve izgubljen.

“U pravu si! Drži!” odgovara mu Betameche, pružajući mu svoj štap. “Ja ću potražiti drugo oružje!”

Betameche se u trku udaljava, ostavljajući Arthura s njegovim štapom. Fanatici uživaju, dok ispuštanje bombi daje ritam njihovu zračnom baletu.

Plamena kugla s leđa udara vladara.

Veliki čovjek gubi ravnotežu i pada na tlo, u dva dijela.

Arthur ispušta vrisak zaprepaštenja, no Seleniju to, čini se, uopće ne zabrinjava.

Ona svom ocu pomaže da ustane, dok Palmito, njegov vjerni malbak, ustaje bez ičije pomoći.

Palmito je velika, krznena životinja plosnate glave, zahvaljujući kojoj se lakše pričvršćuje za kraljevu stražnjicu. Upravo on zamjenjuje kraljevo tijelo, te mu tako priskrblijuje snagu i sigurnost koje su nužne u obavljanju njegovih dužnosti. Kralj je u stvarnosti običan, maleni starac, znatno manji od svoje kćeri koja ga nježno čisti od prašine. “Nije ti ništa?” grozničavo pita Kralj svog druga u šetnji. Palmito niječno odmahuje glavom i usta širi u osmijeh, kao da se želi ispričati što je tako lako pao.

“Vrati se u palaču!” kaže mu Kralj. “Tvoje dugo i lijepo krzno odveć je laka meta za suze smrti!”

Malbak oklijevajući napušta gospodara.

“Požuri se! Hajde!” naređuje mu kralj.

Posve zbunjen, Palmito ulazi u palaču.

Kralj na trenutak promatra kaos koji vlada u gradu i zračni balet komaraca dostojan bitke za Englesku.

“Organizirajmo protunapad!” dovikuje Kralj kao prvi dragovoljac.

Svatko od prisutnih odmah se laća prve stvari koja mu se nađe pri ruci kako bi gasio vatre koje plamte gotovo posvuda.

Majke okupljaju djecu i uguravaju ih u udubine predviđene upravo za to.

S lijeve strane, desetak Minimejaca izvlači ručno izrađen katapult.

Zapovjednik topništva navlači kacigu i sjeda na svoje maleno sjedalo strijelca. Pokreće ciljnik koji postavlja ispred sebe. Punjač katapulta polaže ribizle u za to predviđenu drvenu žlicu koja je povezana sa složenim sustavom opruga.

Zapovjednik ciljnikom prati jednog komarca i aktivira izbacivanje. Jedan ribizi iscrtava putanju prema nebu. Ne pogađa komarca. Punjač automatski ubacuje u žlicu novi ribizi.

\* \* \*

Miro zauzima svoje mjesto nadzornika zrcala. Provjerava mrežu poluga koristeći se svojim abakom.

S desne strane, Betameche izlazi iz jedne kuće, noseći u rukama dva malena kaveza. U svakom od njih ista je vrsta životinje: nešto nalik na bijele kuglice koje podsjećaju na ocvale kugle maslačaka koje djeca beru na poljima i pušu u njih. To su mul-mulovi koji se vrlo osobito glasaju. Riječ je o ljubavnom zovu, jer, kao što svi već dobro znaju, mul-mulovi su poznati po svojoj nepresušnoj ljubavi koju osjećaju jedan prema drugom.

“Hajde, golupčići! A sad ćete imati priliku dokazati da se uistinu volite!” kaže Betameche povjeravajući jedan kavez svome kolegi.

“Oslobodit ćeš ga tek na moj zvižduk!” dovikuje on kolegi prije nego što će otrčati na drugi kraj grada koji je poharala vatra fanatika.

Zapovjednik topništva iz katapulta izbacuje još jedan ribizi koji, nažalost, ponovo promašuje metu. Fanatik, uvrijeđen što ga gađaju kao glupog goluba, ponire prema katapultu i izbacuje jednu “kuglu smrti”. I on promašuje metu, a njegova kugla u prolazu okrzne Arthura. Dječak leti nekoliko metara kroz zrak, a zatim pada na ribizi koji je tek postavljen na žlicu katapulta.

Zapovjednik paljbe toliko je zaokupljen komarcem da, naravno, nije ni primijetio Arthura.

“O, ne!” izusti Arthur kad je shvatio u kakvoj se situaciji našao. Zapovjednik pokreće polugu i ribizi izleti, zajedno s Arthurom. Dva projektila prolijeću nebom iznad grada u smjeru neopreznog komarca.

“Jeste li vidjeli? Arthur! On leti!” čudi se zapovjednik paljbe.

“Ti si ga i poslao u zrak, budalo!” odgovara mu njegov nadređeni.

Fanatik na leđima komarca ugleda kako prema njemu leti veliki ribizi. Na raspolaganju ima tek toliko vremena da pogne glavu i izmakne mu se. Arthur, međutim, slijeće na stražnjicu leteće životinje koja zbog toga na trenutak gubi ravnotežu.

Fanatik se okreće da bi utvrdio nastalu štetu i uočava Arthura koji se grčevito drži za komarčevu stražnjicu. Kako bi ostavio dobar dojam, dječak ispred sebe podiže štap i lice slaže u pomalo zločestu grimasu.

Fanatik mu se smiješi i izvlači strašan mač izrađen od čelika. Ratnik uspravno staje na svoju jahaću životinju i kreće prema dječaku s odlučnom namjerom da ga presiječe na dva dijela.

S više ili manje uspjeha i dječak se trudi stajati uspravno, no to nije jednostavno postići na leđima komarca koji surfa po zraku kao tuljan na valovima.

Ratnik podiže ruku i svom snagom zamahuje prema Arthurom.

Dječak se sagne u posljednjem trenu, a fanatikova ruka, povučena težinom oružja, njemu se samome omota oko vrata i napola ga uguši. On zbog toga gubi ravnotežu i, na Arthurovo veliko iznenađenje, pada s komarca. Arthur je sad primoran preuzeti nadzor nad životinjom.

Objema rukama Arthur uzima uzde i trudi se ne dopustiti da ga obuzme panika.

“Dobro! Ovo ne može biti kompliciranije od bakičina automobila!” kaže on samome sebi, ne pretjerano uvjeren u vlastite riječi... “Kako bih skrenuo ulijevo... jamačno je dovoljno povući ulijevo.”

Arthur lagano povlači uzde ulijevo, no riječ “ulijevo” ne postoji u rječniku komarca, koji istog trena počne letjeti leđno.

Arthur urlajući pada i u posljednji se tren hvata za krajeve uzda za koje se zapeo njegov štap. Životinja leti bez ikakva reda, potpuno smetena zbunjujućim naredbama pilota.

Komarac naglo ponire i leti tik uz krovove grada.

“Pazi, Betameche!” viče dječak kojemu su tek dva-tri centimetra nedostajala da nogama udari prijatelja.

Betameche se bacio na tlo, a Arthur se već uspinje u zrak.

Istog trena počinje ga proganjati drugi fanatik.

\* \* \*

Miro ga je uočio, te svoje sjedalo okreće u smjeru dvaju komaraca koji lete uz zidove špilje. Arthur koji još visi na uzdama, životinjom upravlja kako zna i umije. Iza njega, fanatik izvlači mač i podiže ga iznad glave. Miro prati njihove putanje i pokreće zrcalo koje naglo izlazi iz zida odmah nakon Arthurova prolaska. Njegov progonitelj svom silinom udara o zrcalo i grubo se zaustavlja.

Jedan drugi fanatik, koji je vidio kako se kolega “ozrcalio”, uspinje se i leti uz sam strop špilje.

“Pazite na stijenke”, dovikuje on svojim ratnim drugovima. “Zidovi su prepuni zamki! Letite uz strop, to je si...”

Nije imao vremena dovršiti rečenicu. Miro iz stropa izvlači zrcalo koje ga u aperkatu udara posred njuške. Udarac je tako silovit da pada s jahaće životinje koja nastavlja bez njega.

Posve zadihan, Betameche je sa svojim malenim kavezom pretrčao čitav grad i sad ulazi još nekoliko metara u unutrašnjost tunela koji vodi do dvorane za prelaske.

Jedno se vrijeme trudi doći do zraka, a zatim vadi svoju lijepu zviždaljku. Na drugoj strani grada, njegov kolega čuo je signal pa otvara svoj maleni kavez. Iz njega istog trena izlazi mul-mul koji kreće u potragu za svojom ženkom.

Životinjica kruži u zraku, izbezumljena kao pas koji nije siguran u vlastiti njuh.

Otkriva zatim smjer kojim mora poći te leti iznad grada.

Bijela kuglica punom brzinom proljeće ispred komarca koji istog trena mijenja smjer letenja, premda mu njegov jahač to ničim nije naredio.

“Što to radiš, budaletino?” pita fanatik koji mu jaše na leđima.

Komarac slijedi mul-mula koji je njemu najmiliji obrok. Koliko god se fanatik trudio povlačiti uzde, nema koristi. Prazan želudac nema uši.

“Nije vrijeme za objed, kretenu sa šest nogu!”

Komarac se ne obazire na uvrede. On ispred sebe vidi samo bijelu kuglicu koja ga odvodi u smjeru tunela, za njega preuskog.

“Ne!” viče fanatik koji je tek sad shvatio u kakvu je zamku upao.

Mul-mul ulijeće u uzak prolaz u potrazi za svojom ženkom, dok komarac sav višak svoga tijela razbija o rub tunela.

Betameche otvara svoj kavez i mužjak se istog trenu pridružuje svojoj ženki koja mu se zaljubljeno baca u naručje. To je, naravno, tek stilska figura, budući da mul-mulovi nemaju ruke.

“Dobro obavljeno, zaljubljeni”, dovikuje im Betameche koji se trčeći udaljava da bi zauzeo svoje mjesto.

Arthur još visi na uzdama, dok ga počinje proganjati drugi fanatik. Ratnik izvlači svoj teški mač i spreman je našeg junaka izrezati na kolutiće. Istina, onako obješen o uzde, posve je nalik na kobasicu.

Fanatik mu se približava, mač se okreće u zraku i Arthur već vidi da mu se bliži kraj.

Ratnik silovito zamahuje. Arthur izmakne noge i mač udara u uzde.

“Oprostite”, izjavljuje Arthur, pristojan u svakoj prigodi.

Bijesan, fanatik pokušava osloboditi svoje oružje povlačeći ga k sebi. Komarac njegove hotimične kretnje, naravno, shvaća kao naputke, te se propinje. Ne htijući ispustiti mač iz ruku, fanatik ostane bez jahaće životinje ispod sebe.

Arthur izgubi ravnotežu, ispusti uzde i zatekne se na komarcu svog progonitelja koji nije dugo ostao bez gospodara.

Arthur vraća prisebnost i hvata nove uzde koje omata oko svog štapa.

“Dobro!... Drugi pokušaj!” izjavljuje on samome sebi da bi se ohrabrio.

Sad vrlo polako povlači kožne vrpce i komarac izvodi predivan i širok okret ulijevo. Centrifugalna sila je dojmljiva, no naš joj se junak uspješno odupire.

“Vau! To je to, skopčao sam! A sad je na redu bitka!” gorljivo uzvikne, prije no što će ga ribizi opaliti posred nosa. Ošamućen, izgubi nadzor nad komarcem.

“Jesam ga!” veselo će topnik koji se drži uz bok katapulte. “Opalio si po Arthuru, budaletino!” odgovara mu njegov zapovjednik.

Arthur i njegovo čudovište bez ikakve kontrole srljaju ravno prema drugom fanatiku koji podiže “kuglu smrti”.

“Pazi!” viče Arthur fanatiku koji nije imao vremena ni spoznati kakva mu se katastrofa sprema.

Dva komarca zabijaju se jedan u drugog i kugla smrti eksplodira i na leđima Arthurova komarca.

Na svu sreću, naš junak je bio dovoljno pametan da prije sudara skoči s komarca u prazninu. Sad se međutim pita je li to uistinu bila pametna zamisao jer je, s obzirom na njegovu trenutačnu veličinu, njegov pad kao pad čovjeka s visine od sto metara.

Na sreću, ponovo pada na komarca bez pilota.

Spašen je, no postoji malen problem koji mora riješiti: sjedi okrenut u pogrešnom smjeru pa uopće ne vidi kamo ga vodi njegova nova jahaća životinja.

Njegova se prijašnja jahaća životinja zapalila i survala se prema Kralju. Selenija ju je uočila.

“Pazi!” viče ona trčeći prema ocu.

Starac pada pod težinom svoje kćeri koja ga prekrije kao pokrivač.

Komarcac pada na tlo i eksplodira, ostavljajući iza sebe dug i plameni trag.

“Jesi li dobro, oče?” istog se trena zabrine Selenija.

“Sve će biti u redu”, odgovara joj Kralj kojeg je obuzela slabost. “No radije ću ostati ležati. Tako ću bolje vidjeti čitavu predstavu”, šali se on, premda dobro zna da trenutačno ne može ustati. Selenija mu se smiješi i ostaje pokraj njega.

Arthur glumi cirkuskog akrobata i uspijeva sjesti u pravome smjeru.

“Dobro! A sad ćemo vidjeti jesam li uznapredovao!” kaže on ponovo hvatajući uzde.

Arthur sad upravlja kratkim, odsječnim udarcima, a komarac reagira bolje od Ferrarija.

“Ovo je već bolje!” poviče dječčić, sve sigurniji u sebe.

Istog trena počinje proganjati fanatika ispred sebe. Kralj ga je uočio.

“Selenija! Pogledaj!” kaže on svojoj kćeri upirući prstom u dječaka.

Mlada kraljevna pogledom pretražuje nebo i uočava našeg junaka koji progoni fanatika.

Ostaje širom otvorenih usta, rastrgana između osjećaja ljubomore i divljenja.

Arthur svog komarca uspije dovesti točno iznad fanatika i nakašlje se kako bi privukao pozornost ratnika.

Ratnik podigne pogled i uoči Arthura. I njemu su od čuđenja usta širom otvorena.

“Trebaš li streljiva?” pita zajedljivo dječak.

Zatim povlači užu na kojem su načičkane sve kugle smrti. Kako zna i umije, fanatik hvata prve kugle, no uskoro je kuglama zatrpan kao skijaš snježnom lavinom. Veoma brzo gubi nadzor nad svojim komarcem koji se zabija u zid špilje. Arthur naglo zaokreće da bi izbjegao sudar, kao pravi pilot borbenog zrakoplova.

“Kakva srčanost! Kakva hrabrost!” komentira Kralj. “Nevjerojatno je koliko mi je sličan!”

Posljednja rečenica jednostavno mu je izletjela iz usta:

“Htio sam reći: bio sam kao i on u njegovim godinama, odvažan, svojeglav, hrabar...”

“I već obrastao dlakama?” odgovara mu kći, uvijek spremna na uzvratni udarac.

Kralj se nakašljava i mijenja temu razgovora.

“Bit će on dobar partner.”

“Tata! Dovoljno sam velika da se i sama snađem i nitko mi više ne mora držati svijeću!” odgovara mu kći, ojađena onako kako samo mladi u pubertetu mogu biti.

“Ništa nisam rekao! Ništa nisam rekao!” odgovara joj Kralj ispričavajući se.

Arthur sjedi ponosan kao pjetlić na leđima komarca koji za njega više nema nikakvih tajni.

“Tko je sad na redu?” izjavljuje neustrašivo on, dok mu ispred nosa punom brzinom prolazi jedan mul-mul.

Njegov komarac istog je trena hipnotiziran i srlja za svojom omiljenom hranom. Arthur gotovo odleti sa svoje jahaće životinje koliko je okret bio silovit.

“Hej! Što ti je?” pita se Arthur, zaključujući da još nije proniknuo u sve komarčeve tajne.

Koliko god se trudio povlačiti uzde, od toga nema nikakve koristi. Njegov komarac zaustavit će se tek kad smaže mul-mula.

Čekajući svoj plijen, Betameche ugleda Arthura koji je upao u klopku.

“Oh, ne! Samo ne on!” uzvikuje Betameche, ukočen od straha. Miro izdaleka prati prizor. Okreće svoje sjedalo i priprema se za moguće spašavanje.

“Jadnik! Razbit će se!” užasnuto uzvikuje Kralj.

Čini se da je čak i Selenija zabrinuta zbog Arthura, i to prvi put.

“Arthure! Skači!” dovikuje mu Betameche.

Dječak ga ne čuje. Svom snagom povlači uzde koje, naposljetku, pucaju.

Arthur se pomakne unatrag te slučajno pada sa životinje.

“Arthure!” viče Selenija rukama prekrivajući lice. Nekim čudom, Arthur se hvata za korijen koji visi sa stropa.

Mul-mul ulijeće u uzak tunel, a komarac koji ga slijedi razbije se o rubove, podsjećajući nakon toga na sportski automobil bez krova.



## Poglavlje 11

Seleniji je pao kamen sa srca i ona ispusti uzdah koji je oda. Okreće se prema ocu koji je promatra smiješeći se. Osjetio je da njegova kći više nije ravnodušna prema mladom junaku. Shvativši da je raskrinkana, ona poprijeko pogleda svog oca.

“Što je?” pita ona, hladna kao šiljak za lomljenje leda.

“Ništa nisam rekao!” odgovara Kralj podižući ruke kao da je uhićen.

Smiješi se i Miro koji iz svoje kabine promatra medenog dječarca koji sa stropa visi i rukama i nogama maše kao majmun.

“Sviđa mi se taj mališan!” priznaje on.

Betameche prilazi Arthuru koji visi gotovo okomito na stropu.

“Arthure! Jesi li dobro?” dovikuje on svom prijatelju.

“Odlično!” odgovara mu dječak na rubu iscrpljenosti.

Tek što je to rekao, korijen se razvuče i pukne.

Arthur ispušta krik koji, baš kao ni njegov pad, kao da nema ni kraja ni konca.

Miro je spreman. Pokreće poluge jednu za drugom.

Iz zida izlazi prvo zrcalo koje hvata Arthura, a on pak klizi na drugo zrcalo koje je tek izašlo iz zida. Proklizavanje se nastavlja preko trećeg, a zatim i četvrtog zrcala.

Kako Arthur klizi, tako Miro izvlači zrcala, te se Arthur spušta kao da na stražnjici pada niza stubište.

Dječak odskakuje sjedne stube na drugu i naposljetku kao vreća padne na prašno tlo.

Mirou je pao kamen sa srca, baš kao i Kralju. Ali i Seleniji, kojoj se lice ozarilo.

Arthuru su leđa kao pire od krumpira, zato uzima štap da bi se s pomoću njega pridigao.

Izdaleka je nalik na starčića koji se oslanja o svoj štap.

“Kad čovjek malo bolje promisli... Istina je da ti je sličan!” kaže Selenija šaleći se.

Betameche priskače u pomoć svome prijatelju.

“Jesi li dobro? Ništa slomljeno?” brine se Minimejac.

“Ne znam. Ne osjećam stražnjicu!”

Betameche se grohotom nasmije.

Nebo iznad grada se raščistilo, srušen je velik broj komaraca.

Preostala su još samo dva koja se pojavljuju niotkud i slijeću do Kraljevih nogu.

Selenija instinktivno staje ispred oca. Dva fanatika silaze sa svojih jahaćih životinja i izvlače mačeve iz korica.

“Ne brini se. Nismo došli po Kralja... već po tebe!” kaže fanatik cerekajući se.

“Nećete dobiti nijedno ni drugo!” hrabro mu odgovara kraljevna koja je isukala svoj smiješni bodež. Fanatici se još glasnije cerekaju, a zatim, ispuštajući povike, nasrnu na nju.

Napadati i vikati vjerojatno su jedine dvije stvari koje svaki fanatik dobro čini. Borba je, dakle, neravnopravna.

Selenija uspijeva zadati nekoliko udaraca, odbiti nekoliko napada, no u jednom trenutku bodež joj je izbijen iz ruke. Ona pada na tlo, prepuštena na milost i nemilost dvojici ratnika kojima su usta toliko nacerena da bi mogli progutati čitavo stubište.

“Hajde, uhvati je!” dovikuje jedan od njih.

“Ha?” viče netko iza njihovih leđa. Fanatici se okreću i ispred sebe zatječu Arthura naoružanog svojim vjernim štapom.

“Zar vas nije stid napadati ženu?”

“Ne!” odgovori mu jedan od fanatika poslije kratkog razmišljanja, a prije nego što će ispustiti glup zvuk nalik na roktanje.

“Radije pronađite protivnika svoje veličine!” odgovara Arthur stežući u rukama svoj bijedni štap.

“Vidiš li ti negdje protivnika naše veličine?” pita fanatik osvrćući se oko sebe.

“Ne!” odgovara mu kolega grcajući od smijeha.

Uvrijeđen, Arthur duboko udahne i podižući štap ispred sebe, pojuri na fanatike.

Brzinom zvuka, ratnik okreće svoj mač i presijeca Arthurov štap uz sam držak. Dječak je zaustavljen u punom zamahu.

“Hajde, završi s njim, ja ću se pobrinuti za djevojku!” dovikuje drugi fanatik, posve ozbiljno.

Arthur se povlači unatrag te kako zna i umije izbjegava silovite udarce mača.

Selenija se prilijepila uz oca, spremna je za njega žrtvovati vlastiti život. No fanatik ne haje za žrtve. Samo želi prigrabiti kraljevnu.

Arthur je bijesan, osjeća se prevareno, jer dotukle su ga sve te silne nepravde koje već dugo trpi. Gdje je, dakle, taj dobri Bog koji nas štiti od zla? Gdje su sad svi ti odrasli i njihove lijepe riječi o pravdi, o onom što je dobro, a što zlo? Posvuda oko Arthura samo je mrak i on to više ne može izdržati.

Pada preko velikog kamena i padajući rukom hvata držak čarobnoga mača. Je li to znak Božje providnosti? Odgovor na njegova pitanja?

Ne zna to ni sam Arthur. Jedino što zna jest da mu treba mač i da ovakav mač nema što tražiti u kamenu.

Arthur hvata mač i izvlači ga kao da je bio zaboden u maslac. Kralj ne vjeruje vlastitim očima. Seleniji su usta širom otvorena. “Čudo!” uzvikuje Miro u jednome dahu.

Fanatici s nepovjerenjem promatraju Arthura, pitajući se kako je uspio izvesti taj trik. No budući da je kod fanatika posljedica svakog razmišljanja napad, tako i ovi ratnici ubrzo ponovo jurišaju.

Arthur podiže mač i počinje borbu. Na njegovo veliko iznenađenje, mač mu se doima laganim i njime izvodi pokrete koje nikad nije naučio. Bori se graciozno i lepršavo, kao u snu.

Betameche je prišao Mirou.

“Gdje li je samo naučio tako se boriti?” čudi se maleni kraljević.

“Mač mu daje moć”, odgovara Miro. “On umnožava njegovu snagu pravednika.”

Fanatici su ubrzo iskušali sve svoje trikove te više ne znaju kako napasti. Svakim novim sučeljavanjem, Arthur ubrzava pokrete i odsijeca dio po dio protivničkih mačeva. Veoma brzo dva ratnika u rukama imaju samo drške svojih mačeva te odlučuju prekinuti borbu.

Arthur to koristi da bi došao do daha i usne širi u pobjednički osmijeh.

“A sad na koljena! I zatražite oprost od kraljevine!” naređuje dječak.

Fanatici pogledavaju jedan drugog, a zatim trčeći odlaze do svojih jahaćih životinja da bi izbjegli poniženje.

Arthur trči do komaraca i jednim zamahom mačem presijeca im prednje noge. Fanatici padaju prema naprijed, kotrljaju se po tlu i dočekaju se na koljena.

“Rekao sam: na koljena!” ne odustaje Arthur koji im prijeti vrškom svog mača.

Selenija polako prilazi i zastaje ispred dvojice ratnika u neprilici.

“Oprostite...” kaže prvi.

“Kraljevno”, dovrši drugi.

Selenija podiže bradu. Onako kako to samo kraljevine znaju.

“Stražo! Odvedite zatvorenike u centar za preobrazbu!” uzvikuje Kralj sa sredine gotovo pustog trga.

Nekoliko stražara stidljivo se pojavljuje i odvodi fanatike.

Kralj prilazi Arthuru, jamačno da bi mu čestitao.

“Što je to centar za preobrazbu?” pita Arthur, ne pretjerano sklon komplimentima.

“To je nužno zlo”, odgovara mu starac. “Nisam sretan što ih osuđujemo na te muke, no to je za njihovo dobro. Poslije tretmana bit će ono što su i bili: obični i dragi Minimejci.”

Arthur promatra zatvorenike kako se udaljavaju i grlo mu se steže pri pomisli na ono što ih čeka.

Betameche tapše Arthura po leđima.

“Borio si se kao pravi majstor! Bilo je nevjerojatno!”

“Za to je zaslužan ovaj mač. Tako je lagan, sve se s njim doima jednostavno!” skromno objašnjava dječak.

“Pa, da! To je čaroban mač! Već godinama je zaglavljen u kamenu, a ti si ga izvadio!” izjavljuje Betameche, krajnje uzbuđen.

“Da?” odgovara mu Arthur zaprepašteno gledajući mač.

Prilazi mu Kralj kojem očinski osmijeh krase kutove usana.

“Eh, da, Arthure! Sad si junak! Junak Arthur!”

Betameche zatim i sam ponavlja rečenicu pa počinje vikati, lud od sreće:

“Živio junak Arthur!”

Narod koji se malo-pomalo ponovo počeo okupljati, počinje pljeskati i glasno iskazivati radost uzvikujući ime svog junaka.

Arthur sramežljivo podigne ruku, vidljivo postidjen zbog iznenadne popularnosti.

Selenija se općom euforijom koristi da bi uvjerila oca:

“Sad kad je mač izvađen iz kamena, ne smijemo više gubiti ni trenu!” uporna je kraljevna. “Tražim od tebe dopuštenje da nastavim svoju misiju.”

Kralj promatra gomilu obuzetu velikim veseljem, razdraganu i bezbrižnu, ali koliko dugo, pita se on. Nježno promatra svoju mladu kćer, premda je već viša od njega.

“Nažalost, slažem se s tobom, kćeri moja. Misija se mora nastaviti, a samo je ti, od svih nas prisutnih, možeš privesti kraju.”

Selenija bi rado očitovala svoju radost, no ozbiljnost teme (kao i sam protokol) prisiljava je da se suzdrži.

“Ipak ti postavljam jedan uvjet”, pridodaje Kralj, stvarajući napetost koja mu i nije tako mrska.

“Koji?” brine se kraljevna.

“Arthur je hrabar i srčan. Njegovo je srce čisto, a borba pravedna. Poći će s tobom.”

Rečenica je jasna i neopoziva. Svaka rasprava bila bi bespredmetna i Selenija to zna.

Ona spušta pogled i umiljato prihvaća očevu odluku, što nije njezin običaj.

“Ponosan sam na tebe, kćeri moja”, priznaje otac oduševljeno. “Uvjeren sam da ćete biti dobar tandem!”

Prije nešto manje od sat vremena, ona bi taj uvjet shvatila kao najgoru uvredu. No Arthur se hrabro borio i spasio njezina oca. A ima tu još nešto, nešto što se nikada neće usuditi priznati: gurana toplim dahom, propuhom nježnosti, na njezinu srcu otvorila su se malena vrata. Malena vrata kroz koja se ušuljao Arthur. Ona nježno podiže pogled i promatra svog novog partnera. Dvoje djece se pogleda, gotovo prvi put.

Arthur dobro osjeća da se nešto promijenilo, no morat će još odrasti da bi shvatio što. Stidljivo se osmjehuje Seleniji, pomalo zbunjeno, kao da se ispričava što joj je nametnut kao partner.

Selenijine oči se šire, kao oči mačke koja samo što nije počela presti. I ona se njemu ljupko nasmiješi.

Središnja gradska vrata širom se otvaraju. Kroz njih proviruje, jedan stražar provjeravajući je li tunel prazan. Polako zatim izlazi i odapinje zapaljenu strijelu. Projektil proljeće kroz tunel, osvjetljavajući pritom njegove vlažne stijenke.

Daleko od vrata, strijela se zabija u tlo. Nema više oslikanog platna.

“Put je slobodan”, viče stražar okrećući se prema vratima koja se istog trena posve otvaraju.

Čitav narod Minimejaca okupio se ondje da bi posljednji put pozdravio svoju kraljevnu i svog junaka.

Arthur stavi mač u predivne, kožne korice kojima se ne može ne diviti.

Miro mu nježno položi ruku na rame. Doima se uznemiren.

“Znam da odlaziš u potragu za svojim djedom, ali...”

Miro oklijeva, meškolji se, a zatim izjavljuje:

“Ako i u jednom trenutku, tijekom svoje potrage, budeš naišao na malenu krticu s naočalama koja se odaziva na ime Milo... To je moj sin. Nestao je prije tri mjeseca... Vjerojatno su ga odveli fanatici...”

Miro spušta glavu, kao da je tuga koju osjeća preteška da bi je nosio.

“Možeš računati na mene”, kaže mu Arthur bez imalo oklijevanja.

“Hvala, Arthure. Dobar si ti dječak”, odgovara mu on.

Betameche koji stoji nešto dalje od njih, priprema se na leđa podići naprtnjaču. Dva stražara podižu torbetinu, dok se Betameche zavlači ispod naramenica.

“Jesi li siguran da nisi ništa zaboravio?” pita ga ironično jedan od stražara.

“Siguran! Hajde, pustite sad!”

Dva već zadihana čuvara ispuštaju torbu, a Betameche, povučen njezinom težinom, pada na leđa kao kornjača.

Stražari se presavijaju od smijeha, baš kao i Kralj, dok Selenija uzdiše.

“Oče? Mora li Betameche uistinu poći s nama? Strah me je da će nas usporavati, a već nam je preostalo tako malo vremena!”

“Premda je još mlad, Betameche je kraljević ovoga kraljevstva i jednoga će dana njime i upravljati!” odgovara joj Kralj. “I on mora dokazati vlastitu hrabrost i kroz iskušenja steći vlastito iskustvo.”

Selenija je uvrijeđena i istog se trena počinje duriti, što samo dokazuje da je ponovo u odličnoj formi.

“Odlično! Nemamo više vremena za gubljenje! Zbogom!” dovikuje ona okrećući se u mjestu, ne odvojivši pritom ni trenutak vremena da bi poljubila oca.

Kreće prema velikim vratima i prolazi ispred Arthura.

“Idemo!” kaže mu ona ne zaustavljajući se.

Arthur maše Mirou u znak pozdrava i sustiže Seleniju.

Dok iz torbe izbacuje nekoliko nepotrebnih predmeta, Betameche ugleda sestru kako odlazi.

“Hej? Čekajte me!” viče on, na leđa vraćajući torbu koju se nije potrudio ni zatvoriti.

Trčeći sustiže svoje suputnike, dok mu iz torbe ispadaju očito nepotrebna pomagala.

Selenija je već zašla u golemu cijev. Betameche nadoknađuje izgubljeno vrijeme.

“Hej? Zar me ipak ne biste mogli pričekati?” žali se on.

“Oprosti nam, moramo spasiti jedan narod!” dovikuje kraljevna otrovno.

Njih troje zalaze dublje u tamu cijevi. Samo baklja koju se Arthur sjetio ponijeti blago osvjetljava put i oblikuje kuglu svjetla koja se sve više udaljava.

Iza njih, narod Minimejaca šalje im posljednje pozdrave, dok stražari zatvaraju vrata.

Potmuo i hermetičan zvuk označio je zatvaranje vrata.

Kralj uzdiše pred vratima koja su mu ukrala djecu.

“Nadam se da će uspjeti izbjeći fanatike!” šapće on Mirou. “A kad smo već spomenuli fanatike, kako su naši zatočnici?” pita se Kralj.

“Žilavi su, ali ipak napredujemo”, odgovara mu krtica.

Dvojica fanatika o kojima je riječ svukla su oklope i namaču se u velikoj kadi punoj raznobojne pjene. Lijepa Minimejke ondje rade mjuhure od sapunice različitih oblika, dok druge plešu uz zvukove glazbe. Atmosfera je vruća, nježna i opojna, sve kako bi rastopila naša dva tvrda kamena.

Dvije šarmantne Minimejke prilaze im i pružaju raskošne koktele.

“Ne!” odgovaraju oni u isti glas.

Pobjeda još nije izvojevana.



## Poglavlje 12

**T**unel kroz koji prolaze naša tri junaka sad se doima još ledenijim, mračnijim i uznemirujućim. Niz stijenke se cijedi voda, a svaka kap koja padne sa stropa o tlo se razbija kao bomba koja je pala s neba.

“Pomalo me strah, Selenija”, priznaje naposljetku Betameche koji se ne odvađa od sestre.

“Ostani onda kod kuće! Već ćemo ti mi sve ispričati kad se vratimo”, odgovara mu ona s urođenom arogancijom. “A možda se i ti želiš vratiti?” pita ona Arthura.

“Ni za što na svijetu!” odgovara on bez oklijevanja. “Želim ostati s tobom, hoću reći... da bih te štitió!”

Selenija mu iz ruku čupa korice u kojima je mač i pričvršćuje ih za svoj pojas.

“S ovim sam zaštićena! Ne brini se za mene!” odgovara mu ona namještajući čarobni mač.

“Ali upravo njemu možeš zahvaliti što je mač izvučen iz kamena!” dovikuje Betameche koji se uvijek brine da istina izađe na vidjelo.

“Da. I što onda?” odgovara nemarno kraljevna.

“To onda znači da bi mu barem mogla reći: hvala, Arthure!”

Selenija podiže pogled prema nebu.

“Hvala, Arthure, što si izvadio ‘kraljevski’ mač čije već samo ime kazuje da ga može nositi samo netko tko je pripadnik kraljevske obitelji! A koliko znam, ti još uvijek nisi kralj, zar ne?”

“Ovaj... ne, nisam”, odgovara Arthur pomalo izgubljeno.

“Na meni je, dakle, da ga nosim!” zaključuje ona ubrzavajući korak.

Dvojica dječaka se pogledavaju, pomalo zabrinuto. Neće biti lako putovati s ovom malenom napasti.

“Proći ćemo preko površine i uzet ćemo transporter. Tako ćemo dobiti na vremenu!” pridodaje kraljevna kao zapovijed.

Selenija se uspinje uz spoj na tunelu i, kroz malenu rupu na stropu, izlazi na površinu.

Naša tri junaka zateknu se u šumi guste, visoke, divovske, gotovo neprohodne trave.

A ipak, riječ je tek o malenom četverokutu trave izgubljenom usred vrta, ispred kuće.

Prozor na katu još je otvoren. Lagan povjetarac, tipičan za proljeće, pomilovao je bakin obraz i ona se teškom mukom budi iz dubokog sna.

“Spavala sam kao klada!” kaže ona promuklim glasom trljajući si zatiljak.

Navlači papuče i vukući stopala odlazi do Arthurove sobe. Okreće ključ i provlači glavu kroz odškrinuta vrata.

Arthur je umotan u pokrivač, zgrčen nasred kreveta tako da se ne vidi nijedan dio njegova tijela. Baka se smiješi i odluči pustiti ga da spava.

Izlazi iz sobe i polako zatvara vrata.

\* \* \*

Bakica otvara ulazna vrata i uzima dvije boce mlijeka koje je čekaju na trijemu, a koje su samo dokaz da Davido još nije preuzeo nadzor nad njihovim mliječnim proizvodima.

Taj dobri znak ohrabri je da podigne glavu i uživa u lijepome danu koji je tek počeo. Modro nebo bdije iznad lijepog vrta i prekrasnih stabala. Samo jedno stablo ne izgleda kao da je u najboljoj formi: stari Chevrolet oko njega je ovijen kao šal.

Baka poskoči pred tim užasnim prizorom.

“Jamačno sam ponovo zaboravila povući ručnu kočnicu! Stvarno mi je glava u oblacima!” prekori ona samu sebe.

Na travnjaku nalik na divovsku šumu vlati trave se uzdižu kao stoljetni hrastovi.

U podnožju te minijaturene ali za njih divovske šume, naši junaci napreduju brzim korakom. Hodaju najmanje dvjesto na sat. *Metara*, naravno.

Selenija slijedi trag, opušteno kao da je u vlastitu vrtu.

Arthur je ne ispušta ni iz vida, ni iz dosega.

Za razliku od njega, Betameche se pomalo vuče i pokazuje prve znakove umora.

“Selenija? Možeš li malo usporiti, molim te?” pristojno je pita njezin brat.

“Ne dolazi u obzir! Nisi se trebao opteretiti kao tegleća životinja!”

“Ponio sam svega pomalo, u slučaju da nam zatreba”, odgovara Betameche sliježući ramenima.

Selenija kreće ravno prema stonogi koja, u odnosu na njih, izgleda kao hodajuća zgrada.

Arthur je zabrinut. Životinja je golema, a onih njezinih stotinjak nogu nalik je na vršilice.

Selenija nastavlja prema čudovištu kao da ga nije ni vidjela.

“A... imaš li nešto za slučaj da se susretnemo s nečim ovakvim?” pita Arthur na granici izbezumljenosti.

“Bez brige!” odgovara mu Betameche, vadeći nešto iz džepa. “Imam svoj višenamjenski nožić. Tristo funkcija! Dobio sam ga za rođendan.”

Maleni kraljević ponosno pokazuje svoj nožić sličan švicarskom i objašnjava njegove funkcije.

“Evo: kružna pila, dvostruki nož, kliješta. Ovdje: kutijica za sapun, glazbena kutija i stroj za izradu vafla. S ove strane: kuka za vađenje zrna, ispitivač osam parfema, površinski posipač vanilije i lepeza za vruće dane!” Betameche pritišće gumb i pojavljuje se predivna japanska lepeza. Kraljević se istog trena njome počinje hladiti kao da mu smeta vrućina.

“Kako zgodno, za svoj rođendan prošle godine dobio sam isti... Gotovo isti takav nož!” odgovara Arthur gledajući kako im se stonoga približava. “A... nemaš ništa protiv stonoga?” pridodaje sve zabrinutiji dječak.

“A tu su i klasični dodaci!” nastavlja Betameche s nabranjem. “Nož za sječu tulipana, bockalica, zaljepljivač i rasparač, vabilice, nožić za otvaranje mahuna graška, podloga za uzimanje otisaka, rupičasta turpijica i žica za lemljenje, nož za rezanje lišća i prevrtač žireva...”

Usred rečenice prekida ga Selenija koja više ne može izdržati.

“A nema ničeg s pomoću čega bismo tebe ugasili?” kaže ona izvlačeći mač iz korica.

Betameche sliježe ramenima, dok Selenija u hodu stonogi odsijeca prednje noge kao da kosi žito.

Napola se gušeći travom koju je jela, životinja podiže glavu. Naša tri junaka podvlače se ispod stonoge prolazeći ispod nje kao kroz podzemni trgovački centar. Stonoga se trčeći udaljava u suprotnome smjeru. A one u trku uistinu podižu mnogo prašine!

Ne vjerujući vlastitim očima, Arthur promatra divovsku životinju koja iznad njihovih glava prolazi kao Boeing koji uzlijeće.

Betameche je potpuno ravnodušan, jer to mu se događa svakoga dana.

“Ovdje, s ove strane, sve su same novotarije: mamac-šuškalice, vrlo praktičan za lov na pernate zijevalice!”

“A kako izgleda ta ptica zijevalica?” pita Arthur pogleda prikovana za stonogin trbuh.

“To je riba”, odgovara Betameche, a zatim nastavlja s nabranjem.

“Tu je i raspršivač pljuvačke, pjenjača, aparat za uklanjanje koštica iz bijelog grožđa, ovlaživač suhih groždica, bacač krastača i čitav niz udaračkog oružja: mrežobran, protuerupcijski štitnik, zviždač s dvanaest zvukova, bacač krame s licem i naličjem...”

Tijelo stonoge iščezava im iz vida, ostavljajući iza sebe oblak prašine i Arthur osjeti olakšanje.

“I naposljetku!” zaključuje Betameche. “Posljednja, i meni najdraža, funkcija: češalj!”

Betameche pritišće nožić i oslobađa maleni češalj izrađen od umjetne kornjačevine.

I s neskrivenim užitkom kraljević češlja i ponovo namješta one tri dlake koje mu padaju preko čela.

“Te funkcije... na mojem nožu nema!” kaže Arthur s mrvicom humora.

Središnji željeznički kolodvor, raskrižje svakog dobrog putnika, sagrađen je na blago raskrčenom terenu. Izdaleka, kolodvor nalikuje na najobičniji plosnati kamen položen na tlo. Izbliza, vidi se da je riječ o dva kamena koji su položeni jedan preko drugog, a prostor koji ih dijeli preuređen je u postaju.

Ondje se nalazi ogroman pult koji istodobno može prihvatiti nekoliko desetaka putnika. Danas je, međutim pult očajno prazan.

Selenija prilazi golemom kamenu na kojem piše:

“Ekspresni prijevozi svih vrsta.”

“Ima li koga?” povikne Selenija prema stražnjem dijelu.

Nema odgovora. Rešetke na šalteru su, međutim, podignute i baklje osvjetljavaju unutrašnjost ureda.

“Tako mi svega, kod vas se baš i ne putuje previše!” uočava Arthur koji se i sam ogledava.

“Nakon samo jednog putovanja i sam ćeš shvatiti zašto je tako!” odgovara mu sarkastično Betameche.

Arthur ne zna kako protumačiti tu aluziju, no pozornost mu privlači polukugla koja leži na pultu. Nevjerojatno je nalik na zvonca koja se nalaze na pultovima hotelskih recepcija, te se Arthur odlučuje pritisnuti je. Predmet istog trena počinje kmečati i cviljeti. Životinjica pruža nožice i budi mladunče koji su spavali ispod školjke-kućice. Mamica se žali na nepoznatom jeziku, jamačno jeziku “cvrčaka”.

“Ja... Strašno mi je žao! Mislio sam da ste zvonce!” kaže Arthur u neprilici.

Samim tim dovoljno je uvrijedio životinju koja još glasnije viče.

“Ma, ne! Htio sam reći: nisam znao da ste živi!” Arthur samo pogoršava vlastiti položaj.

Mamica se ne obazire na njegove isprike, već u pratnji svoga jata odlazi preko pulta.

“Kakvo je to ponašanje, udarati tako po mojoj klijenteli!” dovikuje mu stari Minimejac koji se pojavio iza pulta. Odjeven je u maleni radni kombinezon sašiven od latica različka, ima guste brkove i iz ušiju mu izviruju dlake. Govori snažnim talijanskim naglaskom.

“Uistinu mi je žao!” uvjerava ga Arthur iznenađen njegovom pojavom.

Selenija staje ispred šaltera i prekida njihov razgovor.

“Oprostite, ali nemamo vremena za gubljenje. Ja sam kraljevna Selenija!” kaže ona blago pretenciozno.

Kako bi je bolje promotrio, stari činovnik škilji na jedno oko.

“Ah!... Vidim! A ono je vaš kretenski brat?”

“Točno!” odgovara Selenija prije nego što je Betameche uspio išta reći.

“A tko je onaj treći cirkusant koji po glavi udara moje klijente?” dobacuje očito loše raspoloženi Minimejac.

“Zovem se Arthur”, odgovara dječak pristojno, “i tražim svog djeda.”  
To je činovnika, čini se, zaintrigiralo. Pokušava se prisjetiti.

“Prije nekoliko godina prevezao sam jednog djeda... Kako li se samo, dovraga zvao?”

“Archibald?” predlaže mu Arthur ime.

“Archibald! Točno tako!”

“Znate li kamo je otišao?” pita Arthur i oči su mu pune nade.

“Da. Stari ekscentrik po svaku je cijenu htio otići u Necropolis! Ravno među fanatike! Jadni luđak!” komentira on.

“Pa to je genijalno!” uzvikuje Arthur. “Baš tamo i mi želimo ići!”

Zaprepašten tim neumjesnim zahtjevom, činovnik na trenutak ukočeno zastane, a zatim, spustivši rešetku, zatvori šalter.

“Sve je popunjeno!” dovikne bez imalo stida.

Selenija nema vremena za lažljive prevrtljivce. Izvlači mač iz korica i jednim udarcem izrezuje otvor na samome pultu.

Svježe načinjena vrata uz tresak padaju na tlo.

Činovnik ukočen stoji u dnu svog ureda i brkovi mu sad padaju okomito prema dolje.

“Kad je sljedeći polazak za Necropolis?” pita kraljevna.

Betameche je iz svoje torbe već izvadio red vožnje. Knjiga koju lista broji najmanje osamsto stranica i barem toliko kilograma.

“Sljedeći polazak je za osam minuta!” kaže on pronašavši traženu stranicu. “I bez presjedanja!”

Selenija vadi vrećicu punu kovanica i baca je pred činovnikove noge.

“Tri karte za Necropolis! Prvi razred!” naređuje kraljevna odlučnija nego ikada.

Agent zadužen za prijevoz povlači divovsku polugu nalik na one kojima se koriste skretničari i iznad njihovih glava počinje se kotrljati orah koji klizi preko bambusa presječenog na dva dijela, veoma nalik na akvadukt što ga je načinio Arthur.

Orah se kotrlja i prelazi dobar dio puta, a zatim se zaustavi iznad naprave koja je toliko kompleksna da čovjek ne može odmah shvatiti svrhu.

Agent otvara vrata na orahu, neobično nalik na kabinu žičare.

Naša tri junaka sagibaju glave i ulaze unutra. Orah je prazan, osim donjeg dijela, gdje su klupe za sjedenje izrađene od samog voća.

Selenija povlači ovojnicu u središtu oraha koja se spušta preko nje kao sigurnosni pojas. Arthur promatra što ona radi i oponaša njezine pokrete, kako je ne bi iživcirao tisućama pitanja koja mu padaju na pamet, i koja bi tako silno htio postaviti.

“Sretan put!” dovikuje agent prije nego što će zalupiti vratima.

## Poglavlje 13

**N**egdje drugdje polako se otvaraju jedna druga vrata. Baka provlači glavu u Arthurovu sobu. Zavučena ispod perine, dječak još spava. To bolje. Tako će ga barem moći iznenaditi. Ona nogom odguruje vrata i unosi predivan, sedefast poslužavnik urešen raskošnim doručkom.

Odlaze poslužavnik na rub kreveta i uživa u trenutku.

“Doručak je poslužen!” pjevuši bakica, a na usnama joj je zadovoljan osmijeh.

Rukom lupka po perini i razmiče zastore. Lijepa i vesela svjetlost ispunjava prostoriju i doručku pridaje još veću važnost.

“Hajde, debela lijenčino, vrijeme za ustajanje!” dovikuje ona nježno, povlačeći perinu.

Uočivši kako se njezin unuk u međuvremenu pretvorio u psa, ispusti vrisak užasa! Nakon kraćeg razmišljanja, shvati da je to samo Alfred koji je spavao u Arthurovu krevetu. Pas maše repom, zadovoljan što je šala uspjela. Baki se ovaj trik, međutim, nije svidio.

“Arthure!” viče ona s trijema, kao i obično.

Dječak koji sjedi u unutrašnjosti oraha nikako je ne može čuti. Ionako je previše zaokupljen namještanjem sigurnosnog pojasa.

Betameche je iz torbe izvadio malenu bijelu kuglu, lepršavu kao maslačkov cvijet. Energično je protrese i ona počinje svijetliti. Betameche zatim pusti lijepu svjetiljku koja počne lebdjeti i blago osvjetljivati kabinu, baš kao što kugle sa zrcalima osvjetljavaju diskoteke.

“Imam samo u bijeloj boji. Žao mi je”, kaže on kao da govori o slanim grickalicama koje je zaboravio posoliti.

Arthur je zadivljen svime što ga okružuje, oduševljen je čarolijom ove avanture. Ne bi se usudio ovakvo što zamisliti ni u najluđim snovima.



Agent za prijevoz odlazi do svog upravljačkog mjesta koje je komplicirano kao i kormilarsko mjesto parobroda. Pomiče prvu ručicu. Malena igla okreće se na okrugloj ploči na kojoj su zapisana imena Sedam zemalja od kojih se sastoji svijet. Igla se spušta prema tamnom dijelu ploče i zaustavlja se na zabranjenoj zemlji. Golemi mehanizam počinje se tresti i blago pomiče orašasti plod u željenome smjeru. Kroz pukotine na spojevima oraha, Arthur pokušava vidjeti što se događa.

“Još ne shvaćam kako ćemo putovati”, naivno pita dječak.

“Pa, u orahu!” odgovara Betameche kao da je to očigledno. “Kako drukčije?”

Kraljević rastvara cjelovitu kartu. Na njoj je prikazano svih Sedam zemalja.

“Mi smo ovdje. A idemo tamo!” prstom pokazuje Betameche kao da je riječ o putovanju u neko prigradsko naselje.

Arthur promatra kartu i pokušava, usprkos umanjenu mjerilu, odgonetnuti gdje se točno nalaze. Na prvi pogled, Necropolis bi se trebao nalaziti u blizini garaže.

“Znam!” iznenada kaže dječak. “To je točno ispod rezervoara s vodom.”

“Kako to misliš: rezervoar s vodom?” pita iznenada zabrinuta Selenija.

“Pa da. Sva voda koja nam je u kući potrebna, čuva se u toj golemoj cisterni koja se nalazi točno iznad Necropolisa.”

Baka pali neonsku svjetiljku u garaži. Zaključuje da je garaža očajno pusta. Ni traga Arthuru.

“Kamo li je otišao?” pita ona psa koji joj ne može odgovoriti. Čak i kad bi imao dar govora, Alfred dobro zna da mu bakica nikad ne bi povjerovala.

“Koliko se točno litara nalazi u tvom spremniku s vodom?” pita Selenija na tragu nečega.

“Uuuu! Tisuće i tisuće litara!” odgovara joj Arthur. Kraljevnino lice postaje mrko.

“Počinjem bolje shvaćati njegove planove.”

“Čije?” pita dječak.

“Planove gospodina M.”, odgovara mu kraljevna kao da je to nešto samo po sebi razumljivo.

“Aah! Maltazardovi planovi!” uzvikuje Arthur kao suučesnik dobro upućen u tajne.

Betameche i Selenija se skamene. Dječak istog trena uviđa svoju glupost.

“Ups!” izusti on stavljajući ruku na usta.

Budući da to ime sa sobom uvijek donosi katastrofe, iz zemljine utrobe istog se trena začula potmula tutnjava.

“Tako mi grbavog gamula!” viče Selenija. “Zar ti nitko nikad nije rekao da bi trebao paziti što govoriš?”

“Ja... Žao mi je”, zamuckuje Arthur na rubu panike.

Agent za prijevoz položio je svoj stetoskop na golemo crijevo. Osjeća tutnjavu koja postaje sve glasnija.

“Polazak za Necropolis za deset sekundi!” viče on navlačeći zaštitne naočale.

Betameche iz torbe vadi dvije ružičaste i kao pamuk meke kuglice.

“Hoćeš li si ugurati muf-mufove u uši?” pita on Arthura.

“Ne, hvala”, odgovara dječak zaokupljen tlom koje počinje podrhtavati.

“Griješiš. Ovo su prvorazredni muf-mufovi. Posve su novi, nekorišteni, a zahvaljujući svom samočistećem krznu mogu i...”

Prekinut je usred rečenice. Selenija mu je u usta ugurala muf-mufa. Tlo koje je podrhtavalo, sad se pošteno treslo i Arthur je prisiljen čvrsto se uhvatiti za sjedalo da ne bi odletio. Agent zadužen za putovanja povlači i drugu ručicu. Sad se okreće igla na jednoj drugoj okrugloj ploči. Ova ploča pokazuje snagu. Igla se zaustavlja na crvenom dijelu na kojem piše: maksimum.

Istodobno, bakica očajava. Triput je obišla čitavu kuću, pet puta vrt. Ništa nije pronašla. Ni traga ni glasa. Posljednji put zastaje na trijemu, primiče ruke ustima i povikne:

“ Arthuuuureee! ”

Usprkos strašnoj buci i podrhtavanjima, Arthur je načulio uši. Neki dalek glas izgovorio je njegovo ime. Baca se na malenu pukotinu na orahu i pokušava otkriti odakle dopire glas.

“Bakice?” izgovara dječak.

“Polazak!” umjesto odgovora čuje glas agenta za putovanja.

Iznad glave agenta za putovanja automatski se otvara kišobran, dok iz tla izbija pravi gejzir. Orah se nalazio na ispustu automatske prskalice. Silina vodenog mlaza baca orah u zrak i putovanje počinje.

Orah polijeće nekoliko metara u zrak i prelijeće vrt i nebo iznad njega.

Kroz pukotinu na orahu, Arthur ugleda baku koja se sprema ući u kuću.

“Bakiiiicee!” viče dječak.

Seleniji je žao što u uši nije ugurala muf-mufove.

Bakica se okreće. I ona je čula sićušan i udaljen glas.

“Bakice! Ovdje sam!” viče dječak iz petnih žila, no njegov glas jedva može napustiti orahovu ljusku.

Bakica ništa nije vidjela, ništa čula. Na trenutak promatra automatske prskalice koje se uključuju jedna za drugom.

Betameche naposljetku uspijeva iz usta ispljunuti muf-mufa.

“Selenija! Muf-mufovi nisu predviđeni za uguravanje u usta!” žali se on. “Jako pametno, sad sam žedan!”

“Sa svom ovom vodom, imat ćeš i ti što piti! Bez brige!” odgovara mu Selenija koja kroz pukotinu na orahu pokušava vidjeti što se vani događa.

“Koliko traje let?” pita Arthur koji se i dalje grčevito drži za sjedalo.

“Nekoliko sekundi... Ako sve prođe u najboljem redu!” odgovara mu kraljevna zabrinuto.

“Što to znači: ‘Ako sve prođe u najboljem redu’?” brine se Arthur.

“Ako ne dođe do neželjenih susreta!”

Prvi put Arthur ima dojam da se kraljevna bezrazložno zabrinjava.

“Kakav neželjen susret možemo doživjeti u zraku?” pita je on zajedljivo se smiješeći.

“Ovakav, na primjer!” odgovara mu ona grčeći se na sjedalu. Prošavši kroz gustu kišu, golemi bumbar iznenada se sudara s orahom. Sudar je silovit, kao sudar dvaju automobila koji su jedan prema drugome vozili iz suprotnih smjerova. Bumbar je, međutim, imao vremena blago promijeniti putanju pa ga orah udara u bok.

Zbog sudara, orah potpuno mijenja svoju putanju, dok bumbar, oštećenih krila, oštro ponire prema tlu.

U unutrašnjosti oraha nastaje potpuna panika. Situacija je gora nego da se dogodio potres.

Orah naposljetku pada u duboku travu. Jedno vrijeme se kotrlja, a zatim se zaustavlja.

Putnicima se malo-pomalo vraća prisebnost. Betameche zaključuje da mu je naprtnjača prazna. Predmeti koje je u njoj nosio razletjeli su se na sve strane.

“Evo, sad ponovo moram slagati torbu!” uzdiše on.

“Trebao si ponijeti manje stvari, sto puta sam ti to rekla!” odgovara mu Selenija.

Arthur uzdiše, sretan što je živ i u jednom komadu.

“Dajte, recite! Jesu li kod vas putovanja uvijek ovakva?” pita ironično on.

“Duža putovanja znatno su mirnija”, odgovara mu Selenija.

“Da?” izusti Arthur, sretan što su izbjegli najgore.

Selenija ponovo gleda kroz pukotinu.

“Pričekajmo da kiša prestane. Bolje ćemo vidjeti.”

Baka još stoji na trijemu i promatra kako se automatske prskalice isključuju jedna za drugom. Ponovna tišina naglašava dug uzdah bakice koja je očajna što nije pronašla unuka.

Okreće se, ulazi u posve praznu kuću i polako za sobom zatvara vrata.

“Stišalo se. Možemo poći”, predlaže Selenija.

Betameche je ponovo složio stvari u svoju torbu, dok njegova sestra pokušava otvoriti vrata oštećena u sudaru.

“Prokleti bumbar! Udario je u vrata! Sad su zaglavljena!”

Arthur dolazi pomoći joj, no nikakve koristi od toga.

Izvana, orahu se primiče čudovišna glista. Ne zanima je plod, već ukusni listovi maslačka koje je orah srušio u prolazu.

Glista prolazi ispred oraha te ga i ne htijući udari jednim od svojih kolutića.

“Što je sad ovo?” brine se Arthur.

“Ne znam”, priznaje Selenija. “No bolje da se ovdje ne zadržavamo!”

Ona izvuče čarobni mač iz korica i jednim udarcem rasiječe orah. Istim udarcem vrh mača istodobno zabije i u jedan od glistinih kolutića. Glista odskoči u zrak. Čak i kad imaš stotinjak stražnjica, nije ugodno kad te netko ubode u jednu od njih.

I sami smo svjedoci da je riječ o nezgodi, no glista je ne proživljava najbolje. Veliki crv skuplja svoje nabore kao harmoniku koja se ispuhuje, a zatim ih iznenada opušta. Udarac je moćan i precizan. Orah prelijeće tisuće kilometara koje treba pretvoriti u milimetre. Stvari iz Betamechove torbe ponovo su razbacane po čitavoj unutrašnjosti kabine. Orah se kotrlja i kotrlja, a naposljetku pada u potočić koji ga odnosi kao maleni brod. Kao orahovu ljusku, u neku ruku. Arthur osjeća mučninu.

“Baš dobro što smo se zaustavili”, izjavljuje on, na rubu povraćanja.

Voda počinje prodirati kroz spojeve, kao i kroz pukotinu na ljusci. Selenija to uočava i promatra mlaz vode kao da ispred sebe vidi zmiju otrovnicu.

“To je voda! Arthure! To je strašno, voda prodire”, viče ona usplahireno.

“To je užasno!” nadovezuje se Betameche, prilijepljen za sestru.

“Gdje smo? Arthure? Gdje smo?” pita Selenija koju je posve obuzela panika.

“Ne znam, ali nećemo se ovdje dugo zadržati”, odgovara Arthur uzimajući joj mač iz ruke. Podiže oružje iznad glave i njime silovito udara preko spoja na ljusci. Orah se doslovno raspada na dva dijela i svaki od njih sad pluta odvojeno. U jednoj polovici su Selenija i Betameche, dok je Arthur u drugoj. Arthur nema sreće jer se zatekao u probušenoj polovici u koju prodire voda. On promatra Seleniju i usiljeno joj se osmjehuje.

“Arthure? Učini nešto! Pomozi nam!”

Dječak, međutim, ima posve suprotan osjećaj: on je taj koji tone i on bi trebao zazivati pomoć. No njegova velikodušnost nema granica.

“Ne brinite se! Pomoći ću vam!” dovikuje Arthur kojem je voda već do pojasa. “Dobro poznajem ovaj potok, na jednom mjestu skreće udesno! Sustići ću vas!”

“Potok!” uzvikuje Selenija pitajući se ruga li joj se to on.

“Dolazim!” dovikuje Arthur u znak pozdrava. Skače u vodu i, kako zna i umije, stiže do obale rijeke.

“Taj momak je uistinu lud!” zaključuje Betameche gledajući prijatelja kako pliva.

Arthur uspijeva uspeti se na obalu i istog trena iščezava u visokoj travi.

Kako bi se oduprli strahu, Selenija i njezin brat čvrsto grle jedno drugo.

“Ne želim umrijeti!” cmizdri Betameche drhtavim glasom.

“Sve će biti u redu, smiri se!” odgovara Selenija milujući mu glavu.

“Misliš li da će nas napustiti?” ispituje njezin brat.

Selenija se na trenutak zamisli.

“Ne poznajem dovoljno ljude da bih ti mogla odgovoriti, no sudeći i po onom što znam... Velika je vjerojatnost da hoće!”

“Ne!” izjavljuje kraljević usplahireno.

“Osim... Ako nije zaljubljen”, pridodaje Selenija kao nevjerojatnu mogućnost.

Arthur trči kao bez daha, preskače granje, razmiče travu, izbjegava kukce. Nijedna prepreka ne može mu se oduprijeti, pa čak ni kolonija mrava kroz koju prolazi kao da to čini svakog vikenda.

Betameche još čvršće uza se stišće sestru.

“Gospode! Daj Bože da je Arthur zaljubljen u moju tako dragu sestru! Molim te!”

Arthur trči kao luđak, kao slijepac, kao da mu vlastiti život o tome ovisi.

Nema sumnje, zaljubljen je. Uspijeva se probiti kroz minijaturnu džunglu i izbija na obalu.

Iza okuke se pojavljuje polovica oraha s putnicima.

Betameche uočava Arthura i pokazuje ga prstom:

“Selenija! On je zaljubljen!” viče on razdragano.

“Nećemo se previše radovati”, smiruje kraljevna situaciju.

Na svu sreću, Arthur nije ništa čuo. On trči prema rijeci, naskakuje na oblatak i skače u zrak. Skok dostojan svjetskog prvaka. Skok koji zaslužuje usporenu snimku u središnjem, večernjem dnevniku. Kad je pak doskok u pitanju, gledatelji bi, vidjevši ga, jednostavno

promijenili program. Arthur bijedno, ploštimice pada na dno oraha i svoje prijatelje prevrće kao čunjeve.

“Oprostite”, izusti on masirajući si glavu.

“Ljubav daje krila”, šapće Betameche trljajući si leđa.

“Vidite? Nisam vas napustio!” kaže Arthur, gotovo ponosan na sebe.

“Odlično! Nećemo umrijeti udvoje, već utroje!” dobacuje mu kraljevna.

“Nitko neće umrijeti, Selenija! Zar vas jedan obični potok može toliko preplašiti?” čudi se Arthur.

“Ali nije ovo nikakav potočić, Arthure! Ovo je pobješnjela rijeka na čijem su kraju Vražji vodopadi!” viče kraljevna iz petnih žila.

Arthur gleda nizvodno. Istina, čuje se huka koja kao da dopire iz pakla. Vlaga ubrzano raste. Već je gotovo stopostotna.

“Ja... Nisam znao da se to tako zove!” zamuckuje Arthur.

Huka slapova postaje sve glasnija i sad su već vidljivi. Čudovišni su i dobro im pristaje ime koje nose. Toliko su moćni da u usporedbi s njima Niagara izgleda kao kapaljka. Arthur se ukočio. Ali ne i orahova ljuska.

“Dobro! Imaš li ikakvu zamisao prije nego što umreš?” dovikuje mu Selenija udarajući ga laktom.

Arthur se iznenada prene. Gleda oko sebe i razmišlja. Točno ispred slapova, preko rijeke, nadvilo se deblo jednog stabla.

“Imaš li možda uže u svom nožiću s tristo funkcija?” pita on Betamecha.

“Pa nemam! Ovo je manji model!”

Arthur promatra Seleniju od glave do pete. Osobito njezin dekolte.

“Imam zamisao! Samo me pusti!” kaže joj Arthur razvezujući njezin grudnjak.

“Uistinu je zaljubljen!” uzvikuje maleni kraljević.

Selenija silovito udara Arthura po ruci.

“To što ćemo umrijeti ne znači da ti je sve dopušteno!” kaže ona dostojanstveno.

“Ma ne, nije o tome riječ! Nije ono što misliš!” prosvjeduje on zbunjen zbog nesporazuma do kojeg je došlo. “Trebamo mi uzica da bih od nje načinio uže! Da bismo se uzverali na stablo. To nam je jedina šansa.”

Selenija oklijeva, a zatim pristaje. Arthur jednim potezom izvlači uzicu i uzima je. Selenija je prisiljena prekrižiti ruke preko korzeta da joj prsa ne bi ispala van. U njezinim godinama, nema se bogzna i što vidjeti, no riječ je o dobrom odgoju: kod kraljevni nema "toplesa".

Arthur uzima čarobni mač i brzo privezuje uzicu oko njegova drška.

"Betameche na jedan, Selenija na dva! Morat ćemo biti brzi, jer ćemo imati samo nekoliko sekundi!" izjavljuje Arthur podižući mač.

"Jesi li siguran u to što radiš?" zabrinuto pita Selenija.

"Pa... To ne bi trebalo biti teže od pikada!" odgovori on ciljajući u stablo.

Arthur usmjerava mač i baca ga iz sve snage.

Oružje leti kroz zrak, a za njim i Arijadnina nit. Moglo bi se reći i da nalikuje na raketu.

Mač se zabija usred stabla.

"Yes!" uzvikuje Arthur mašući rukama u znak pobjede.

Njegova dva suputnika gledaju ga shrvani tom gotovo primitivnom gimnastikom.

Orah brzo stiže ispod stabla.

"Pripremi se, Betameche!" dovikuje Arthur.

Tek što je dohvatio uzicu, Betameche mu se već uzverao na glavu i penje se kao majmun.

Arthur održava ravnotežu kako zna i umije na tom orahu koji samo želi nastaviti dalje. Betameche se uspinje na deblo i četveronoške se spušta na čvrsto tlo.

"Ti si na redu, Selenija!" dječak je prisiljen vikati, jer je huka zaglušujuća.

Selenija se ne pokreće. Paralizirana je od te ključale vode koja je želi odnijeti.

"Selenija! Požuri se! Neću još moći dugo držati!" viče Arthur koji lijano drži objema rukama, a orah objema nogama. Selenija skuplja hrabrost, premda su joj ruke i dalje prekrižene preko prsa.

Počinje se penjati položivši pritom stopalo na dječakovo lice.

"Vo-bvo je! Haj-ve, Felenija!" izgovara Arthur, dok mu cipela pritišće lice.

Selenija stiže do vrha i oslanja se o vodoravno postavljeni mač.

Arthur je na rubu iscrpljenosti te ispod nogu ispušta orahovu ljusku koja se brzo udaljava. Dječak se teškom mukom uspinje uz užu koje



se njiše zbog snažnog strujanja zraka iznad vode. Orah se spušta niz Vražje slapove i može se samo zamisliti što bi se Arthuru i njegovim suputnicima dogodilo da su ostali u njemu.

Selenija se uspinje na deblo i pažljivo se spušta na čvrsto tlo. Arthur prikuplja svu preostalu energiju i pridružuje joj se.

\* \* \*

Iscrpljen, jedno vrijeme ondje kleči da bi došao do daha. Selenija se udaljila. Otišla je do kraja grane koja se nadvila iznad jezera, mirnog kako se samo poželjeti može. Nedaleko od nje, Betameche cijedi vodu iz rukava košulje. Arthur uzima mač zaboden u stablo i prilazi Seleniji.

“Jesi li dobro?” upita je Arthur.

“Bit ću još bolje kad mi vratiš uzicu”, odgovori ona ruku još uvijek prekrštenih preko prsa.

Arthur okreće mač i počinje raspetljivati čvor kojim je uzica privezana za mač.

“A ja sam se uplašio za vlastiti život!” priznaje Betameche koji je presretan što je ponovo na čvrstom tlu.

Selenija sliježe ramenima, kao da želi umanjiti važnost proživljene avanture.

“Ma da. Nećemo od svega toga praviti veliko čudo, ipak je to bila samo obična voda!” odgovori ona, mrzovoljno raspoložena prema cijelom svijetu.

Kao da su je željela kazniti, nebesa odluče da pukne grana ispod njezinih nogu i naša kraljevna pada u jezero.

“Arthure! Upomoć! Ne znam plivati!”, viče kraljevna usplahireno, mašući rukama kao ptić.

Arthur sluša samo vlastito srce i hrabrost. Trči do grane i izvodi predivan skok na glavu. Jezero, nažalost, nije dovoljno duboko, te se naš junak silno udari u glavu.

“Uistinu je jako zaljubljen!” šapće Betameche kojem je žao prijatelja.

Držeći se za glavu, Arthur se pridiže. Voda mu je do koljena. Kraljevna i dalje mlatara rukama.

“Ali... Selenija! Nema vode, pogledaj! Možeš stajati!” Malo-pomalo, Selenija se smiri i shvati da nogama uistinu može dosegnuti dno. Ona kratko oklijeva, no naposljetku ustane, a voda joj je do listova.

“A... To je samo voda!” dobacuje joj Betameche, uvijek spreman da je podbode.

“Mogu li dobiti svoju uzicu?” ne odustaje Selenija, povrijeđena do srži.

Uzme Arthuru uzicu iz ruku i okrene se da je ne bi vidio.

“A ipak ti je dvaput spasio život u jednome danu!” kaže Betameche, uvijek spreman da potpiri vatru.

“Učinio je ono što bi učinio svaki dobro odgojen čovjek”, odgovara kraljevna, i dalje jednako mrzovoljna.

“Možda, ali mislim... Da to zaslužuje barem jedno ‘Hvala!’” uporan je Betameche.

Arthur mu daje znak da odustane. Uvijek ga zbunjuje kad mu netko iskazuje počast.

No Betameche je uporan. Obožava zadirkivati sestru, osobito ondje gdje je najviše boli.

Selenija je uspjela svezati uzicu te plašljivo prilazi Arthuru. Zastane ispred svog spasioca i iz ruku mu istrgne mač.

“Hvala!” kaže ona odsječno, a zatim prolazi ispred njega i udaljava se.

Betameche se smiješi i sliježe ramenima.

“Takve su ti kraljevne!” dobacuje on Arthuru, koji je u meandrima ženskog ponašanja izgubljeniji nego u vodama podivljale rijeke.

## Poglavlje 14

**B**aka otvara ulazna vrata i propusti dvojicu policajaca koji su je došli posjetiti. Odjeveni su u službene odore, no svoje kape nose pristojno u rukama.

“Moj je suprug nestao prije tri godine, a sad i moj unuk... Neću moći preživjeti toliku nesreću”, priznaje baka stišćući u ruci rupčić s porubom od čipke.

“Smirite se, gospođo Suchot”, kaže joj policajac, i dalje jednako pristojan. “Jamačno je riječ o bijegu. Sigurno su ga uznemirila sva ova događanja. Uvjeren sam da nije daleko”, kaže on gledajući obzor, iako bi bilo dovoljno pogled spustiti prema travnjaku.

“Bit ćemo uokolo u ophodnji i uvjeren sam da ćemo ga pronaći. Možete računati na nas!”

Nakratko, policajac podsjeća na ophodnju koju je Arthur izmaštao, a koja patrolira prokopima, jer je ponosan kao junak iz neke televizijske serije.

Baka uzdiše, malo joj je laknulo.

“Bilo kako bilo, hvala vam...”

Policajci je pristojno pozdravljaju, vraćaju se u svoj automobil i stavljaju kape na glave.

Bakica im maše u znak pozdrava, dok policijski automobil napušta dvorište. Brujanje automobilskog motora odzvanja do tla, gdje vlati trave počinju podrhtavati. U svijetu Minimejaca, taj se najobičniji odlazak automobila doživljava kao potres koji se udaljava.

“Što je to bilo?” zabrinuto pita Arthur.

“Ljudi”, odgovara Selenija, već priviknuta na to.

“Ah...” šapće Arthur koji se osjeća pomalo krivim.

Nije mogao ni zamisliti kakvu štetu mogu nanijeti ljudi pri obavljanju svojih svakodnevnih aktivnosti.

Betameche razmotava ispranu kartu, natopljenu vodom. “Dovraga! Ništa se više ne vidi! Kako ćemo sad?” brine se kraljević.

Arthur podiže nos prema nebu.

“Sunce je tamo. Cisterna je na sjeveru. Moramo, dakle, ići ovuda!” kaže on, pokazujući put ispruženom rukom. “Uzdajte se u mene!” pridodaje on s posve novim samopouzdanjem.

Razmiče tri vlati trave i pada u divovsku rupu. Pravi krater. Na svu sreću, uhvatio se za korijen i tako izbjegao pad od nekoliko stotina metara. Uspinje se uz korijen i izlazi na rub kratera.

“A što je sad ovo?” uzvikuje Arthur zaprepašten razjapljenom rupom.

“Ponovo ljudi”, odgovara Selenija žalosno. “Čini se da su jučer odlučili uništiti nas. Na našem su teritoriju iskopali desetke rupa poput ove.”

Riječ je o rupama koje je Arthur iskopao u potrazi za blagom. Volio bi ispričati im se, no nema hrabrosti priznati da je upravo on to učinio.

Na suprotnoj padini provalije, kolonija mrava načinila je stazu koja se spušta sve do dna kratera. Svaki mrav na leđima nosi torbu punu zemlje.

“Očekuje ih višemjesečni posao kako bi popravili štetu i obnovili svoju mrežu putova”, kaže Selenija.

“Kad bismo samo znali zašto ti divljaci posvuda kopaju rupe!” nastavlja Betameche ojađeno.

Arthur je zgrožen. Silno bi im htio objasniti da je taj divljak... on sam.

“Ne budi glup, Beta! Ljudi i ne znaju da postojimo. Ne mogu, dakle, ni biti svjesni štete koju nanose”, objašnjava Selenija tolerantno.

“Uskoro će doznati”, uključuje se Arthur u razgovor. “I ovakve katastrofe više se neće događati. Dajem vam svoju časnu riječ.”

“Vidjet ćemo...” odgovara mu po prirodi sumnjičava Selenija. “A u međuvremenu, spušta se večer. Moramo pronaći mjesto gdje ćemo prespavati.”

Narančasta svjetlost smiraja dana čitav je krajolik učinila gotovo jednobožnim. Samo je nebo, pod utjecajem nadolazeće noći, zadržalo svoju tamnomodru boju.

Malena skupina prilazi maku koji živocrven i osamljen stoji nasred polja.

Betameche je izvadio svoj višenamjenski nožić.

“Gdje li su samo stavili metaljepilo?” zapitkuje se on prtljajući po napravi.

Pritišće jedan gumb i iz naprave sukne divovski plamen. Arthur je imao tek toliko vremena da pogne glavu pa mu je plamen prošao uz samo tjeme.

“Ups!” izusti Betameche umjesto isprike.

Selenija mu iz ruku uzima predmet i sama počinje tražiti pravi gumb.

“Daj mi to, nekoga ćeš i ozlijediti!”

“Dobio sam ga tek nedavno. Za rođendan”, objašnjava kraljević.

“Koliko ti je godina?” pita Arthur.

“Tristo četrdeset sedam. Za osamnaest godina bit ću punoljetan”, objašnjava razdragano kraljević.

Arthur počne računati u glavi.

Selenija pritišće pravi gumb i iz nožića izlijeće mlaz metaljepila koje se lijepi na latice maka. Ni Spiderman to ne bi bolje izveo.

Iz nožića zatim vadi šiljak i zabija ga u tlo. Tad se uključuje maleni mehanizam koji namata nit, povlači laticu i rastvara je, kao pokretni most na utvrdi.

Arthur i dalje računa u glavi.

“A... Selenija? Koliko je tebi godina?” pita on jer želi shvatiti.

“Uskoro tisuću godina, doba razuma”, odgovara Betameche s natruhom ljubomore. “Rođendan joj je za dva dana!”

Arthur više ništa ne shvaća. On, koji je bio tako ponosan što je navršio deset godina.

Latica je sad potpuno rastvorena i spustila se dovoljno da se Selenija uz nju uzvere i uđe u cvijet.

Ona izvlači mač, rukom hvata prašnike i siječe ih u podnožju. Zatim ih protresa sve dok s njih ne otpadnu sve malene, žute kugle od kojih nastaje mek ležaj. Arthur je zadivljeno gleda kako priprema postelju.

Selenija odbacuje sad nepotrebne stabljike prašnika i poziva dječake da joj se pridruže u unutrašnjosti cvijeta.

Betameche se istog trena s užitkom baca na postelju od žutih kuglica.

“Mrtav sam umoran! Laku noć!” kaže on. Nije se uspio ni okrenuti na bok, a već je zaspao.

Arthur ne može vjerovati vlastitim očima. Evo nekoga kome nisu potrebne bakine kapi za spavanje da bi zaspao!

“Stvarno lako zaspai!” komentira on.

“Mlad je”, objašnjava Selenija.

“Tristo četrdeset sedam godina, to i nije tako malo!”

Selenija iz torbe vadi malenu, svjetleću kuglu svog brata. Protresa je da bi kugla zasvijetlila i pušta je da lebdi u unutrašnjosti maka.

“A ti? Hoćeš li za dva dana uistinu navršiti tisuću godina?”

“Da”, odgovara kraljevna jednostavno, a zatim mačem presijeca nit metaljepila.

Latica se istog trena podiže i zatvara cvijet.

U unutrašnjosti je ugođaj mek, a svjetlost prigušena, što je zaista romantično. Da se Arthur kojim slučajem zove Julio, jamačno bi zapjevao kakvu šansonicu.

Selenija se protegne i legne na ležaj od žutih kuglica, kao mačka koja liježe na sag pokraj peći.

Arthur je opijen, zanesen, što znači i pomalo izgubljen. Polako sjeda pokraj nje. Selenija šuti, zaokupljena vlastitim mislima, a onda kaže:

“Za dva dana moram zamijeniti oca pa će tad i ja doći red da bdijem nad narodom Minimejaca, sve dok i moja djeca ne navrše tisuću godina i ne zamijene me. Takav je život na području Sedam zemalja.”

Arthur jedno vrijeme šuti. Pomalo sanjari.

“Ali... Da bi imala djecu, moraš... imati muža?”

“Znam. Već ću se snaći, preostala su mi još dva dana da ga pronađem! Laku noć!” kaže ona okrećući se na bok.

Arthur ostane sjediti kao budala, dok mu u glavi tutnji stotinu pitanja koja bi htio postaviti. Saginje se da provjeri spava li, no ona već prede kao mačka.

Maleni dječak uzdiše i liježe pokraj kraljevine, što, kad se bolje razmisli, samo po sebi i nije tako loše. Podvlači ruke ispod zatiljka i dopušta smiješku da mu uresi lice.

Već se gotovo spustila noć. Prve zvijezde trepere na nebu. U noći se vidi još samo osvijetljeni mak usred šume koja tone u san, kao

svjetionik na nevidljivoj obali.

Betamecheov nož, iščekujući jutro, svjetluca na mjesečini.

Tad se, međutim, pojavljuje ruka koja uzima nož. Smežurana ruka. Ruka koja plaši. Noć postaje još mračnija i skriva kradljivca u bijegu.

Baka izlazi na trijem s fenjerom u ruci.

S pomoću slabog svjetla pogledom pretražuje noć, no sve oko nje savršeno je tiho i Arthuru nema ni traga.

Pomirena sa sudbinom, vješa fenjer o kuku smještenu iznad ulaznih vrata, a zatim ulazi u kuću, posve nesretna.

Na obzoru, prve zrake sunca počinju iscrtavati obrise crnih brežuljaka.

## Poglavlje 15

U zemlji Minimejaca, također se rađa dan i zraka sunca miluje vrh makova cvijeta. Selenija se pridiže i proteže kao mačka. Zatim naglo ustane i nogom udara jednog, a zatim i drugog dječaka.

“Ustajte svi! Put je dug!” viče ona u maku u kojem odzvanja njezin glas.

Još ukočeni od sna, dječaci s mukom ustaju. Arthura boli čitavo tijelo. To je uspomena na bogat, ali i naporan prethodni dan.

Selenija nogom odguruje laticu i svjetlost preplavljuje čitav prostor.

Dječaci se okreću jer žele zaštititi oči od prejake svjetlosti.

“OK! Promijenit ćemo pristup!” odlučuje kraljevna.

Betameche je iskočio iz cvijeta i spušta se niz laticu sve do tla. Prati ga Arthur koji se neštedimice baca na tlo. Pridružuje im se Selenija koja se niz laticu spušta kao niz tobogan.

“A sad svi na tuširanje!” uzvikuje ona, očito u odličnoj formi.

Arthur se pridiže kao starčić.

“Kod vas su buđenja pomalo gruba!” žali se on. “Meni moja bakica svako jutro donosi doručak u krevetu!”

“Kod nas samo kraljeve poslužuju u krevetu. A ti, koliko znam, još nisi kralj!”

Arthur se zarumeni, kao da je i ne htijući uzviknuo “jesam”. Biti kralj njegov je najtajniji san. Ali ne radi moći ili povlastica koje ga uopće ne zanimaju, već jednostavno radi zadovoljstva da bude suprug onoj koja će za dva dana postati Kraljicom.

“Nemoj se žaliti!” dovikuje mu Betameche. “Mene već dvjesto godina budi tako da me šutne nogom!”

Selenija zastaje ispod kapi vode priljubljene uz vlat trave.

Uzima iglicu za kosu i probija kap. Voda se slijeva u tankoj niti. Selenija dlanovima kupi vodu i umiva se.



Arthur je veselo promatra. To se uvelike razlikuje od uobičajenog tuša i plastičnog zastora koji se lijepi za tijelo. Uočava tad još jednu kap, nešto veću, koja visi s vrha jednog lista. Dječak stane ispod nje.

“Ne bi trebao stajati ispod te kapi”, savjetuje ga kraljevna.

“Da? A zašto?” pita začuđeno Arthur.

“Ova je zrela”, izusti ona prije nego što je kap otpala s lista i sručila se na Arthura.

Arthur je sad zarobljen u hladetinastoj kapi iz koje se ne može osloboditi. Izgleda kao muha uhvaćena na karamelu.

Betameche umire od smijeha.

“Nasjeo si kao početnik!” dovikuje mu grčeći se od smijeha.

“Radije mi pomози, nemoj samo zijevati od smijeha kao kit! Zaglavio sam!” viče Arthur.

“Dolazim!” odgovara mu Betameche, skupljenih nogu naskakujući na kap kao na trampolin.

Veselo skakućući, pjevuši vrlo popularnu brojalicu Minimejaca:

“Malena kap koja pala je ranoga jutra  
Do ceste kotrljala se da utopi vlastitu muku  
No nitko ne sluša je, nitko joj ne pruža ruku,  
Zato ona ode dalje i kaže vam: vidimo se sutra!”

Selenija mu dopušta da otpjeva tek jednu kiticu. Ona izvlači svoj mač i njime udara kap koja eksplodira. Betameche pada na Arthura kao jahač na konja. Dječaci su natopljeni vodom i istuširani za cijeli dan.

“Umirem od gladi! Ti ne?” kaže Betameche kao da se ništa nije dogodilo.

“Jest ćemo poslije!” prekida ga Selenija, spremajući mač u korice i probijajući se kroz travu.

Betameche prebaci naprtnjaču preko ramena i traži svoj nož na mjestu gdje ga je njegova sestra zabila u tlo.

“Moj nož! Nestao je!” zabrinuto će on. “Selenija? Netko mi je ukrao nož!”

“I bolje! Tako barem nećeš nikoga ozlijediti!” odgovara mu sestra koja je već otišla dalje.

Maleni kraljević bjesni, no ipak odluči sustići svoje suputnike.

Baka se pojavljuje na trijemu kuće. Sunce je obasjava prelijepom svjetlošću, no Arthuru nema ni traga.

Nema ni boca s mlijekom. Umjesto njih je poruka. Ona je uzme i čita:

“Draga gospođo, niste podmirili svoja dugovanja. Nismo, dakle, u mogućnosti isporučivati vam mlijeko sve dok ne podmirite dugove. Srdačno vaš, Emile Johnson, direktor Mliječne korporacije Davido.”

Baka se tiho nasmije, kao da je nimalo ne iznenađuje tko iza ovog nedjela stoji.

Pomirena sa sudbinom, uzima fenjer u kojem se svijeća potpuno istopila i ulazi u kuću.

Betameche ubere još jednu crvenu kuglicu i guta je. Dječčić je uistinu gladan.

Arthur također ubere jednu i promatra je, pomalo nepovjerljiv.

“To je moje omiljeno jelo!” napominje maleni kraljević punih usta.

Arthur miriše pomalo prozirnu kuglicu i zagriže je.

Prilično je slatka, mrvicu kisela. Topi se na jeziku kao sljezov bombon. Arthur je oduševljen te ponovo zagriže kuglicu.

“Mmmm! Baš je ukusno!” priznaje on punih usta. “Što je to?”

“Vretenčeva jajašca!” odgovara Betameche.

Arthur se ukoči, zalogaj mu zastaje u grlu i on s gađenjem ispljune sve što je požvakao.

Betameche se smije i uzima još jedno jajašce.

“Dođite vidjeti!” viče Selenija koja stoji nešto dalje, na kraju puteljka.

Arthur joj prilazi, brišući se kako zna i umije.

Betameche ubere čitav grozd i slijedi Arthura.

Selenija je na rubu velikog kanjona iskopanog ljudskom rukom.

Cijelom dužinom kanala, ljudi su u pravilnim razmacima okomito zabili čudovišne cijevi s bijelim i crvenim crtama.

Arthur je zaprepašten tim užasom... koji je sam stvorio.

Riječ je, naravno, o njegovu kanalu za navodnjavanje obilježenom slamkama. Nikad nije mogao ni zamisliti da bi djelo njegovih ruku, gledano iz žablje perspektive, moglo biti tako ružno.

“Kakav užas!” uzvikuje Betameche. “Ti su ljudi uistinu ljudi!”

“Istina, gledajući odavde, to i nije tako lijepo”, priznaje Arthur posramljeno.

“Ima li itko neku predodžbu čemu ovo služi?” uzvikuje Selenija s gađenjem.

Kako bi ublažio štetu, Arthur se osjeća dužnim objasniti.

“To je sustav za navodnjavanje. Služi za opskrbu vodom.”

“Vodom? Zar ponovo!” uzvikuje Betameche. “U cijeloj ovoj priči, mi ćemo se naposljetku utopiti!”

“Žao mi je, nisam znao”, priznaje Arthur kojemu je uistinu neugodno.

“Hoćeš reći da si upravo ti sagradio ovaj užas?” brine se maleni kraljević s izrazom gađenja na licu.

“Pa da, ali to je za zalijevanje rotkvica koje su posađene cijelom dužinom!”

“Ah! Zar vi jedete te gadarije? Ljudi su uistinu ludi!”

Selenija je smirena. Promatra konstrukciju bez izljeva osjećaja.

“Nadajmo se da tvoj izum neće pasti u ruke gospodina M., jer već vidim u koje bi se svrhe njime mogao poslužiti!”

Arthur se ukočio. Zbog toga što je čuo, ali i zbog onoga što vidi iza Selenijinih leđa.

“Prekasno”, kaže Betameche koji je vidio isto.

Selenija se okreće i vidi skupinu fanatika koji prolaze kanjonom. Jedni su na komarcima, a drugi pješice i pilama režu slamke.

Odsječene slamke padaju na tlo i kotrljaju se do potoka koji teče kroz kanjon. Slamke zatim odnosi voda kao što rijeka odnosi odsječena debla stabala.

Naši junaci bace se u grm i stanu promatrati što se događa.

“Pitam se što li će učiniti s mojim slamkama?” pita se Arthur.

“Budući da ćemo ih se tako riješiti, ja to smatram dobrim djelom!” odgovara Betameche.

Selenija ga udara po glavi.

“Bolje razmisli prije nego što izgovoriš takvu besmislicu! Oni znaju da Minimejci ne podnose vodu, a sad su pronašli način da je usmjere... kamo god požele.”

Pogled joj se zamrača, kao da joj iza očiju prolaze strašno mračne misli.

“A što misliš, kamo usmjeravaju vodu?” pita ona poznavajući odgovor.

Jedan fanatik odsijeca još jednu slamku koja pada na tlo praćena strahovitom bukom.

“Prema našem selu!” zaključuje Betameche. “Pa to je strašno! Pomrijet ćemo potopljeni vodom! A sve to zbog Arthurova izuma!”

Dječak se osjeća toliko krivim da više ne može disati. Trbuh mu pritišće nešto nalik na golemu kuglu.

Očiju punih suza, on u skoku ustaje i kreće prema potoku.

“Kamo ideš?” šapće Selenija da je fanatici ne bi čuli.

“Idem popraviti svoje gluposti!” odgovara on dostojanstveno. “Ako je istina ono što govoriš, fanatici će slamke prevesti do Necropolis. I mene zajedno s njima!”

Arthur iskoči iz gustog grmlja i baci se u netom posječenu slamku.

Fanatici nisu ništa vidjeli jer su previše zaokupljeni svojim prljavim poslom.

Arthur svoje suputnike rukom poziva da mu se pridruže.

“Taj je dječak uistinu lud!” zaključuje Betameche.

“Lud je, ali je i u pravu. Slamke će sigurno doći do Zabranjenog grada... A s njima i mi!” pridodaje Selenija prije no što će iskočiti iz skrovišta i uskočiti u slamku.

Fanatici i dalje ništa ne primjećuju, zaokupljeni poslom, sve su bliže i bliže. Betameche uzdiše jer ne može više birati.

“Ipak bi me povremeno mogli pitati za mišljenje!” ljuti se on, a zatim se trčeći pridružuje prijateljima.

Fanatici stižu do slamke s našim bjeguncima i nogama je odgurnu u potok.

Slamka pada u vodu i počinje kliziti. U unutrašnjosti slamke naša tri junaka okreću se i padaju na sve strane, pa nastaje panika.

“Pun mi je kufer ovakvih prijevoznih sredstava! Leđa su mi se pretvorila u kašu!” žali se Betameche.

“Umjesto da neprestano gundlaš, radije mi daj svoje muf-mufove!” naređuje mu sestra.

“Ako mi ih misliš ugurati u usta, ne dolazi u obzir!”

“Daj!” viče autoritativno kraljevna.

Betameche brunda, ali iz torbe ipak vadi dva muf-mufa i pruža ih sestri.

“Začepit ćemo otvore”, objašnjava Selenija bacajući po jednog muf-mufa na svaku stranu.

“A sad flamanske kuglice, brzo!”

Betameche uzme svoju puhaljku i u nju utiskuje bijelu kuglicu. Puše u puhaljku okrenutu prema muf-mufu koji se istog trena napuhuje, ukrućuje i poprima ljubičastu boju. Isto ponavlja i na suprotnom kraju slamke pa se slamka posve hermetički zatvara prema vanjskome svijetu.

Selenija trlja ruke.

“Ovako nam voda neće ulaziti!”

“I moći ćemo mirno putovati!” nadovezuje se Betameche, liježući uz stijenu slamke.

Putovanje neće dugo biti mirno. Maleni potok ulijeva se u znatno veći vodeni tok, koji naočigled postaje sve veći.

“Nije li vam čudan ovaj potmuli zvuk koji postaje sve glasniji?” pita Arthur.

Selenija napinje uši. Uistinu se čuje huka, zvuk vrlo niske frekvencije.

“Ti koji sve znaš, znaš li kamo otječe ova voda?” pita Selenija Arthura.

“Ne znam točno, ali znam da se svi vodeni tokovi u jednom trenutku združuju i uvijek teku prema istom mjestu, a to znači...”

Arthur malo-pomalo shvaća na što upućuje njegova rečenica.

“Vražji slapovi!” urlaju naša tri junaka jednoglasno istim, uspaničenim glasom.

I to je kraj ugodnog putovanja. Prve slamke već padaju u provaliju niz koju suklja voda.

“Ti stvarno uvijek imaš odlične zamisli!” žali se Selenija Arthuru.

“Nisam mislio da...”

“Onda sljedeći put dobro promisli prije nego što nešto učiniš!” viče ona. “Betameche, smisli nešto, moramo se izvući!”

“Bvo hitam! Hitam!” odgovara kraljević koji ponovo prazni svoju torbu prepunu nepotrebnih predmeta.

“Ne shvaćam zašto se toliko uzrujavate”, reče Arthur. “Muf-mufovi su začepili oba otvora. Ništa nam se ne može dogoditi! Osim toga, ti slapovi i nisu tako visoki! Jedva jedan metar!”

Slamka stiže do ruba čudovišne pukotine koja je prema minimejskoj verziji mjerila duboka tisuću metara. Cijev se polako nagine i pada u prazninu.

“Mama!” zapomažu naša tri junaka, no zaglušujuća buka slapova glasnija je od njihovih molitvi.

Poslije pada od nekoliko sekundi koje su se činile kao minute, slamka pada usred vrtloga pjene. Cijev zaranja u vodu, pojavljuje se na površini, okreće se, a zatim nošena vodenom strujom, klizi do malenog mirnog jezera.

“Mrzim javni prijevoz!” žali se Betameche koji, ni sam ne znajući koji put, ponovo slaže stvari u torbu.

“Prošli smo slapove. Sad će sve biti mirnije!” umiruje ih Arthur.

Slamke se raspršuju preko površine jezera koje je odveć mirno da bi bilo stvarno.

Jedno stvorenje skupljenih nogu skoči na njihovu slamku kao automobil koji je pao s neba.

Kroz prozirnu stijenku slamke mogu vidjeti obrise njegovih stopala. A s obzirom na njihov odvratni oblik, imaju razloga za zabrinutost.

“Što je sad ovo?” pita Betameche, ukočen na dnu slamke.

“Kako bih ja to mogla znati?” uzrujano odgovori Selenija.

“Ušutite!” šapuće Arthur. “Budemo li tihi, sigurno će produžiti svojim putem.”

Arthur ima pravo, na tri sekunde. Tad jedna čudovišna pila presijeca slamku, tik uz Seleniju koja počne vikati.

U unutrašnjosti je zavladao užas. Komadići plastike padaju posvuda i buka je neizdrživa. Slamci je odrezan jedan dio, u podnožju zgloba u obliku malene harmonike koji odjeljuje trećinu slamke.

Naša tri junaka bježe prema suprotnom kraju, no stvorenje je poskočilo u istome smjeru te su prisiljeni vratiti se odakle su i došli. Naši junaci sad su u harmonikastom zglobu, na rubu vode, na rubu kraja.

Stvorenje ponovo zasijeca, uz sam rub zgloba.

Odvaja maleni, nabrani dio u kojem se skrivaju naša dva prijatelja, a koji je, čini se, jedini dio slamke koji ga zanima.

Naših troje Minimejaca je izvan sebe. Stišću se jedno drugom u naručju kao mul-mulovi.

Stvorenje još uspravno stoji na harmonici s prugama. Još uvijek su vidljiva tek njegova stopala. No nešto mu je jamačno privuklo pozornost, jer sad se na stijenci slamke može vidjeti i njegovo koljeno, a zatim i dlanovi. Stvorenje sad četveronoške puže. Na otvoru slamke pojavljuje se i njegova glava, okrenuta naopako.

Stvorenje na glavi ima duge pletenice u koje su upletene školjke.

Riječ je o Koolomasaiju. Minimejskoj verziji Boba Marleyja.

Biće s očiju uklanja zaštitne naočale, nakratko promatra naših troje izbezumljenih junaka i naposljetku usne širi u osmijeh i otkriva svoje lijepe, bijele zube. Budući da mu je glava okrenuta naopako, i s osmijehom je isto, pa Arthur nije siguran kako ga protumačiti.

“A što vi radite unutra?” pita Koolomassai nasmiješeno.

Selenija oklijeva odgovoriti, osobito zato što u daljini vidi komarca koji im se približava.

“Pronađu li nas fanatici, bit će nam uskraćeno zadovoljstvo da vam objasnimo!” kaže mu Selenija posve ozbiljno.

Koolomassai je shvatio poruku.

“Problem?” dovikuje fanatik koji je komarca zaustavio iznad onog što je od slamke preostalo.

“Ne. Ništa posebno. Samo sam gledao je li oštećena”, odgovara zaposlenik opušteno.

“Nas zanimaju isključivo cijevi, ovaj dio nas ne zanima”, kaže fanatik govoreći o harmonici.

“Baš dobro! Nas zanima isključivo taj dio! Tako se barem nećemo svađati!” nastavlja radnik u šali.

Fanatik, međutim, općenito ne voli šalu.

“Požuri se! Gospodar čeka”, zaključuje fanatik kojem i strpljenje i inteligencija, čini se, imaju granice.

“*No problemo!*” dovikuje Koolo. “Ostanite gdje jeste”, šapće on Arthuru. “Doći ću po vas!”

A zatim nestane skačući sa slamke na slamku.

“Požurite se, gospodar čeka!” dovikuje Koolo svojim drugovima koji raštrkani rade na drugim slamkama koje plutaju na površini jezera. Radnici se bacaju na posao da bi pokazali dobru volju, no ne rade od srca. Pomalo nalikuju na taksiste koji usporavaju baš onda kad vam se žuri.

Koolo se služi motkom kako bi duge cijevi pogurao prema novom vodenom toku. Usput odjeljuje harmonike i odguruje ih prema obali. Naših troje prijatelja prihvatilo je njegov savjet. Nisu se ni pomaknuli s mjesta.

Nešto poput dizalice načinjene od drveta i lijana hvata maleni komad slamke nalik na obješenu kobasicu i baca ga u golemu košaru. Harmonika pada među dvadesetak drugih, prava žetva.

Košara je pričvršćena za leđa divovskog kukca. To je gamul, veoma otporna vrsta balegara kojim se ovdje često koriste kao teglećom životinjom. Životinja se često koristi i u narodnim izrekama kao što je "tvrdoglav kao gamul" ili (ovdje to i jest slučaj) "natovaren kao gamul".

"Gdje smo?" brine se Arthur.

"Na gamulovim leđima. Skrivaju nas."

"Skrivaju nas da bi nas bolje izdali!" uzvikuje Betameche. "Kako netko može vjerovati Koolomassaiju? To su najveći lažljivci i prevaranti svih Sedam zemalja zajedno!"

"Da nas je htio izdati, već bi to učinio!" odgovara Selenija razumno. "Mislim da nas odvođe na sigurno."



## Poglavlje 16

**M**etalna vratašca otvore se na obronku brijega. Gamul se naginje unatrag i spreman je svoj koš isprazniti u crnu rupu koja nevjerojatno nalikuje na smetlište.

“I to je sigurno mjesto?” pita Betameche, zabrinut zbog onog što će uslijediti.

U dojmljivom kaosu, deseci harmonika padaju u crnu rupu. Ne usuđujemo se ni zamisliti u kakvom će stanju biti naši junaci poslije pada.

Harmonike se kotrljaju preko mračnog tla i naposljetku se zaustavljaju. Sve se zaustavilo. Opet je tišina. S njom se vratila i zabrinutost.

“Rekao nam je da ostanemo gdje jesmo. Zato se nećemo micati i čekat ćemo da dođe po nas!” govori Selenija zapovjednički.

Iznenada, automatska ruka podiže slamku i polaže je okomito. Odmah zatim pokretna traka odnosi komad slamke. Naši prijatelji više ne znaju kako bi se držali, toliko ih se neprestano bacaka. Mehanička ruka nastavlja svoj posao i niže harmonike na pokretnu traku koja ih odnosi.

Nešto dalje, drugi stroj u svaku harmoniku umeće svjetleću kuglu nalik na veliki biser. Naši junaci za dlaku su izbjegli “krunidbu”.

Harmonika sad u svom središtu ima narančasto svjetlo i malo-pomalo postaje jasna svrha ovih predmeta.

Posljednji stroj uzima komade slamki i niže ih na konopac koji se razmotava i razotkriva predivnu girlandu urešenu lampionima s prugama.

I dalje se razmotavajući, uže označava rub plesnog podija. Riječ je o singlici položenoj na stari gramofon koji, pak, ima ulogu bara i plesne dvorane. Topla svjetlost lampiona stvara intimnu atmosferu koja pospješuje druženje. Za to su i predviđeni brojni, maleni stolovi. S desne strane je ručica gramofona, gramofonska igla i DJ. S lijeve

strane je veliki bar u kojem vlada velika aktivnost. Polovica klijenata su naravno fanatici iz Kraljevske vojske.

Arthur i njegovi prijatelji promatraju taj čudni noćni klub, i dalje se čvrsto držeći za nabore u unutrašnjosti lampiona.

“Neću još dugo ovako izdržati”, naglašava Arthur koji je iscrpljen.

“Uistinu želiš sići?” pita Selenija nosom pokazujući skupinu fanatika koji upravo ulaze u bar.

“Još ću malo izdržati!” odgovara Arthur poslije kratkog razmišljanja.

Prošavši kroz ulaz za zaposlenike, Koolomassai dolazi na plesni podij. Prati ga njegov šef, koji je veći, snažniji i s više *dreadlocksa* na glavi.

Koolo podiže glavu i pregledava lampione u potrazi za bjeguncima. Prilično ih je lako pronaći, jer se kroz prozirne stijenke jasno vidi kako se grčevito i smiješno drže za nabore.

“Hajde! Možete skočiti!” kaže im Koolo smiješeći se.

Arthur više ne može izdržati i istog trena pada na podij. Pomalo zbunjen, pridiže se, a Selenija mu pada u naručje, slijedi je Betameche koji pada u sestrično naručje. Arthur na trenutak tako stoji s dva paketa na rukama i glupavo se smiješi. Noge mu zatim popuštaju i sve troje padaju na tlo.

“Zar su ovo troje plaćenika koje fanatici posvuda traže?” pita pijandura, pomalo sumnjičavo.

“Ja... mora da sam bio malo napušen”, priznaje Koolo.

“Znaš li da treba pušiti samo korijen, a ne čitavo stablo?”

“Ovaj... Da?” odgovara zaposlenik izgubljeno.

“Pa, da!” uvjerava ga njegov šef. “Hajde, bježi, ja ću se pobrinuti za njih!”

Zakupljen vlastitim mislima, Koolomassai se udaljava, dok se naših troje junaka pridižu na noge. Izraz gazdina lica iznenada se mijenja i lice mu sad krase osmijeh prodavača sagova.

“Prijatelji moji!” uzvikuje on šireći ruke i pokazujući sve zube kojima raspolaže. “Dobro došli u JAIMABAR-KLUB!”

Rahitični komarac baš je u tom trenutku položio na stol četiri čaše.

“Plameni Jack za sve?” uzvikuje gazda kojem ovo, čini se, nije nimalo neobično.

“Oh, da! Da! Da!” lupka Betameche nogama o tlo.

“Jack? Drmaj!”

Rasta-komarac ugurava svoju sisaljku s četiri cjevčice izravno u čaše novih klijenata. Iz njih izlazi crvena tekućina koja se, pod utjecajem velikog pritiska, pjeni, dimi, a naposljetku i zapali.

Gazda puše u vatru kao da puše u pjenu na pivu.

“Živjelo Sedam zemalja!” izjavljuje on podižući čašu i nazdravljajući.

Svatko gasi plamen u svojoj čaši i podiže je. Gazda svoj napitak ispija u jednom gutljaju, a za njim isto to čine Betameche i Selenija. Arthur se nije ni pomaknuo. Čeka da vidi kako napitak djeluje.

“Ah! Ovo je dobro!” uzvikuje Betameche.

“Osvježava”, priznaje Selenija.

“Ovo je omiljeno piće moje djece!” naglašava gazda.

Tri glave okreću se prema Arthuru koji još nije ispio svoje piće. Još ga samo milimetar dijeli od poniženja.

“Živjelo Sedam zemalja!” uzvikuje dječak nevoljko.

Dječak ispija tekućinu u jednom gutljaju. Bolje da nije. Postaje crven u licu, kao vino Bordeaux iz 1912. Progutao je tartarsku ljutu papričicu sa sirupom od viskija. To je otprilike kao da je polizao vulkan. Arthur se dimi sa svih strana, kao da je dvanaest sati proveo u sauni.

“Uistinu, ovo osvježava!” uzvikuje onim što mu je preostalo od glasa.

Betameche s dna čaše prstom kupi ostatke pića.

“Osjeća se blagi okus jabuke!” kaže on kao dobar poznavatelj.

“Nema tu samo jabuke!” naglašava Arthur posve uništenim glasom.

Nedaleko od njih pojavljuje se skupina fanatika. Pogledom pretražuju okolinu, kao da traže nešto ili nekog. Selenija je zabrinuta i stišće se u kut.

“Ništa se vi ne brinite!” umiruje ju gazda. “Ovo su novačitelji. Koriste pijanstvo pojedinih klijenata da bi ih unovačili u Kraljevsku vojsku. Dok ste sa mnom, nemate razloga za strah.”

Naši prijatelji blago se opuštaju.

“Kako to da fanatici na svoju stranu još nisu pridobili vaš narod, a podjarmili su tolike narode Sedam zemalja?” pita Selenija pomalo sumnjičavo.

“Oh, pa to je barem jednostavno!” izjavljuje gazda. “Mi proizvodimo devedeset posto korijenja za pušenje, a vojska fanatika ne bi

izdržala ni jedan dan bez pušenja! Ostavljaju nas na miru zato što smo jedini koji ih znamo pripremiti.”

Selenija je nepovjerljiva prema tom poslu.

“Od kojeg stabla dobivate korijenje?”

“Ovisi. Lipa, kamilica, verbena... Samo prirodni sastojci!” odgovara on sa smiješkom koji čovjeka ostavlja zbunjenim. “Želite li probati?” nudi on ljubazno kao zmija koja nudi jabuku.

“Ne, hvala, gospodine...?”

“Prijetelji me zovu Max”, odgovara gazda sa smiješkom koji uključuje svih trideset osam zuba. “A vi? Kako se vi zovete?”

“Ja sam Selenija, kći cara SIFRATA DE MATRADOYA, petnaestoga u nizu vladara Prve zemlje.”

“Vau!” uzvikuje gazda koji glumi da je impresioniran. “Vaša Visosti!” nastavlja on saginjući se da bi joj udijelio rukoljub.

Selenija povlači ruku kako bi mu predstavila svoje suputnike.

“Ovaj ovdje je moj brat, SAIMONO DE MATRADOY Betameche, možete ga zvati Beta.”

Arthur je dovoljno popio da se može i sam predstaviti.

“A ja sam Arthur! Iz roda Arthurova! Zašto ste sasjekli sve moje slamke?” pita on onoliko izravno koliko mu to alkohol dopušta.

“Riječ je o poslovnom dogovoru! Fanatici su tražili da ih očistimo i pošaljemo prema Crnoj rijeci koja otječe ravno prema Necropolisu.”

Čuvši to, naši junaci se usprave, puni nade.

“A upravo tamo idemo i mi! Možete li nam pomoći?” pita kraljevna bez okolišanja.

“Eh! Polako, kraljevno! Put u Necropolis je putovanje u jednom smjeru! Zašto biste išli na takvo mjesto?” pita gazda.

“Moramo uništiti gospodina M. prije nego što on uništi nas”, otkriva mu Selenija.

“Samo to!” odgovara Max pomalo iznenađeno.

“Samo to!” odgovara Selenija ozbiljnija no ikad.

“A zašto bi vas M. htio uništiti?” pita on, znatiželjan po prirodi.

“Duga je to priča”, uvjerava ga kraljevna. “Recimo da se za dva dana moram udati i zamijeniti svog oca na prijestolju, a M. se s time ne slaže. On zna da od trenutka kad stupim na vlast više nikada neće moći osvojiti našu zemlju. Tako je zapisano u proročanstvu.”

Maxa to, čini se, zaista zanima, osobito prvi dio koji govori o vjenčanju.

“A... kako se zove vaš sretni odabranik?”

“Ne znam. Još nisam odabrala”, odgovara kraljevna pomalo oholo.

Max osjeti priliku za sebe i usta razvlači u osmijeh odveć širok da bi bio iskren. Arthur namiriše lukavstvo (i alkohol).

“Samo malo! Polako, druškane!” uzvikuje Arthur odgurujući ga rukom. “Mi smo u misiji! A ona još nije okončana!”

“Baš zato i zaslužujete malo utjehe prije odlaska! Jack! Natoči nam isto! Moja runda!” uzvikuje gazda na veliku Betamecheovu radost.

I dok rasta-Jack puni čaše, Max trči do DJ-a koji sjedi pokraj ručice gramofona.

“Sporobrz! Zavrti stvar!” dovikuje gazda u žurbi.

DJ Sporobrz istog se trena sagne prema stražnjem dijelu gramofona i budi dva Koolomassaija koji su zaspali pušeći korijen.

“Ustajte, dečki! Naložite!” dovikuje im Sporobrz.

Dvojica pušača mlitavo ustaju i protežu se kao dva sljezova bombončića.

Prilaze golemoj bateriji od jednog i pol volta te je kotrljaju do kućišta za baterije. Čim je baterija na svom mjestu, uključuju se svjetla koja plešu preko podija. Ploča se počinje okretati, a Sporobrz namješta iglu na željenu pjesmu. Čini se da ćemo petnaest minuta provesti u američkome stilu.

Max se nakloni Seleniji, zavodljiviji nego ikad.

“Hoćete li me počastiti ovim plesom?” pita on, ugladen kao džentlmen.

Selenija se smiješi, ali ne i Arthur.

“Pred nama je dug put, Selenija! Morali bismo krenuti!” dovikuje on zabrinut zbog konkurencije.

“Pet minuta opuštanja, to nikad nikome nije naštetilo!” odgovara Selenija koja prihvaća poziv na ples. Koliko iz zadovoljstva, toliko i da izaziva Arthura.

Max i Selenija odlaze na podij i počinju plesati sentiš.

“Beta! Učini nešto!” srdi se Arthur, ljubomorani kao mul-mul.

Umjesto odgovora, Betameche ispija još jedan plamen Jack.

“Sto hoćeš da učinim?” pita on podrigujući kao raketa. “Za dva dana navršit će tisuću godina. Već je velika!”

Arthur je očajan. Betamecheov pogled klizi preko bara, gdje uočava Koolomassaija s nožem zadjenutim za pojas.

“Ali to je moj nož!” uzvikuje Betameche. “Idem tom lopovu reći nekoliko riječi!”

Betameche ustaje, usput ispija sestrin plameni Jack i odlučnim korakom odlazi do bara.

Arthur ostaje sam, očajan, izbezumljen. Iznenada, uzima svoju čašu i ispija je da bi malo brže zaboravio.

## Poglavlje 17

**M**ax pokušava prići bliže Seleniji koja mu se pristojno opire, kao u ljubavnoj igri. Ona pogledava Arthura čiji je očaj, čini se, oduševljava.

“Znate, pronaći muža u samo dva dana, to baš i neće biti jednostavno!” objašnjava Max koji počinje igru zavođenja. “No, ako hoćete, ja vam mogu priskočiti u pomoć!”

“Lijepo od vas, no već ću se ja snaći”, odgovara Selenija koju ova igra zabavlja.

“Volim pomagati. To mi je u krvi. Osim toga, došli ste u pravom trenutku, jer kod mene je trenutačno poprilično mirno: imam samo pet žena!”

“Pet žena? Pa to je ipak jako puno posla?” zabrinuto će Selenija smiješeći se.

“Ja sam vam veliki radnik!” uvjerava je gazda. “Mogu raditi dan i noć, svih sedam dana u tjednu, a da se uopće ne umorim!”

Arthur je klonuo preko stola, a njegov žalosni pogled prikovan je uz prizor kraljevine koja pleše. S drugim.

“Ionako je prestara za mene!” kaže on obeshrabreno samome sebi. “Tisuću godina! Meni je tek deset! Što bih radio sa staricom?”

Jedan od fanatika novačitelja sjeda sučelice njemu, zaklanjajući mu tako pogled na kraljevinu.

“Što zgodan momak kao što si ti radi s praznom čašom?” dobacuje mu fanatik smiješeći se kao lovac koji je nanjušio goluba.

“Ako je želim napuniti, onda i mora biti prazna!” odgovara mu Arthur umrtvljen alkoholom.

Fanatik se smiješi. Uhvatio je lovinu.

“Vrckast si? To je dobro!” laska mu fanatik. “Osjećam da ćemo se ti i ja dobro složiti!”

Ne okrećući se, pruža ruku iza leđa.

“Jack! Donesi nam isto!”

Betameche dolazi do bara i poguruje kradljivca svojega noža koji ga zalije svojim plamenim Jackom.

“Hej! Pa jesi li ti normalan?” uzvikuje Koolomassai izivciran kao puž golać.

“To je moj nož! Ukrao si mi ga!” buni se Betameche, bijesan kao pit bul. “To je moj nož! Dobio sam ga za rođendan!”

Koolomassai pruža ruku i dječaka drži podalje od sebe.

“Hej! Smiri se, prgavče! Što ako imam nož koji je isti kao tvoj?”

“Ovo je moj, siguran sam! Prepoznao bih ga između tisuću drugih! Daj mi ga!” ne odustaje Betameche.

Jedan fanatik odlučno im prilazi. Osjeća se da je riječ o časniku.

“Neki problem?” pita vojnik, umišljeno kao da je kaplar.

“Ne! Sve je u redu!” uvjerava ga Koolomassai medenim glasom.

“Ne! Ništa nije u redu!” odgovara Betameche. “Ukrao mi je nož!”

Kradljivac se smiješi kao da je riječ o šali.

“Baš je veseljak ovaj tupavko! Dopustite da vam objasnim, satniče!”

Kao da izvodi madioničarski trik, Koolomassai iz džepa vadi dvije smotane cigarete.

“Korjenčić?” predlaže lukavac.

Fanatik oklijeva, no ne može dugo izdržati. Podiže prednji dio svoje kacige i otkriva lice. Prvi put vidimo lice jednog fanatika koji inače uvijek nose kacige, no istog trena zaključujemo da bi bolje bilo da ga nismo ni vidjeli. Na fanatikovoj glavi nema ničega. Ni kose ni obrva ni ušiju ni usana. Lice je gotovo okruglo i glatko, kao kamen uglačan stoljećima erozije. Šareni kamen koji su nagrizle bolesti. Dva malena, crvena oka ne zrače gotovo nikakvom energijom, kao oči koje su vidjele previše ratova. Ukratko: nije ga lijepo vidjeti. Fanatik uzima smotuljak i stavlja ga u kljun. Kao dobar profesionalac, Koolomassai pali šibicu između prstiju. Fanatik polako uvlači dim a zatim ga ispušta, zastrašujuće se smiješeći.

Betameche je zabrinut. Sve ovo neće se okončati u njegovu korist.

Istodobno, Max je Seleniji prišao nekoliko centimetara bliže.

“Onda? Što kažete na moj prijedlog?” pita gazda koji želi zaključiti posao.

“Ugodno ga je čuti, no brak je preozbiljna stvar da bi ga se sklapalo bez ikakva razmišljanja”, odgovara Selenija koja se poigrava kao mačka s mišem.



“Zato vam i predlažem malenu probnu vožnju! Zato vam i predlažem probnu vožnju na račun kuće! Vidjet ćete: probati znači prihvatiti.”

Selenija se tiho nasmije, jer je zabavlja tolika uobraženost.

Suučesnički pogledava prema Arthuru, no njezin suputnik je više ne promatra. Zabio je nos u ugovor koji je spreman potpisati. Fanatik novačitelj pruža mu olovku. Arthur pogledava čašu koju drži u jednoj ruci i smotani korjenčić u drugoj. Odluči početi s čašom iz koje, ne kriveći lice, ispije plameni Jack. Odloži čašu na stol i uzme olovku. Fanatik mu gura ugovor pod olovku da bi mu olakšao posao. Arthur je spreman potpisati, no u tome ga omete Selenijina ruka.

“Oprostite, ali... Htjela bih posljednji put plesati s njim prije nego što me napusti i ode s nekim drugim!”

Fanaticu se to previše ne sviđa, no Selenija je Arthura već odvukla na podij i čvrsto ga stišće u naručju.

“Lijepo od tebe što si mi udijelila ovaj ples!” kaže joj Arthur uz širok osmijeh.

“Znaš li ti uopće što si htio potpisati?” pita ga Selenija, nervoznija nego ikad prije.

“Ne. Uopće ne znam, no to ionako nije važno!” odgovara joj Arthur opijen alkoholom.

“Zar me ovako želiš zavesti? Zar misliš da ću se udati za čovjeka koji puši, pije i pleše kao da ima dvije lijeve noge?”

Arthuru je potrebno nekoliko sekundi da se pribere, no ipak shvaća što mu želi reći. Malo se uspravlja i pokušava upravljati nogama koje ga samo napola slušaju. Selenija se naposljetku ipak smiješi nadljudskim naporima njezina suputnika da se odupre alkoholu.

“Ovo je već bolje”, priznaje ona.

Sporobrz izdaleka promatra par.

“Zar ćeš dopustiti da ti je ovaj patuljak ukrade ispred nosa?” pita on Maxa koji također promatra.

“Zdrava konkurencija nikome nikad nije naštetila!” odgovara Max smiješeći se, ne previše zabrinut.

Arthur se pomalo oporavlja. Ples postaje sve prisniji. Arthur počinje razgovor.

“Ti... Ti uistinu misliš... Da kod tebe imam neke šanse? Usprkos razlici u godinama?”

Selenija se počne smijati.

“Kod nas se godine računaju prema cvatnji Selenijina ili Mjesečeva cvijeta. To je kraljevski cvijet po kojem sam dobila ime.”

“A! Ali... koliko je onda meni godina?”

“Gotovo tisuću. Kao i meni”, odgovara kraljevna koju to zabavlja.

Polaskan iznenadnom zrelošću, Arthur se isprsi. To mu daje želju da postavi još tisuću pitanja.

“A jesi li prije bila malena djevojčica kao i ja? Hoću reći, ja sam dječak, ali... Jesi li bila djevojčica kao i ostale djevojčice iz moje četvrti?”

“Ne. Rođena sam ovakva”, odgovara Selenija koju to pitanje uznemirava. “I nikada nisam otišla dalje od Sedam zemalja.”

U kraljevninu glasu osjeća se žaljenje, no ona to vjerojatno nikada neće priznati.

“Jednoga dana, volio bih te odvesti... u moj svijet”, priznaje joj dječak, žalostan već pri samoj pomisli da će ju jednoga dana napustiti, premda će se to dogoditi možda tek za tisuću godina.

Selenija osjeća sve veću nelagodu.

“Zašto ne!” odgovara ona pomalo prezrivo, kao da želi umanjiti važnost njegovih riječi. “U međuvremenu te podsjećam da moramo dovršiti svoju misiju... Čeka nas Necropolis!”

Ta riječ odzvanja u Arthurovoj glavi i djeluje bolje od lijeka protiv mamurluka.

Fanatik novačitelj izgubio je klijenta te odlazi do bara da bi potražio novu žrtvu. Prolazi ispred Betamecha koji još žustro raspravlja s kradljivcem noža i vojnikom. Koolomassai je usred muljaže, turistička verzija.

“A tad sam se iznenada spotaknuo preko noža zabodenog u tlo! Odmah sam, naravno, pomislio da je riječ o zamci!”

Pluća punih dima, fanatik se cereka.

“Ta ti je dobra!” grohotom se smije ratnik, ne znajući ni sam govori li o šali ili o cigareti u svojoj ruci.

Očajan, Betameche uzdiše. Svjestan je da neće tako brzo vratiti svoj nož koji fanatik prevrće po rukama.

Novačitelj veselo odvodi dvije nove žrtve, previše pijane da bi se opirale. Selenija ih promatra kako se udaljavaju. Na pamet joj pada odlična zamisao.

“Uvjerena sam da ćemo, budemo li slijedili novačitelje, u Necropolisu biti dok trepneš okom!”

Arthur se slaže i prihvaća misiju.

“U pravu si!” galami on. “Bit ćemo tamo dok trepneš okom! To je naša misija!” kaže on ponesen patriotizmom i onim što mu je od alkohola u organizmu preostalo. “Čim stignemo tamo, pronaći ću svog djeda i blago i udijelit ću nezaboravne batine onom prokletom Maltazardu!”

Pri samom spomenu tog imena, kao da se čitava zemlja zaustavila. Osim toga, Sporobrz je uhvatio rub ploče i zaustavio glazbu. Dvadesetak fanatika polako se okreće prema budućem mrtvacu kojem je palo na pamet izgovoriti to ime.

Vojnik spušta kacigu koja se istog trena ispunjava dimom, zato što je zaboravio prije toga baciti cigaretu.

“Ups!” izusti sramežljivo Arthur, svjestan vlastitog izljeva hrabrosti.

“Ne znam koliko bi dobar kraljević bio, ali zato sa sigurnošću znam da si kralj svih šeprtlja!” dobacuje mu Selenija gledajući ga pogledom punim zamjerki.

Max se počne smiješiti.

“Čini se da se ugođaj zahuktava”, raduje se on. “*Neka predstava počne!*”

Daje znak Sporobrz koji ispušta ploču i nogom udara gramofonsku iglu. Ponovo se čuje glazba. *Bilo jednom na Zapadu.*

Fanatici prilaze i polako se približavaju paru koji se povlači natraške. Bit će svađe.

“Arthure? Imaš tri sekunde da se otriježniš!”

“A? Dobro! Ali... Kako se netko može otriježniti u tri sekunde?”

Selenija ga tad silovito pljusne posred lica. Takvu pljusku čovjek ne bi volio primiti svakoga dana. Arthur protrese glavom. Zubi mu trnu.

“Hvala... prolazi!”

“Tim bolje!” izusti ona izvlačeći mač iz korica.

“A čime ću se ja boriti?” brine se Arthur.

“Molitvama!”

Selenija zauzima obrambeni položaj, dok ih ploča koja se okreće pronosi ispred DJ-a i Maxa.

“Hej! Mali!”

Gazda je izvukao mač i usput ga dobacuje Arthuru.

“Hvala, gospodine!” odgovara zaprepašteno dječak.

“Hajde! Rasplešimo se!” dovikuje Max svom DJ-u koji gramofonsku iglu nogom gura prema drugim brazdama.

Mijenjamo film. Priča sa zapadne strane.

Arthur staje pokraj Selenije, dok fanatici počinju opkoljavati par.

Betameche je slijedio fanatika koji mu je ukrao nož te mu pristojno daje savjete.

“Pritisnete li na sedamdeset peti gumb, dobit ćete lasersku sablju. To je veliki, uvijek djelotvoran pomagač.”

“Oh? Stvarno? Hvala, mali!” odgovara još uvijek zadimljeni fanatik.

Ratnik pritišće sedamdeset peti gumb i strašan plamen sprži mu kacigu i sve što je u njoj bilo, a to i nije bogzna što. Fanatikovo tijelo nije se pomaknulo, no glava mu se pretvorila u pepeo. Betameche uzima nož koji je fanatiku ostao u ruci.

“Usrdno se ispričavam! Pogriješio sam. Možda sam trebao preokrenuti brojke? Pedeset sedam, možda?”

Betameche pritišće pedeset sedmi gumb i iz noža se oslobađa metalnoplava laserska sablja.

“Ovo je već bolje!”

Ugledavši laser, fanatici se razmiču i Betamecheu dopuštaju da se pridruži Arthuru i Seleniji.

I tako su ponovo ujedinjeni, doduše više u zlu nego u dobru.

Okreću se leđima jedan drugome, mačeve pružaju ispred sebe, te tako tvore prijeteći trokut.

Iznenada, fanatici ispuštaju svoj nadaleko poznati poklič i počinje tuča.

Sporobrz navlači rukavice bez prstiju, prima rub ploče i počinje repati. Tučnjava je ritmička, bolja od *break-dancea*.

Selenija niže napade, neprestano dokazujući vlastitu spretnost i okretnost. Kao pravi vitez, graciozna je i vješta u borbi.

Betameche raspolaže oružjem kojim je lakše rukovati, pa fanatike ruši kao čunjeve.

Arthur je manje iskusan, no dovoljno je brz da izbjegne udarce. Pruža mač da bi odbio napad, no jedan fanatik presijeca njegovo oružje.

Max razvlači lice u razočaranu grimasu.

“Oh? Jadni dječak! Tko li mu je samo dao mač tako loše kvalitete?” kaže on glumeći suosjećajnost.

Sporobrz ga promatra i dvije rugobe počinju se cerekati kao medvjedi.

Arthur trči preko podija, izbjegavajući udarce koji pljušte sa svih strana. Skriva se iza gramofonske igle. Fanatici nikako ne uspijevaju uhvatiti iglu koja im neprestano bježi te se samo sudaraju s glavom ručice gramofona koja poskakuje iz brazde u brazdu i pušta isprekidanu glazbu, bolju od bilo kojeg *hip-hopa*.

“Taj mali ima ritma u krvi!” priznaje gazda kao istinski stručnjak.

Ispred Betamecha staju tri fanatika koji su također naoružani laserskim sabljama.

“Tri na jednog? Zar vas nije stid? Dobro, utrostručit *ću* snagu!” Betameche pritišće gumb koji poništava laser i iz noža izbacuje buket cvijeća.

“Lijepo, zar ne?” kaže on zbunjen vlastitom pogreškom. Fanatici počinju urlati i nasrcu na malenog kraljevića koji trčeći bježi. Baca se pod stol gdje se prethodno sakrio Arthur.

“Moj mač se pokvario!” uzvikuje Betameche tražeći pravi gumb.

“I moj!” odgovara Arthur pokazujući držak mača koji mu je jedini preostao.

Jedan fanatik prilazi stolu i laserskom ga sabljom presijeca na dva dijela.

Dva prijatelja kotrljaju se po zemlji, svaki na svoju stranu.

“Njegov, međutim, savršeno radi svoj posao!” izusti Arthur, zabrinut zbog napetosti koja raste.

Betameche nervozno čeprka po nožiću i naposljetku ipak aktivira jedno oružje. Mjehuramat. Riječ je o malenoj cjevčici koja proizvodi mjehure od sapunice. Vrlo brzo stvara se oblak koji, doduše, i nije velika prijetnja, ali je praktičan kad čovjek želi iščeznuti.

Fanatici bjeguncima gube trag. To ih sasvim razbjesni, pa zato mačevima počinju udarati zrak, razbijajući pritom tek raznobojne i

lijepo mjehe od sapunice.

Selenija uklanja jednog fanatika, a zatim se spušta na koljena i podiže mač iznad glave da bi odbila napad drugog ratnika. Iz korica izvuče nož koji fanatik nosi uz potkoljenu i zabije mu ga u stopalo. Fanatik ostaje paraliziran od boli.

“Hej! Pripazi malo! Nemoj mi uništavati ploču!” uzvikuje srdito gazda. Arthur četveronoške izlazi iz oblaka sapunice i nailazi na Betamecheovu naprtnjaču. Naleti i na jednog fanatika. Ratnik polako podiže svoj mač, kako bi bolje uživao u trenutku.

Arthur je izgubljen. Uzima nekoliko kuglica koje proviruju iz torbe i nasumično ih baca prema fanatikovim stopalima. To bi ga moglo spasiti ili mu skratiti muke. Ionako nema što izgubiti, može samo dobiti.

Malene staklene kuglice razbijaju se pred fanatikovim nogama, a on zastaje zato što je preglup da ne bi bio znatiželjan.

U manje od sekunde, kao čarolijom, pojavi se predivan buket egzotična cvijeća. Veći je od fanatika!

“Oh! Cvijeće! Kako je to lijepo!” uzvikuje fanatik sklapajući ruke.

Prolazi ispred buketa i prilazi Arthuru koji se povlači na koljenima.

“Položit ću ga na tvoj grob!” kaže mu ratnik podižući mač.

Zasljepljuje ga zloća. To samo znači da ne vidi kako iza njegovih leđa divovski cvijet otvara svoja mesožderska usta.

Lijepa biljka zatvara svoje čeljusti oko fanatika, a zatim polako žvače. Druga polovica fanatika ostala je ukočena, kao da čeka sljedeći zalogaj.

Arthur zaprepašteno promatra taj čudovišni cvijet koji guta prožvakani zalogaj, a zatim pošteno podriguje.

“Nazdravlje!” kaže Arthur, pomalo s gađenjem.

Betameche ponovo pritišće gumb. Sad bi to uistinu trebao biti onaj pravi. Trojica fanatika koja ga okružuju više nisu raspoložena za igru.

Iz noža izlazi laser s tri oštrice.

Betamechu se osmijeh vraća na lice i on ponosno pokazuje svoje oružje. Trojica fanatika se uzajamno promatraju, a zatim svaki od njih pritišće gumb na svom laseru i pojavljuje se novo oružje. Laserska sablja sa šest oštrica koje se okreću. Betameche je skamenjen.

“Je 1’ to novi model?” pita on pristojno, pretvarajući se da ga predmet zanima.

Jedan od fanatika kimanjem glave potvrdno mu odgovara, a zatim mu silovitim udarcem sabljom iz ruku izbija oružje.

Sablja na nožu ponovo se uvukla i nož klizi po tlu, sve dok ga ne zaustavi jedno stopalo. Jedna ratnička čizma fanatika broj četrdeset osam, prekrivena krvlju.

Sporobrz hvata ploču i postupno je zaustavlja. Vrtnja podija se usporava. Borba se prekida. Tišina pozdravlja svog gospodara. Darkosa. Kraljevića tame. Maltazardova sina.

Naših troje junaka staju jedno do drugog. Max se doima zabrinuto.

Darkos izgleda kao fanatik, samo je širi u plećima i njegov oklop ulijeva znatno veći strah. Naoružanje bolje od ratnog aviona kakav i ne postoji, te u svih Sedam zemalja ne postoji oružje koje on ne posjeduje. Osim možda malenog noža koji mu je zaglavljnjen ispod stopala. Polako se saginje i uzima predmet.

“Onda, Max? Priređuješ zabave na koje ne pozivaš svoje prijatelje?” uzvikuje Darkos kao da se šali, okrećući nožić između prstiju.

“Ništa službeno!” uvjerava ga Max koji se smiješi da bi prikrio nelagodu. “Ovo je samo improvizirana zabava kojom sam htio privući nove klijente!”

“Ima novih?” lažno se iščuđava fanatik. “Dopustite da vidim!”

Ratnici se s podija razmiču u stranu i otkrivaju naših troje junaka koji se jedno uz drugog stišću jače no ikad prije.

Prilazeći im, Darkos prepoznaje kraljevnu. Usne mu se rastežu u širok osmijeh zadovoljstva:

“Kraljevno Selenija! Kakvo li lijepo iznenađenje!” izjavljuje on prije no što će kao ukopan stati ispred nje. “Što osoba tako visokog ranga kao što ste vi radi ovdje u tako kasni sat?”

“Došli smo malo plesati”, odgovara ona dostojanstveno.

Darkos koristi priliku.

“Pa, plešimo, onda!” kaže on pucketajući prstima.

Jedan fanatik nogom snažno udara ručicu gramofona i igla se zaustavlja na sentišu.

Darkos se blago nakloni i pruži ruke.

“Radije ću umrijeti nego plesati s vama, Darkose”, kaže Selenija kao da prstom pritišće gumb koji pokreće atomsku bombu.

Fanatici su zabrinuti i još se više razmiču. Svaka uvreda upućena Darkosu uvijek loše završi, osobito ako je izrečena pred svjedocima. Darkos se polako uspravlja iz naklona i demonski se smiješi.

“Vaše želje moje su zapovijedi!” kaže on izvlačeći iz korica veliki mač. “Plesat ćeš cijelu vječnost!”

Darkos podiže svoje oružje i spreman je Seleniju narezati na kriške.

“A tvoj otac?” uzvikne kraljevna.

Krvoločna zvijer zastaje. Zaustavlja ruke u zraku.

“Što će reći tvoj otac, M. Prokletnik, kad ga budeš izvijestio da si ubio kraljevnju za kojom on toliko žudi? Jedinu osobu koja mu može priskrbiti najveću moć o kojoj sanja!”

Selenija je pogodila pravo mjesto. Njezine riječi odzvanjaju u sinčičevoj glavi.

“Misliš li da će ti čestitati? Ili će te spaliti u liker u smrti, kao što je spalio i svu tvoju braću?”

Među prisutnima nastaje komešanje koje graniči s panikom. Selenija je u prednosti i Darkos spušta oružje.

“U pravu si, Selenija. Zahvaljujem ti na tvojoj oštroumnosti”, kaže on vraćajući mač u korice. “Istina je da mrtva više ne bi imala nikakvu vrijednost Ali živa...”

Usne mu se razvlače u osmijeh tipičan za osobe koje su ponosne na vlastite zamisli. No Max mu je pročitao misli:

“Sporobrz! Zatvaramo!”

DJ je shvatio što mu je činiti pa odlazi do stražnjeg dijela bara. “Uхватite ih!” iznenada zaurla Darkos i tridesetak fanatika nasrće na naše junake.

Arthur gleda val koji mu se približava kao surfer koji dočekuje plimni val.

“Treba nam čudo!” uzvikuje Arthur.

“Smrt je nevažna ako se boriš za istinsku stvar!” uvjerava ga Selenija koja je spremna umrijeti kao kraljevna.

Ona ispred sebe postavlja mač i urla da bi se ohrabrila.

Viče tako glasno da se i svjetlo gasi. Premda se svjetlo možda ugasilo i zato što je Sporobrz prekinuo strujni krug. Bilo kako bilo,



zavladao je mrak i nastala panika. Čuje se zveckanje metala, čizama, oštrica, zubi koji cvokoću ili grizu.

“Imam ih! Ovdje su! Imam jednog! Pusti me, kretenu! Oprostite, šefe! Joj! Tko me ugrizao?”

To je tek isječak razgovora koji se čuju u ovom urnebesu i mraku.

Max pali šibicu koja osvjetljava njegovo nasmiješeno lice. Pripaljuje si jedan dobar *joint*, kao da želi dodatno uživati u prizoru. Darkos zastaje u krugu toploga svjetla. Lud je od bijesa, a crvenkasta svjetlost nimalo mu ne pomaže.

“Što se događa?” pijucka on od bijesa.

“Deset je sati. Vrijeme zatvaranja.”

“Što? Zar sad zatvaraš u deset sati?” čudi se Darkos čiji se bijes nikako ne smiruje.

“Samo poštujem vaše naredbe, gospodaru moj”, odgovara mu Max, odan kao fanatik.

Darkos je toliko uzrujan da traži prave riječi.

“Iznimno ponovno otvaranje!” urla on glasom od kojeg pucaju i najčvršći bubnjići.

Max povlači jednu pločicu.

“Cool”, izusti on smireno.

Sporobrz uklanja malenu plastičnu pločicu koju je ugurao između baterija i svjetlost se vraća. Pod svjetlom se sad vidi skupina fanatika nagurana na sredini plesnog podija. Izgledaju kao sudionici ragbijaškog okršaja koji je pošao po zlu.

Darkos im prilazi, a sudionici okršaja razmiču se kako znaju i umiju.

Fanatici koji su se zatekli na dnu pomalo su zgužvani, no ponosni su što mogu pokazati zatočenike koji su kao kobasice svezani od glave do pete.

Darkos promatra tri zatočenika, a zatim se okreće kao da traži skrivenu kameru. Tri su fanatika pretvorena u kobasice. Naši junaci su nestali. Nije to skrivena kamera. To je šaljivi kućni video.

Max se cereka u svom kutu.

“Baš je vražja ta malena kraljevna!”

Darkos će eksplodirati, kao raketa pri polijetanju.

“Pronađite ih!” urla on, a grmljavina njegova glasa odzvanja unedogled.

## Poglavlje 18

**D**arkosov glas odzvanja sve do podzemlja kamo je pobjeglo naših troje junaka.

“Čujete li taj povik? To je uistinu neljudski!” komentira Betameche.

“Nadam se da Max i njegovi prijatelji neće zbog nas biti kažnjeni!” brine se kraljevna.

“Ne brini se za njega”, kaže Arthur. “Max je prvorazredni varalica! Uvjeren sam da će se izvući!”

Selenija uzdiše. Ne voli bježati, no Arthur je sigurno u pravu.

“Hajde! Ne zaboravi da vrijeme leti i da imamo misiju koju moramo provesti do kraja!” podsjeća je Arthur povlačeći je za ruku.

Selenija polazi za njim. Naših troje junaka odlazi dalje.

Prilično dugo hodaju sivozelenim i vlažnim rubnikom koji se proteže duž betonskog zida, koji kao da nema kraja.

Zatim stižu do granice, velike ploče od lijevana željeza. Zsigurno je riječ o starom kanalizacijskom otvoru. Selenija zastaje ispred rupe u središtu.

Otvor nije velik. Tek toliki da se kroz njega mogu provući. Stijenke su muljevite i spuštaju se unedogled. Primamljivo je kao i prolaz kroz naftovod.

“Evo. Stigli smo”, kaže Selenija gutajući slinu.

“Što se ovdje nalazi?” pita Arthur, istodobno se nadajući da nije dobro shvatio.

“Izravan prolaz, put u jednom smjeru za Necropolis”, objašnjava Selenija upirući pogled prema toj rupi bez dna. “Ovdje počinje nepoznato. Nijedan Minimejac nikad nije vidio taj grad iz noćnih mora. Zato dobro promislite prije nego što pođete za mnom”, naglašava kraljevna.

Troje suučesnika gleda se u tišini. Svatko od njih ponovo se prisjeća fantastične avanture koju su upravo proživjeli.

Arthur upija pogledom Seleniju, kao da je gleda posljednji put.

Selenija obuzdava suze i prisiljava se na osmijeh. Silno bi mu htjela reći nježne riječi, no to bi rastanak učinilo još bolnijim.

Arthur polako pruža ruku preko otvora.

“Moja sudbina vezana je uz tvoju, Selenija. Moja sudbina jest da budem uz tebe.”

Drhtaj prolazi Selenijinom kralježnicom. Kad bi joj to protokol dopuštao, bacila bi mu se u naručje.

Ona polaže ruku na Arthurov dlan.

Betameche svoju ruku polaže preko njihovih.

Naših troje junaka tako je zapečatilo savezništvo. Do kraja će ostati zajedno, u dobru i u zlu. Počet će s najgorim.

“U slavu bogova!” uzvikuje kraljevna svečano.

“U slavu bogova!” ponavljaju dječaci uglas.

Selenija duboko udiše i uranja u ljepljivu rupu. Betameche si prstima čepi nos i bez razmišljanja slijedi sestru. Rupa guta i njega.

Arthur na trenutak nepomično stoji, zadivljen bunarom koji tijela guta kao živi pijesak.

Dječak zatim duboko udahne i skupljenih nogu skače u rupu.

“Sad ćemo se obračunati, ti i ja, Maltazarde!” uzvikuje on prije no što će ga progutati tama i blato.

Ponovo je izgovorio to prokleta ime. Nadajmo se da će mu ovaj put to donijeti sreću.

Hoće li Arthur uspjeti pronaći blago zahvaljujući kojem će spasiti svoju kuću?

Hoće li pronaći svog djeda Archibalda?

Može li spasiti zemlju Minimejaca?

Hoće li se suočiti s Maltazardom?

No hoće li, što je najteže od svega, kraljevni Seleniji napokon priznati da je voli?

Sve to doznat ćete čitajući drugi dio Arthurovih avantura:

# Arthur

i Zabranjeni grad

# Table of Contents

Poglavlje 1
Poglavlje 2
Poglavlje 3
Poglavlje 4
Poglavlje 5
Poglavlje 6
Poglavlje 7
Poglavlje 8
Poglavlje 9
Poglavlje 10
Poglavlje 11
Poglavlje 12
Poglavlje 13
Poglavlje 14
Poglavlje 15
Poglavlje 16
Poglavlje 17
Poglavlje 18